

PROTOKOŁY

PROTOKÓŁ (nr 1)
W SPRAWIE ROLI PARLAMENTÓW NARODOWYCH
W UNII EUROPEJSKIEJ

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

PRZYPOMINAJĄC, że sposób, w jaki parlamenty narodowe sprawują kontrolę nad swoimi rządami w odniesieniu do działań Unii Europejskiej, należy do organizacji i praktyki konstytucyjnej każdego Państwa Członkowskiego,

PRAGNĄC zachęcić parlamenty narodowe do bardziej aktywnego udziału w działaniach Unii Europejskiej i zwiększyć możliwość wyrażania przez nie ich punktu widzenia w sprawie projektów aktów ustawodawczych Unii Europejskiej, a także w innych kwestiach, które mogą stanowić dla nich przedmiot szczególnego zainteresowania,

UZGODNIŁY następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu o Unii Europejskiej, Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej:

TYTUŁ I

INFORMACJE DLA PARLAMENTÓW NARODOWYCH

Artykuł 1

Dokumenty konsultacyjne Komisji (zielone księgi, białe księgi i komunikaty) są przekazywane, po ich opublikowaniu, parlamentom narodowym bezpośrednio przez Komisję. Komisja przekazuje również parlamentom narodowym roczny program prac legislacyjnych oraz wszelkie inne dokumenty dotyczące planowania legislacyjnego lub strategii politycznej równocześnie z ich przekazaniem Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Artykuł 2

Projekty aktów ustawodawczych kierowane do Parlamentu Europejskiego i do Rady są przekazywane parlamentom narodowym.

Do celów niniejszego Protokołu przez „projekty aktów ustawodawczych” rozumie się mające na celu przyjęcie aktu ustawodawczego: wnioski Komisji, inicjatywy grupy Państw Członkowskich, inicjatywy Parlamentu Europejskiego, wnioski Trybunału Sprawiedliwości, zalecenia Europejskiego Banku Centralnego i wnioski Europejskiego Banku Inwestycyjnego.

Projekty aktów ustawodawczych pochodzące od Komisji są przekazywane parlamentom narodowym bezpośrednio przez Komisję równocześnie z ich przekazaniem Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Projekty aktów ustawodawczych pochodzące od Parlamentu Europejskiego są przekazywane parlamentom narodowym bezpośrednio przez Parlament Europejski.

Projekty aktów ustawodawczych pochodzące od grupy Państw Członkowskich, Trybunału Sprawiedliwości, Europejskiego Banku Centralnego lub Europejskiego Banku Inwestycyjnego są przekazywane parlamentom narodowym przez Radę.

Artykuł 3

Parlamenty narodowe mogą przysyłać przewodniczącym Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji uzasadnioną opinię na temat zgodności projektu aktu ustawodawczego z zasadą pomocniczości, zgodnie z procedurą przewidzianą w Protokole w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności.

Jeżeli projekt aktu ustawodawczego pochodzi od grupy Państw Członkowskich, przewodniczący Rady przekazuje uzasadnioną opinię lub opinie rządów tych Państw Członkowskich.

Jeżeli projekt aktu ustawodawczego pochodzi od Trybunału Sprawiedliwości, Europejskiego Banku Centralnego lub Europejskiego Banku Inwestycyjnego, przewodniczący Rady przekazuje uzasadnione opinię lub opinie danej instytucji lub organowi.

Artykuł 4

Termin między przekazaniem parlamentom narodowym projektu aktu ustawodawczego w językach urzędowych Unii a datą jego wpisania do wstępnego porządku obrad Rady w celu jego przyjęcia lub przyjęcia stanowiska w ramach procedury ustawodawczej wynosi osiem tygodni. W pilnych przypadkach możliwe są wyjątki, które zostają uzasadnione w akcie lub w stanowisku Rady. Z wyjątkiem przypadków pilnych, które zostały należycie uzasadnione, w ciągu tych ośmiu tygodni nie zawiera się żadnego porozumienia w sprawie projektu aktu ustawodawczego. Z wyjątkiem przypadków pilnych, które zostały należycie uzasadnione, termin między wpisaniem projektu aktu ustawodawczego do wstępnego porządku obrad Rady a przyjęciem stanowiska wynosi dziesięć dni.

Artykuł 5

Porządki obrad i wyniki posiedzeń Rady, w tym protokoły posiedzeń Rady rozpatrującej projekty aktów ustawodawczych, są przekazywane bezpośrednio parlamentom narodowym, równocześnie z ich przekazaniem rządów Państw Członkowskich.

Artykuł 6

Jeżeli Rada Europejska zamierza powołać się na artykuł 48 ustęp 7 akapit pierwszy lub drugi Traktatu o Unii Europejskiej, parlamenty narodowe są informowane o tej inicjatywie Rady Europejskiej co najmniej sześć miesięcy przed przyjęciem jakiegokolwiek decyzji.

Artykuł 7

Trybunał Obrachunkowy przekazuje swoje sprawozdanie roczne parlamentom narodowym w celach informacyjnych, równocześnie z przekazaniem go Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Artykuł 8

Jeżeli krajowy system parlamentarny nie jest jednoizbowy, artykuły 1–7 stosuje się do izb tworzących parlament narodowy.

TYTUŁ II

WSPÓŁPRACA MIĘDZYPARLAMENTARNA*Artykuł 9*

Parlament Europejski i parlamenty narodowe wspólnie określają sposób organizacji i wspierania skutecznej i systematycznej współpracy międzyparlamentarnej w ramach Unii.

Artykuł 10

Konferencja organów parlamentarnych wyspecjalizowanych w sprawach Unii może przedkładać wszelkie uwagi, które uzna za właściwe, pod rozagę Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji. Konferencja ta wspiera ponadto wymianę informacji i najlepszych praktyk między parlamentami narodowymi a Parlamentem Europejskim, w tym między ich wyspecjalizowanymi komisjami. Może także organizować konferencje międzyparlamentarne na wybrane tematy, w szczególności w celu omówienia zagadnień wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, w tym wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony. Uwagi przedłożone przez konferencję nie wiążą parlamentów narodowych ani nie przesądzają ich stanowiska.

PROTOKÓŁ (nr 2)
W SPRAWIE STOSOWANIA ZASAD
POMOCNICZOŚCI I PROPORCJONALNOŚCI

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

PRAGNĄC zapewnić podejmowanie decyzji na poziomie możliwie najbliższym obywatelom Unii,

ZDECYDOWANE określić warunki stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności określonych w artykule 5 Traktatu o Unii Europejskiej oraz ustanowić system kontroli stosowania tych zasad,

UZGODNIŁY następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej:

Artykuł 1

Każda instytucja stale czuwa nad poszanowaniem zasad pomocniczości i proporcjonalności, określonych w artykule 5 Traktatu o Unii Europejskiej.

Artykuł 2

Przed zgłoszeniem wniosku dotyczącego aktu ustawodawczego Komisja prowadzi szerokie konsultacje. Konsultacje te, w stosownym przypadku, powinny uwzględniać wymiar regionalny i lokalny przewidywanych działań. W szczególnie pilnych przypadkach Komisja nie prowadzi konsultacji. W swoim wniosku uzasadnia taką decyzję.

Artykuł 3

Do celów niniejszego Protokołu, przez „projekty aktów ustawodawczych” rozumie się wnioski Komisji, inicjatywy grupy Państw Członkowskich, inicjatywy Parlamentu Europejskiego, wnioski Trybunału Sprawiedliwości, zalecenia Europejskiego Banku Centralnego i wnioski Europejskiego Banku Inwestycyjnego mające na celu przyjęcie aktu ustawodawczego.

Artykuł 4

Komisja przekazuje parlamentom narodowym swoje projekty i swoje zmienione projekty aktów ustawodawczych równocześnie z ich przekazaniem prawodawcy Unii.

Parlament Europejski przekazuje parlamentom narodowym swoje projekty i swoje zmienione projekty aktów ustawodawczych.

Rada przekazuje parlamentom narodowym projekty i zmienione projekty aktów ustawodawczych pochodzących od grupy Państw Członkowskich, Trybunału Sprawiedliwości, Europejskiego Banku Centralnego lub Europejskiego Banku Inwestycyjnego.

Rezolucje legislacyjne Parlamentu Europejskiego oraz stanowiska Rady są, po ich przyjęciu, przekazywane przez te instytucje parlamentom narodowym.

Artykuł 5

Projekty aktów ustawodawczych są uzasadniane w odniesieniu do zasad pomocniczości i proporcjonalności. Każdy projekt aktu ustawodawczego powinien zawierać szczegółowe stwierdzenie umożliwiające ocenę zgodności z zasadami pomocniczości i proporcjonalności. Takie stwierdzenie powinno zawierać dane umożliwiające ocenę skutków finansowych danego projektu aktu oraz, w przypadku dyrektywy, jej skutków dla regulacji wprowadzanych przez Państwa Członkowskie, w tym, w stosownym przypadku, dla prawodawstwa regionalnego. Podstawy stwierdzenia, że cel Unii może zostać lepiej osiągnięty na poziomie Unii, są uzasadniane na podstawie wskaźników jakościowych, a tam gdzie to możliwe, ilościowych. Projekty aktów ustawodawczych biorą pod uwagę konieczność zminimalizowania wszelkich obciążeń finansowych lub administracyjnych nakładanych na Unię, rządy krajowe, władze regionalne lub lokalne, podmioty gospodarcze i obywateli oraz to, by takie obciążenia były współmierne do zamierzonego celu.

Artykuł 6

Każdy parlament narodowy lub każda izba parlamentu narodowego może, w terminie ośmiu tygodni od daty przekazania projektu aktu ustawodawczego w językach urzędowych Unii, przesłać przewodniczącym Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji uzasadnioną opinię zawierającą powody, dla których uznaje, że dany projekt nie jest zgodny z zasadą pomocniczości. Do parlamentu narodowego lub izby parlamentu narodowego należy konsultowanie się, w stosownym przypadku, z parlamentami regionalnymi mającymi kompetencje ustawodawcze.

Jeżeli projekt aktu ustawodawczego pochodzi od grupy Państw Członkowskich, przewodniczący Rady przekazuje opinię rządów tych Państw Członkowskich.

Jeżeli projekt aktu ustawodawczego pochodzi od Trybunału Sprawiedliwości, Europejskiego Banku Centralnego lub Europejskiego Banku Inwestycyjnego, przewodniczący Rady przekazuje opinię danej instytucji lub organowi.

Artykuł 7

1. Parlament Europejski, Rada i Komisja oraz, w stosownym przypadku, grupa Państw Członkowskich, Trybunał Sprawiedliwości, Europejski Bank Centralny lub Europejski Bank Inwestycyjny, jeżeli projekt aktu ustawodawczego pochodzi od nich, uwzględniają uzasadnione opinie wydane przez parlamenty narodowe lub izbę parlamentu narodowego.

Każdy parlament narodowy dysponuje dwoma głosami rozdzielonymi w zależności od krajowego systemu parlamentarnego. W dwuizbowym krajowym systemie parlamentarnym każda z izb dysponuje jednym głosem.

2. W przypadku gdy uzasadnione opinie o niezgodności projektu aktu ustawodawczego z zasadą pomocniczości stanowią co najmniej jedną trzecią głosów przyznanych parlamentom narodowym zgodnie z ustępem 1 akapit drugi, projekt zostaje poddany ponownej analizie. Próg ten wynosi jedną czwartą w przypadku projektu aktu ustawodawczego dotyczącego przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, przedłożonego na podstawie artykułu 76 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Po ponownej analizie, Komisja lub, w stosownym przypadku, grupa Państw Członkowskich, Parlament Europejski, Trybunał Sprawiedliwości, Europejski Bank Centralny lub Europejski Bank Inwestycyjny, jeżeli projekt aktu ustawodawczego pochodzi od nich, mogą postanowić o podtrzymaniu, zmianie lub wycofaniu projektu. Decyzja ta musi być uzasadniona.

3. Ponadto, jeżeli w ramach zwykłej procedury ustawodawczej uzasadnione opinie o niezgodności wniosku dotyczącego aktu ustawodawczego z zasadą pomocniczości stanowią co najmniej zwykłą większość głosów przyznanych parlamentom narodowym zgodnie z ustępem 1 akapit drugi, wniosek zostaje poddany ponownej analizie. Po ponownej analizie Komisja może postanowić o podtrzymaniu, zmianie lub wycofaniu wniosku.

Jeżeli Komisja postanowi podtrzymać wniosek, powinna przedstawić uzasadnioną opinię określającą przyczyny, dla których uważa, że wniosek ten jest zgodny z zasadą pomocniczości. Wspomniana uzasadniona opinia, a także uzasadnione opinie parlamentów narodowych, powinny zostać przekazane prawodawcy Unii w celu ich wzięcia pod uwagę w ramach procedury ustawodawczej:

- a) przed zakończeniem pierwszego czytania prawodawca (Parlament Europejski i Rada) rozważy zgodność wniosku ustawodawczego z zasadą pomocniczości, biorąc w szczególności pod uwagę powody podane i podzielane przez większość parlamentów narodowych, jak również uzasadnioną opinię Komisji;
- b) jeżeli większością głosów wynoszącą 55 % członków Rady lub większością głosów oddanych w Parlamencie Europejskim prawodawca stwierdzi, że jego zdaniem wniosek nie jest zgodny z zasadą pomocniczości, wniosek ustawodawczy nie będzie dalej analizowany.

Artykuł 8

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest właściwy do orzekania w zakresie skarg w sprawie naruszenia przez akt ustawodawczy zasady pomocniczości wniesionych przez Państwo Członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w artykule 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej lub przekazanych przez nie zgodnie z jego porządkiem prawnym w imieniu jego parlamentu narodowego lub izby tego parlamentu.

Zgodnie z zasadami określonymi w tym samym artykule skargi takie mogą być również wnoszone przez Komitet Regionów w odniesieniu do aktów ustawodawczych, do których przyjęcia Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej wymaga jego konsultacji.

Artykuł 9

Komisja przedkłada co roku Radzie Europejskiej, Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i parlamentom narodowym sprawozdanie w sprawie stosowania artykułu 5 Traktatu o Unii Europejskiej. To sprawozdanie roczne jest również przekazywane Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Komitetowi Regionów.

PROTOKÓŁ (nr 3)
W SPRAWIE STATUTU TRYBUNAŁU SPRAWIEDLIWOŚCI UNII
EUROPEJSKIEJ

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

PRAGNĄC uchwalić Statut Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, przewidziany w artykule 281 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

UZGODNIŁY następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu o Unii Europejskiej, Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej:

Artykuł 1

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest powołany i funkcjonuje zgodnie z postanowieniami Traktatów, Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej (Traktatu EWEA) oraz niniejszego Statutu.

TYTUŁ I

SĘDZIOWIE I RZECZNICZY GENERALNI

Artykuł 2

Przed podjęciem obowiązków każdy z sędziów ślubuje, przed Trybunałem Sprawiedliwości obradującym na posiedzeniu jawnym, wykonywać swe obowiązki bezstronnie i sumiennie oraz utrzymać w tajemnicy treść obrad Trybunału.

Artykuł 3

Sędziów chroni immunitet jurysdykcyjny. Po zakończeniu funkcji są nadal objęci immunitetem w odniesieniu do działań podejmowanych przez nich w ramach czynności służbowych, obejmujących również słowa wypowiedziane lub napisane.

Trybunał Sprawiedliwości obradujący w pełnym składzie może uchylić immunitet. Jeżeli decyzja dotyczy członka Sądu lub sądu wyspecjalizowanego, Trybunał orzeka po konsultacji z zainteresowanym sądem.

W przypadku uchylenia immunitetu i wszczęcia postępowania karnego przeciwko sędziemu, jest on sądzony w Państwie Członkowskim jedynie przez sąd uprawniony do sądenia członków najwyższych krajowych organów sądowniczych.

Artykuły 11–14 i artykuł 17 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej stosuje się wobec sędziów, rzeczników generalnych, sekretarza i sprawozdawców pomocniczych Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, bez uszczerbku dla postanowień zawartych w poprzednich ustępach, dotyczących immunitetu jurysdykcyjnego sędziów.

Artykuł 4

Sędziowie nie mogą sprawować żadnych funkcji politycznych ani administracyjnych.

Nie mogą oni wykonywać żadnej innej zarobkowej lub niezarobkowej działalności zawodowej, o ile Rada stanowiąca zwykłą większością w drodze wyjątku nie zwolni ich od tego zakazu.

Podejmując swoje obowiązki, uroczyście zobowiązują się szanować, w trakcie pełnienia funkcji i po ich zakończeniu, zobowiązania z nich wynikające, zwłaszcza obowiązki uczciwości i roztropności przy obejmowaniu pewnych stanowisk lub przyjmowaniu pewnych korzyści po zakończeniu funkcji.

Wszelkie związane z tą sprawą wątpliwości rozstrzyga Trybunał Sprawiedliwości. Jeżeli decyzja dotyczy członka Sądu lub sądu wyspecjalizowanego, Trybunał orzeka po konsultacji z zainteresowanym sądem.

Artykuł 5

Poza przypadkami normalnej wymiany lub śmierci, funkcje sędziego kończą się z chwilą jego rezygnacji.

Sędzia składa rezygnację przesyłając ją w formie pisemnej do prezesa Trybunału Sprawiedliwości, który przekazuje ją do przewodniczącego Rady. W momencie tego zawiadomienia w składzie sędziowskim powstaje wakat.

Z wyjątkiem okoliczności, których dotyczy artykuł 6, sędzia nadal pełni funkcję do momentu podjęcia obowiązków przez następcę.

Artykuł 6

Sędzia może być zwolniony z funkcji lub pozbawiony prawa do emerytury bądź innych podobnych korzyści tylko wówczas, gdy w jednomyślnej opinii sędziów i rzeczników generalnych Trybunału Sprawiedliwości, nie spełnia on już wymaganych warunków lub nie czyni zadość zobowiązaniom wynikającym z jego urzędu. Dany sędzia nie bierze udziału w tych obradach. Jeżeli daną osobą jest członek Sądu lub sądu wyspecjalizowanego, Trybunał orzeka po konsultacji z zainteresowanym sądem.

Sekretarz Trybunału przekazuje decyzję Trybunału przewodniczącemu Parlamentu Europejskiego i przewodniczącemu Komisji oraz zawiadamia o niej przewodniczącego Rady.

W przypadku decyzji o zwolnieniu sędziego z funkcji, w momencie zawiadomienia przewodniczącego Rady w składzie sędziowskim powstaje wakat.

Artykuł 7

Sędzia, który ma zastąpić członka Trybunału przed upływem jego kadencji, jest mianowany na okres pozostający do zakończenia kadencji jego poprzednika.

Artykuł 8

Postanowienia artykułów 2–7 mają zastosowanie do rzeczników generalnych.

TYTUŁ II

ORGANIZACJA TRYBUNAŁU SPRAWIEDLIWOŚCI

Artykuł 9

Gdy co trzy lata następuje częściowe odnowienie składu sędziowskiego, dotyczy ono przemiennie czternastu i trzynastu sędziów.

Gdy co trzy lata następuje częściowe odnowienie składu rzeczników generalnych, dotyczy ono za każdym razem czterech rzeczników generalnych.

Artykuł 10

Przed podjęciem obowiązków sekretarz ślubuje wykonywać swe obowiązki bezstronnie i sumiennie oraz utrzymać w tajemnicy treść obrad Trybunału Sprawiedliwości.

Artykuł 11

Trybunał Sprawiedliwości uzgadnia zastępstwo dla sekretarza, gdy ten nie może uczestniczyć w posiedzeniach Trybunału.

Artykuł 12

Trybunałowi Sprawiedliwości przydziela się urzędników i innych pracowników, aby umożliwić mu funkcjonowanie. Są oni odpowiedzialni przed sekretarzem, który podlega prezesowi.

Artykuł 13

Na wniosek Trybunału Sprawiedliwości Parlament Europejski i Rada, stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą, mogą postanowić o mianowaniu sprawozdawców pomocniczych i określić zasady, jakim będzie podporządkowana ich praca. Od sprawozdawców pomocniczych można wymagać, zgodnie z warunkami określonymi w regulaminie proceduralnym, aby uczestniczyli we wstępnych postępowaniach wyjaśniających dotyczących spraw, które będą rozpatrywane przez Trybunał oraz współpracowali z sędzią pełniącym rolę sprawozdawcy.

Sprawozdawców pomocniczych wybiera się spośród osób o niekwestionowanej niezależności i które posiadają niezbędne kwalifikacje prawnicze; mianuje ich Rada stanowiąca zwykłą większością. Przed podjęciem obowiązków ślubują oni wykonywać swe obowiązki bezstronnie i sumiennie oraz utrzymać w tajemnicy treść obrad Trybunału.

Artykuł 14

Od sędziów, rzeczników generalnych i sekretarza wymaga się, aby zamieszkiwali w miejscu, w którym znajduje się siedziba Trybunału Sprawiedliwości.

Artykuł 15

Obrady Trybunału Sprawiedliwości odbywają się w trybie ciągłym. Czas trwania wakacji sądowych ustala Trybunał, mając na względzie potrzeby wynikające z własnej pracy.

Artykuł 16

Trybunał Sprawiedliwości powołuje izby składające się z trzech lub pięciu sędziów. Sędziowie wybierają spośród siebie prezesów izb. Prezesi izb złożonych z pięciu sędziów wybierani są na trzy lata. Ich mandat może być jednokrotnie odnowiony.

Wielka izba składa się z trzynastu sędziów. Przewodniczy jej prezes Trybunału. Prezesi izb złożonych z pięciu sędziów oraz sędziowie mianowani zgodnie z regulaminem proceduralnym stanowią również część wielkiej izby.

Wielka izba obraduje na żądanie Państwa Członkowskiego lub instytucji Unii, które są stroną w postępowaniu.

Trybunał Sprawiedliwości obraduje w pełnym składzie w sprawach wniesionych na mocy artykułu 228 ustęp 2, artykułu 245 ustęp 2, artykułu 247 lub 286 ustęp 6 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Ponadto jeśli Trybunał uzna, że wniesiona sprawa ma wyjątkowe znaczenie, po wysłuchaniu rzecznika generalnego może skierować tę sprawę do pełnego składu Trybunału.

Artykuł 17

Obrady Trybunału Sprawiedliwości są ważne jedynie wtedy, gdy zasiada nieparzysta liczba jego członków.

Obrady izb złożonych z trzech lub pięciu sędziów są ważne jedynie wtedy, gdy zasiada trzech sędziów.

Obrady wielkiej izby są ważne jedynie wtedy, gdy zasiada dziewięciu sędziów.

Obrady pełnego składu Trybunału są ważne jedynie wtedy, gdy zasiada piętnastu sędziów.

W sytuacji, gdy jeden z sędziów izby nie może uczestniczyć w obradach, można, zgodnie z warunkami określonymi w regulaminie proceduralnym, wezwać do uczestnictwa w obradach sędziego z innej izby.

Artykuł 18

Żaden sędzia ani rzecznik generalny nie może współdecydować o sprawie, w której uczestniczył jako pełnomocnik lub doradca lub działał na rzecz jednej ze stron lub jeśli został powołany do orzekania w niej jako członek sądu, komisji śledczej lub w jeszcze innej roli.

Jeśli z jakiegoś szczególnego powodu sędzia lub rzecznik generalny uzna, że nie powinien brać udziału w orzekaniu w jakiejś konkretnej sprawie lub badaniu jej, informuje o tym prezesa. Jeśli z jakiegoś szczególnego powodu prezes uzna, że sędzia lub rzecznik generalny nie powinien uczestniczyć w jakiejś konkretnej sprawie lub przedstawiać w niej opinie, zawiadamia o tym zainteresowanego.

Wszelkie trudności powstające w związku ze stosowaniem niniejszego artykułu rozstrzyga Trybunał Sprawiedliwości.

Strona nie może wnosić o zmianę składu Trybunału lub jednej z jego izb, podając za powód bądź obywatelstwo sędziego, bądź brak w składzie Trybunału lub izby sędziego mającego obywatelstwo to samo co ta strona.

TYTUŁ III

POSTĘPOWANIE PRZED TRYBUNAŁEM SPRAWIEDLIWOŚCI

Artykuł 19

Państwa Członkowskie i instytucje Unii reprezentuje przed Trybunałem Sprawiedliwości pełnomocnik, ustanawiany dla każdej sprawy; pełnomocnika może wspomagać doradca albo adwokat lub radca prawny.

Państwa będące stronami Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, niebędące Państwami Członkowskimi oraz Urząd Nadzoru EFTA, określony w tym Porozumieniu, są reprezentowane w taki sam sposób.

Inne strony muszą być reprezentowane przez adwokatów lub radców prawnych.

Jedynie adwokat lub radca prawny uprawniony do występowania przed sądem Państwa Członkowskiego lub innego państwa, które jest stroną Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, może reprezentować lub wspomagać stronę przed Trybunałem.

Gdy pełnomocnicy, doradcy i adwokaci lub radcy prawni występują przed Trybunałem, korzystają, zgodnie z warunkami określonymi w regulaminie proceduralnym, z praw i immunitetów niezbędnych do wykonywania obowiązków w sposób niezależny.

W stosunku do doradców i adwokatów lub radców prawnych występujących przed Trybunałem, Trybunał ma uprawnienia właściwe dla sądów powszechnych, zgodnie z warunkami określonymi w regulaminie proceduralnym.

Nauczyciele akademicki będący obywatelami Państwa Członkowskiego, którego prawo przyznaje im prawo reprezentowania stron przed sądem, mają takie same prawa przed Trybunałem jak te, które niniejszy artykuł przyznaje adwokatom lub radcom prawnym.

Artykuł 20

Stosowana przed Trybunałem Sprawiedliwości procedura składa się z dwóch części: pisemnej i ustnej.

Na procedurę pisemną składa się przekazywanie stronom oraz instytucjom Unii, których decyzje są przedmiotem sporu, skarg, pism procesowych, argumentów obrony i uwag oraz odpowiedzi na nie, jeśli takie są, jak też wszelkich pism i dokumentów na ich poparcie lub ich uwierzytelnionych odpisów.

Materiały przekazuje sekretarz w trybie i w terminie określonych w regulaminie proceduralnym.

Na procedurę ustną składa się odczytywanie sprawozdania przedłożonego przez sędziego pełniącego rolę sprawozdawcy, wysłuchiwanie przez Trybunał pełnomocników, doradców i adwokatów lub radców prawnych oraz opinii rzecznika generalnego jak również, w miarę możliwości, przesłuchiwanie świadków i wysłuchiwanie opinii biegłych.

Jeśli Trybunał uzna, że w sprawie nie występuje nowe zagadnienie prawne, po wysłuchaniu rzecznika generalnego może zadecydować o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii rzecznika generalnego.

Artykuł 21

Wniesienie skargi do Trybunału Sprawiedliwości następuje poprzez skierowanie jej w formie pisemnej do sekretarza Trybunału. Skarga musi zawierać nazwisko i adres zamieszkania skarżącego oraz charakter, w jakim występuje osoba podpisująca, wskazanie strony lub stron, przeciw którym wnosi się skargę, przedmiot sporu, żądania oraz zwięzłe przedstawienie zarzutów prawnych stanowiących podstawę skargi.

Skardze towarzyszy, w stosownych przypadkach, akt, którego stwierdzenia nieważności się żąda lub, w okolicznościach przewidzianych w artykule 265 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, dokumenty dowodowe wskazujące datę wezwania instytucji do działania zgodnie z tym artykułem. Gdy dokumenty nie zostają przedłożone razem ze skargą, sekretarz zwraca się do zainteresowanej strony o przedstawienie ich w rozsądnym terminie, lecz w takim przypadku prawa strony nie wygasają nawet wtedy, gdy takie dokumenty są przedstawione po terminie wyznaczonym do wszczęcia postępowania.

Artykuł 22

W przypadkach objętych artykułem 18 Traktatu EWEA, wniesienie sprawy do Trybunału Sprawiedliwości następuje poprzez odwołanie skierowane do sekretarza Trybunału. Odwołanie musi zawierać nazwisko i adres zamieszkania skarżącego oraz charakter, w jakim występuje osoba podpisująca, wskazanie decyzji, od której wnosi się odwołanie, wskazanie stron przeciwnych, przedmiot sporu, żądania i zwięzłe przedstawienie podstaw odwołania.

Do odwołania dołącza się uwierzytelniony odpis zaskarżanej decyzji Komitetu Arbitrażowego.

W wypadku odrzucenia odwołania przez Trybunał decyzja Komitetu Arbitrażowego jest ostateczna.

W wypadku orzeczenia o nieważności decyzji Komitetu Arbitrażowego przez Trybunał sprawa może zostać wznowiona, w stosownych przypadkach, z inicjatywy jednej ze stron postępowania, przed Komitetem Arbitrażowym. Podlega on wszelkim decyzjom w kwestiach prawnych wydanym przez Trybunał.

Artykuł 23

W sprawach objętych artykułem 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej sąd Państwa Członkowskiego podejmujący decyzję o zawieszeniu postępowania i przekazaniu sprawy do Trybunału zawiadamia o niej Trybunał. Następnie sekretarz Trybunału zawiadamia o tej decyzji strony, Państwa Członkowskie i Komisję, jak również instytucję, organ lub jednostkę organizacyjną Unii, które przyjęły akt, którego ważności lub wykładni dotyczy spór.

W terminie dwóch miesięcy od tego zawiadomienia strony, Państwa Członkowskie, Komisja oraz, w stosownym przypadku, instytucja, organ lub jednostka organizacyjna Unii, która przyjęła akt, którego ważności lub wykładni dotyczy spór, są uprawnione do przedłożenia Trybunałowi pism procesowych lub uwag na piśmie.

Ponadto, w sprawach objętych artykułem 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, o decyzjach sądu krajowego sekretarz Trybunału zawiadamia państwa będące stronami Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, a niebędące Państwami Członkowskimi, oraz określony w Porozumieniu o Europejskim Obszarze Gospodarczym Urząd Nadzoru EFTA, które mogą, w sprawach dotyczących jednej z dziedzin stosowania tego Porozumienia, w terminie dwóch miesięcy od zawiadomienia, przedłożyć Trybunałowi pisma procesowe lub uwagi na piśmie.

W przypadku gdy porozumienie dotyczące określonej dziedziny, zawarte przez Radę i jedno lub więcej państw trzecich przewiduje, że państwa te są uprawnione do przedkładania pism procesowych lub uwag na piśmie, w przypadku gdy sąd Państwa Członkowskiego kieruje do Trybunału Sprawiedliwości pytanie prejudycjalne dotyczące dziedziny stosowania porozumienia, o decyzji sądu krajowego zawierającej to pytanie prejudycjalne powiadamia się również zainteresowane państwa trzecie, które w terminie dwóch miesięcy od takiego powiadomienia mogą przedłożyć Trybunałowi pisma procesowe lub uwagi na piśmie.

Artykuł 23a ⁽¹⁾

W regulaminie proceduralnym może zostać przewidziany tryb przyspieszony, a dla odesłań prejudycjalnych dotyczących przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – pilny tryb prejudycjalny.

Tryby te mogą wymagać, w odniesieniu do składania pism procesowych lub uwag na piśmie, terminu krótszego niż przewidziany w artykule 23, oraz, na zasadzie odstępstwa od artykułu 20 akapit czwarty, braku opinii rzecznika generalnego.

Pilny tryb prejudycjalny może ponadto wymagać ograniczenia liczby stron i innych podmiotów, o których mowa w artykule 23, upoważnionych do składania pism procesowych lub uwag na piśmie, oraz, w przypadku wyjątkowo pilnego charakteru – pominięcia części pisemnej postępowania.

⁽¹⁾ Artykuł dodany decyzją 2008/79/WE, Euratom (Dz.U. L 24 z 29.1.2008, s. 42).

Artykuł 24

Trybunał Sprawiedliwości może nakazać stronom, aby przedstawiły wszelkie dokumenty i dostarczyły wszelkich informacji, które Trybunał uzna za pożądane. Odmowa zostanie formalnie zaprotokołowana.

Trybunał może również nakazać Państwom Członkowskim i instytucjom, organom lub jednostkom organizacyjnym niebędącym stronami w sprawie, aby dostarczyły wszelkich informacji, które Trybunał uzna za niezbędne w postępowaniu.

Artykuł 25

Trybunał Sprawiedliwości może również w dowolnym momencie powierzyć każdej osobie, organowi, władzy, komitetowi lub innej wybranej przez siebie organizacji zadanie sporządzenia ekspertyzy.

Artykuł 26

Świadkowie mogą być przesłuchiwanii na warunkach określonych w regulaminie proceduralnym.

Artykuł 27

W stosunku do świadków, którzy nie stawili się, Trybunał Sprawiedliwości ma uprawnienia powszechnie przyznane sądom i może nakładać kary pieniężne, zgodnie z warunkami określonymi w regulaminie proceduralnym.

Artykuł 28

Świadkowie i biegli mogą być przesłuchiwanii pod przysięgą składaną w formie określonej w regulaminie proceduralnym lub w sposób określony przepisami prawa kraju, z którego pochodzi świadek lub biegły.

Artykuł 29

Trybunał Sprawiedliwości może postanowić o przesłuchaniu świadka lub biegłego przez organ sądowy w miejscu jego zamieszkania.

Postanowienie w tej sprawie wysyła się do wykonania właściwemu organowi sądowemu zgodnie z warunkami określonymi w regulaminie proceduralnym. Dokumenty sporządzone w ramach pomocy prawnej odsyła się Trybunałowi na tych samych warunkach.

Trybunał pokrywa koszty, bez uszczerbku dla prawa obciążania nimi stron, w stosownych przypadkach.

Artykuł 30

Państwo Członkowskie traktuje każde złamanie przysięgi przez świadka lub biegłego tak, jakby przestępstwo to popełniono przed jednym z jego sądów właściwych do orzekania w sprawach cywilnych. Na wniosek Trybunału Sprawiedliwości Państwo Członkowskie ściga i sądzi sprawcę przed właściwym sądem krajowym.

Artykuł 31

Rozprawa jest jawna, chyba że Trybunał Sprawiedliwości, działając z urzędu lub na wniosek stron, z ważnych powodów postanowi inaczej.

Artykuł 32

W czasie rozpraw Trybunał Sprawiedliwości może przesłuchiwać biegłych, świadków i strony. Jednakże strony mogą zwracać się do Trybunału jedynie poprzez swych przedstawicieli.

Artykuł 33

Z każdej rozprawy sporządza się protokół, podpisywany przez prezesa i sekretarza.

Artykuł 34

Wokanda ustalana jest przez prezesa.

Artykuł 35

Obrady Trybunału Sprawiedliwości są i pozostają niejawne.

Artykuł 36

Wyroki zawierają uzasadnienie oraz nazwiska sędziów uczestniczących w obradach.

Artykuł 37

Wyroki podpisują prezes i sekretarz. Odczytuje się je na posiedzeniu jawnym.

Artykuł 38

Trybunał Sprawiedliwości orzeka w sprawie kosztów.

Artykuł 39

Stosując procedurę doraźną, określoną w regulaminie proceduralnym, która, w niezbędnym zakresie, może różnić się od postanowień niniejszego Statutu, prezes Trybunału Sprawiedliwości może rozstrzygać wnioski o zawieszenie wykonania, zgodnie z artykułem 278 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i artykułem 157 Traktatu EWEA, o zastosowanie środków tymczasowych zgodnie z artykułem 279 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej albo o zawieszenie postępowania egzekucyjnego zgodnie z akapitem czwartym artykułu 299 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej lub akapitem trzecim artykułu 164 Traktatu EWEA.

Jeśli nie może tego uczynić prezes, zastępuje go inny sędzia zgodnie z warunkami określonymi w regulaminie proceduralnym.

Postanowienie prezesa lub sędziego, który go zastępuje, jest tymczasowe i w żadnym wypadku nie przesądza orzeczenia Trybunału co do istoty sprawy.

Artykuł 40

Państwa Członkowskie i instytucje Unii mogą interweniować w sprawach rozpatrywanych przez Trybunał Sprawiedliwości.

Takie samo prawo przysługuje organom i jednostkom organizacyjnym Unii oraz każdej innej osobie, jeżeli mogą oni uzasadnić interes w rozstrzygnięciu sprawy przedłożonej Trybunałowi. Osoby fizyczne ani prawne nie mogą interweniować w sprawach między Państwami Członkowskimi, między instytucjami Unii lub między Państwami Członkowskimi a instytucjami Unii.

Bez uszczerbku dla drugiego akapitu, państwa będące stronami Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, nie będące Państwami Członkowskimi oraz Urząd Nadzoru EFTA, określony w tym Porozumieniu, mogą interweniować w sprawach rozpatrywanych przez Trybunał, dotyczących jednej z dziedzin stosowania tego Porozumienia.

Wniosek interwencyjny ogranicza się do poparcia żądań jednej ze stron.

Artykuł 41

Jeśli należycie zawiadomiona strona pozwana nie złoży pisemnych wniosków, wydaje się przeciwko tej stronie wyrok zaoczny. Od wyroku zaocznego można wnieść sprzeciw w terminie jednego miesiąca od zawiadomienia o nim. Sprzeciw nie ma skutku zawieszającego wykonanie przymusowe wyroku zaocznego, o ile Trybunał Sprawiedliwości nie postanowi inaczej.

Artykuł 42

W sprawach oraz na warunkach określonych w regulaminie proceduralnym Państwa Członkowskie, instytucje, organy lub jednostki organizacyjne Unii i inne osoby fizyczne lub prawne mogą wnieść sprzeciw wyrokowi powództwo osoby trzeciej przeciwko prawomocnemu orzeczeniu, jeżeli wyrok ten narusza ich prawa i został wydany w sprawie, do udziału w której nie zostali wezwani.

Artykuł 43

Jeśli zachodzi wątpliwość co do znaczenia lub zakresu wyroku, Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do dokonania jego wykładni na wniosek którejkolwiek ze stron lub instytucji Unii, która uzasadni swój interes w tym zakresie.

Artykuł 44

Wniosek o wznowienie postępowania można wnieść do Trybunału Sprawiedliwości jedynie w związku z ujawnieniem okoliczności faktycznej, mogącej mieć decydujące znaczenie, nieznaney w chwili wydania wyroku ani Trybunałowi, ani stronie żądającej wznowienia.

Wznowienie postępowania wszczyna się na mocy wyroku Trybunału, wyraźnie stwierdzającego istnienie nowej okoliczności faktycznej uzasadniającej wznowienie i — tym samym — stwierdzającego dopuszczalność wniosku w tej sprawie.

Wniosku o wznowienie postępowania nie można wnieść po upływie dziesięciu lat od wydania wyroku.

Artykuł 45

Regulamin proceduralny określa szczególne terminy, uwzględniające odległości.

Upływ terminu nie narusza uprawnień, jeśli strona dowiedzie zaistnienie nieprzewidywalnych okoliczności lub siły wyższej.

Artykuł 46

Roszczenia wynikające z odpowiedzialności pozaumownej Unii ulegają przedawnieniu z upływem pięciu lat od zdarzenia stanowiącego podstawę tej odpowiedzialności. Okres przedawnienia przerywa wniesienie skargi do Trybunału Sprawiedliwości lub uprzednie wniesienie przez poszkodowanego wniosku do właściwej instytucji Unii. W ostatnim przypadku wniosek musi być wniesiony w ciągu dwóch miesięcy, zgodnie z artykułem 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej; postanowienia drugiego akapitu artykułu 265 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej stosuje się odpowiednio.

Niniejszy artykuł stosuje się również do roszczeń wynikających z odpowiedzialności pozaumownej Europejskiego Banku Centralnego.

TYTUŁ IV

SĄD

Artykuł 47

Artykuł 9 akapit pierwszy, artykuły 14 i 15, artykuł 17 akapity pierwszy, drugi, czwarty i piąty oraz artykuł 18 stosują się do Sądu i jego członków.

Czwarty akapit artykułu 3 oraz artykuły 10, 11 i 14 stosują się do sekretarza Sądu *mutatis mutandis*.

Artykuł 48

Sąd składa się z dwudziestu siedmiu sędziów.

Artykuł 49

Członkowie Sądu mogą być wezwani do wykonywania zadań rzecznika generalnego.

Obowiązkiem rzecznika generalnego jest publiczne przedstawianie, przy zachowaniu całkowitej bezstronności i niezależności, uzasadnionej opinii w niektórych sprawach wnoszonych do Sądu, w celu wspomagania go w wykonywaniu powierzonego mu zadania.

Kryteria wyboru tego typu spraw, jak też procedury wyznaczania rzeczników generalnych określa regulamin proceduralny Sądu.

Członek Sądu wezwany do pełnienia obowiązków rzecznika generalnego w danej sprawie nie może brać udziału w orzekaniu w tej sprawie.

Artykuł 50

Sąd obraduje w izbach złożonych z trzech lub pięciu sędziów. Sędziowie wybierają spośród siebie prezesów izb. Prezesów izb złożonych z pięciu sędziów wybiera się na trzy lata. Ich mandat może być jednokrotnie odnowiony.

Skład izb i przydzielanie im spraw określa regulamin proceduralny. W niektórych przypadkach określonych w regulaminie proceduralnym Sąd może obradować w pełnym składzie lub w składzie jednoosobowym.

Regulamin proceduralny może również przewidywać, że Sąd obraduje w składzie wielkiej izby w sprawach i na warunkach w nim wyszczególnionych.

Artykuł 51

Na zasadzie odstępstwa od zasady określonej w artykule 256 ustęp 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do orzekania w zakresie skarg o których mowa w artykułach 263 i 265 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, które zostały wniesione przez Państwo Członkowskie, kierowanych:

- a) przeciwko aktowi lub zaniechaniu Parlamentu Europejskiego lub Rady lub obu tych instytucji stanowiących wspólnie, z wyjątkiem:
 - decyzji przyjętych przez Radę na podstawie artykułu 108 ustęp 2 akapit trzeci Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - aktów Rady przyjętych zgodnie z rozporządzeniem Rady dotyczącym handlowych środków ochronnych w rozumieniu artykułu 207 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - aktów Rady, poprzez które Rada wykonuje uprawnienia wykonawcze zgodnie z artykułem 291 ustęp 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;

b) przeciwko aktowi lub zaniechaniu Komisji na podstawie artykułu 331 ustęp 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Trybunał Sprawiedliwości jest również właściwy do orzekania w zakresie skarg określonych w tych samych artykułach, wniesionych przez jedną z instytucji Unii przeciwko aktowi lub zaniechaniu Parlamentu Europejskiego, Rady, obu tych instytucji stanowiących wspólnie lub Komisji, jak również w przypadkach skarg jednej z instytucji Unii przeciwko aktowi lub zaniechaniu Europejskiego Banku Centralnego.

Artykuł 52

Prezes Trybunału Sprawiedliwości i prezes Sądu za wspólnym porozumieniem określają warunki, na jakich urzędnicy i inni pracownicy zatrudnieni przy Trybunale Sprawiedliwości świadczą wobec Sądu usługi umożliwiające jego funkcjonowanie. Niektórzy urzędnicy i inni pracownicy odpowiadają przed sekretarzem Sądu, który podlega prezesowi Sądu.

Artykuł 53

Procedurę Sądu reguluje tytuł III.

Jej postanowienia szczegółowe określa i uzupełnia w razie potrzeby regulamin proceduralny Sądu. Regulamin proceduralny może odbiegać od akapitu czwartego artykułu 40 oraz od artykułu 41, tak aby uwzględnić szczególny charakter sporów prawnych z dziedziny własności intelektualnej.

Na zasadzie odstępstwa od czwartego akapitu artykułu 20, rzecznik generalny może przedstawić uzasadnioną opinię w formie pisemnej.

Artykuł 54

Jeśli skarga lub inny dokument procesowy skierowany do Sądu zostanie omyłkowo złożony u sekretarza Trybunału Sprawiedliwości, ten przekazuje go natychmiast sekretarzowi Sądu; jeśli skarga lub inny dokument procesowy skierowany do Trybunału Sprawiedliwości zostanie omyłkowo złożony u sekretarza Sądu, ten przekazuje go natychmiast sekretarzowi Trybunału Sprawiedliwości.

Jeśli Sąd stwierdzi, że nie jest właściwy do rozpoznawania skargi, dla której właściwy jest Trybunał Sprawiedliwości, kieruje ją do Trybunału Sprawiedliwości. Jeśli Trybunał Sprawiedliwości stwierdzi, że skarga należy do właściwości Sądu, kieruje ją do Sądu, który nie może stwierdzić braku właściwości.

Jeżeli w Trybunale Sprawiedliwości i Sądzie są zawisłe sprawy mające ten sam przedmiot, dotyczące tej samej kwestii wykładni lub dotyczące ważności tego samego aktu, Sąd po wysłuchaniu stron może zawiesić toczące się przed nim postępowanie do czasu wydania wyroku przez Trybunał Sprawiedliwości lub w przypadku skarg na podstawie artykułu 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Sąd może stwierdzić brak swojej właściwości, tak aby Trybunał Sprawiedliwości mógł rozstrzygnąć takie skargi. Na takich samych warunkach Trybunał Sprawiedliwości może również zadecydować o zawieszeniu toczącego się przed nim postępowania; w takim przypadku kontynuowane jest postępowanie przed Sądem.

Jeżeli Państwo Członkowskie i instytucja Unii podważają ten sam akt, Sąd stwierdza brak swojej właściwości w celu umożliwienia Trybunałowi Sprawiedliwości wydania orzeczenia w sprawie tych skarg.

Artykuł 55

O orzeczeniach Sądu kończących postępowanie w sprawie, orzeczeniach rozstrzygających kwestie merytoryczne tylko w części lub rozstrzygających kwestię proceduralną dotyczącą zarzutu braku kompetencji lub niedopuszczalności sekretarz Sądu zawiadamia wszystkie strony, a także wszystkie Państwa Członkowskie i instytucje Unii, nawet jeżeli nie interweniowały w danej sprawie przed Sądem.

Artykuł 56

Odwołanie może zostać wniesione do Trybunału Sprawiedliwości w terminie dwóch miesięcy od zawiadomienia o orzeczeniu, od którego wnoszone jest odwołanie, od orzeczeń Sądu kończących postępowanie w sprawie i orzeczeń tego Sądu rozstrzygających kwestie merytoryczne jedynie w części, lub rozstrzygających kwestię proceduralną dotyczącą zarzutu braku kompetencji lub niedopuszczalności.

Odwołanie takie może zostać wniesione przez każdą stronę, której żądania nie zostały uwzględnione, w całości lub w części. Jednakże interwenienci, niebędący ani Państwami Członkowskimi ani instytucjami Unii, mogą wnieść takie odwołanie jedynie wtedy, gdy orzeczenie Sądu dotyczy ich bezpośrednio.

Z wyjątkiem spraw dotyczących sporów między Unią a jej pracownikami, odwołanie może być również wniesione przez Państwa Członkowskie i instytucje Unii, które nie interweniowały w postępowaniach przed Sądem. Sytuacja takich Państw Członkowskich i instytucji jest taka sama jak Państw Członkowskich i instytucji, które interweniowały w pierwszej instancji.

Artykuł 57

Każda osoba, której wniosek interwencyjny został oddalony przez Sąd, może wnieść odwołanie do Trybunału Sprawiedliwości w ciągu dwóch tygodni od zawiadomienia o orzeczeniu oddalającym wniosek.

Strony postępowania mogą wnieść odwołanie do Trybunału Sprawiedliwości od wszelkich orzeczeń Sądu wydanych na mocy artykułu 278 lub artykułu 279 lub czwartego akapitu artykułu 299 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, lub artykułu 157 lub trzeciego akapitu artykułu 164 Traktatu EWEA, w terminie dwóch miesięcy od zawiadomienia o nich.

Odwołanie, o którym mowa w dwóch pierwszych akapitach niniejszego artykułu, jest rozpoznawane zgodnie z procedurą określoną w artykule 39 niniejszego Statutu.

Artykuł 58

Odwołanie do Trybunału Sprawiedliwości jest ograniczone do kwestii prawnych. Podstawę odwołania stanowi brak właściwości Sądu, naruszenie procedury w postępowaniu przed Sądem wpływające niekorzystnie na interesy wnoszącego odwołanie oraz naruszenie prawa Unii przez Sąd.

Odwołanie nie może dotyczyć wyłącznie ustalenia wysokości kosztów postępowania lub wskazania strony je ponoszącej.

Artykuł 59

W wypadku wniesienia odwołania od orzeczenia Sądu procedura postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości składa się z części pisemnej i ustnej. Zgodnie z warunkami określonymi w regulaminie proceduralnym Trybunał Sprawiedliwości, po wysłuchaniu rzecznika generalnego i stron, może odstąpić od procedury ustnej.

Artykuł 60

Z zastrzeżeniem artykułów 278 i 279 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i artykułu 157 Traktatu EWEA, odwołanie nie ma skutku zawieszającego.

Na zasadzie odstępstwa od artykułu 280 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, orzeczenia Sądu o nieważności rozporządzenia stają się skuteczne dopiero po upływie terminu określonego w pierwszym akapicie artykułu 56 niniejszego Statutu, bądź jeśli w terminie tym wniesiono odwołanie — od daty jego oddalenia, jednak bez uszczerbku dla prawa strony do wystąpienia do Trybunału Sprawiedliwości, zgodnie z artykułami 278 i 279 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej lub artykułem 157 Traktatu EWEA, o zawieszenie skutków rozporządzenia, o nieważności którego orzeczono, lub o podjęcie innych środków tymczasowych.

Artykuł 61

Jeśli odwołanie jest zasadne, Trybunał Sprawiedliwości uchyla orzeczenie Sądu. Może on wydać orzeczenie ostateczne w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala lub skierować sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd.

Gdy sprawa zostanie skierowana do ponownego rozpoznania przez Sąd, jest on związany orzeczeniem Trybunału Sprawiedliwości co do kwestii prawnych.

Jeśli odwołanie wniesione przez Państwo Członkowskie lub instytucję Unii, które nie interweniowały w postępowaniu przed Sądem, jest zasadne, Trybunał Sprawiedliwości może określić, jeśli uzna to za konieczne, które ze skutków uchylonego orzeczenia Sądu uważa się za ostateczne wobec stron sporu.

Artykuł 62

Jeżeli w sprawach przewidzianych w artykule 256 ustęp 2 i 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, pierwszy rzecznik generalny uzna, że zachodzi poważne ryzyko naruszenia jedności lub spójności prawa Unii, może wystąpić do Trybunału Sprawiedliwości z wnioskiem o poddanie orzeczenia Sądu kontroli.

Wniosek musi zostać złożony w terminie jednego miesiąca od wydania orzeczenia przez Sąd. W terminie miesiąca od otrzymania wniosku pierwszego rzecznika generalnego, Trybunał Sprawiedliwości decyduje, czy poddać orzeczenie kontroli.

Artykuł 62a

Trybunał Sprawiedliwości orzeka w sprawie pytań będących przedmiotem kontroli zgodnie z procedurą nadzwyczajną na podstawie akt przekazanych mu przez Sąd.

Zainteresowani, o których mowa w artykule 23 niniejszego Statutu, a także w przypadkach przewidzianych w artykule 256 ustęp 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, strony postępowania przed Sądem mają prawo, w wyznaczonym w tym celu terminie, przedstawić Trybunałowi pisma procesowe lub uwagi na piśmie odnośnie do pytań będących przedmiotem kontroli.

Trybunał może podjąć decyzję o otwarciu procedury ustnej przed wydaniem orzeczenia.

Artykuł 62b

W przypadkach przewidzianych w artykule 256 ustęp 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, bez uszczerbku dla artykułów 278 i 279 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, wnioski o poddanie orzeczenia kontroli oraz decyzja w sprawie otwarcia procedury kontroli nie mają skutku zawieszającego. Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości stwierdzi, że orzeczenie Sądu narusza jedność i spójność prawa Unii, kieruje sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd, który jest związany orzeczeniem Trybunału co do kwestii prawnych; Trybunał może określić, które ze skutków orzeczenia Sądu uważa się za ostateczne wobec stron sporu. Jednakże jeżeli rozstrzygnięcie sporu, przy uwzględnieniu rezultatu kontroli, wynika z ustaleń stanu faktycznego, na których oparte zostało orzeczenie Sądu, Trybunał wydaje orzeczenie ostateczne.

W przypadkach przewidzianych w artykule 256 ustęp 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w przypadku braku wniosku o poddanie orzeczenia kontroli lub decyzji o otwarciu procedury kontroli, odpowiedzi udzielone przez Sąd na zadane mu pytania stają się skuteczne z chwilą wygaśnięcia terminów określonych w artykule 62 akapit drugi. W przypadku otwarcia procedury kontroli odpowiedzi, które zostały poddane kontroli stają się skuteczne wraz z zakończeniem tej procedury, chyba że Trybunał postanowi inaczej. Jeżeli Trybunał uzna, że orzeczenie Sądu narusza jedność lub spójność prawa Unii, odpowiedź udzielona przez Trybunał na pytania będące przedmiotem kontroli zastępuje odpowiedź Sądu.

TYTUŁ IV a

SĄDY WYSPECJALIZOWANE

Artykuł 62c

Przepisy odnoszące się do właściwości, składu, organizacji i procedury sądów wyspecjalizowanych ustanowionych na mocy artykułu 257 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej są zawarte w załączniku do niniejszego Statutu.

TYTUŁ V

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Artykuł 63

Regulaminy proceduralne Trybunału Sprawiedliwości i Sądu zawierają wszelkie postanowienia niezbędne do stosowania niniejszego Statutu, a w razie potrzeby do jego uzupełnienia.

Artykuł 64

Reguły dotyczące systemu językowego stosowanego w Trybunale Sprawiedliwości Unii Europejskiej określa rozporządzenie Rady stanowiącej jednomyślnie. Rozporządzenie to jest przyjmowane na wniosek Trybunału Sprawiedliwości i po konsultacji z Komisją i Parlamentem Europejskim albo na wniosek Komisji i po konsultacji z Trybunałem Sprawiedliwości i Parlamentem Europejskim.

Do chwili przyjęcia tych reguł stosuje się postanowienia regulaminu proceduralnego Trybunału Sprawiedliwości oraz regulaminu proceduralnego Sądu dotyczące systemu językowego. Na zasadzie odstępstwa od artykułów 253 i 254 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej wszelkie zmiany tych postanowień lub ich uchylenie wymagają jednomyślnej zgody Rady.

ZAŁĄCZNIK I

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ UNII EUROPEJSKIEJ

Artykuł 1

Sąd do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej, zwany dalej „Sądem do spraw Służby Publicznej”, jest właściwy do rozpoznawania w pierwszej instancji sporów między Unią a jej pracownikami na mocy art. 270 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w tym sporów między organami i jednostkami organizacyjnymi a ich personelem, w odniesieniu do których przyznano właściwość Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Artykuł 2

W skład Sądu do spraw Służby Publicznej wchodzi siedmiu sędziów. Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości tego zażąda, Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może zwiększyć liczbę sędziów.

Sędziowie są mianowani na okres sześciu lat. Ustupujący sędziowie mogą być mianowani ponownie.

Wakaty uzupełnia się przez mianowanie nowego sędziego na okres sześciu lat.

Artykuł 3

1. Sędziowie są mianowani przez Radę, stanowiącą zgodnie z art. 257 akapit czwarty Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, po konsultacji z komitetem przewidzianym w niniejszym artykule. Przy mianowaniu sędziów Rada zapewnia zrównoważony skład Sądu do spraw Służby Publicznej w odniesieniu do obywateli Państw Członkowskich pochodzących z możliwie najszerszego obszaru geograficznego oraz w odniesieniu do reprezentowanych krajowych systemów sądowniczych.

2. Każda osoba posiadająca obywatelstwo Unii i spełniająca warunki przewidziane w art. 257 akapit czwarty Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej może przedstawić swoją kandydaturę. Rada, stanowiąc na zalecenie Trybunału Sprawiedliwości, określa warunki i zasady dotyczące przedstawiania i rozpatrywania kandydatur.

3. Tworzy się komitet składający się z siedmiu osobistości wybranych spośród byłych członków Trybunału Sprawiedliwości i Sądu oraz prawników o uznanej kompetencji. O mianowaniu członków komitetu oraz zasadach jego działania decyduje Rada stanowiąca na zalecenie prezesa Trybunału Sprawiedliwości.

4. Komitet wydaje opinię, czy kandydat jest odpowiedni do pełnienia funkcji sędziego Sądu do spraw Służby Publicznej. Komitet dołącza do tej opinii listę kandydatów o najbardziej odpowiednim doświadczeniu na najwyższym poziomie. Lista taka powinna zawierać co najmniej dwukrotnie większą liczbę kandydatów od liczby sędziów, którzy mają być mianowani przez Radę.

Artykuł 4

1. Sędziowie wybierają spośród siebie na okres trzech lat prezesa Sądu do spraw Służby Publicznej. Jego mandat jest odnawialny.

2. Sąd do spraw Służby Publicznej obraduje w izbach składających się z trzech sędziów. W niektórych przypadkach określonych w jego regulaminie Sąd może obradować w pełnym składzie, w izbie złożonej z pięciu sędziów lub w składzie jednoosobowym.

3. Prezes Sądu do spraw Służby Publicznej przewodniczy obradom w pełnym składzie i w izbie złożonej z pięciu sędziów. Prezesa izb złożonych z trzech sędziów są wyznaczani na warunkach określonych w ust. 1. Jeżeli prezes Sądu do spraw Służby Publicznej jest przydzielony do izby trzyosobowej, przewodniczy on takiej izbie.

4. Właściwości i kworum pełnego składu, jak również skład izb i przydzielanie im spraw określa regulamin.

Artykuł 5

Artykuły 2–6, 14, 15 i 17 akapity pierwszy, drugi i piąty, a także art. 18 Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej stosują się do Sądu do spraw Służby Publicznej i jego członków.

Ślubowanie, o którym mowa w art. 2 Statutu, składa się przed Trybunałem Sprawiedliwości, a decyzje, o których mowa w art. 3, 4 i 6, są podejmowane przez Trybunał Sprawiedliwości po konsultacji z Sądem do spraw Służby Publicznej.

Artykuł 6

1. Sąd do spraw Służby Publicznej jest wspierany przez służby administracyjne Trybunału Sprawiedliwości i Sądu. Prezes Trybunału Sprawiedliwości lub, w stosownym przypadku, prezes Sądu określa za wspólnym porozumieniem z prezesem Sądu do spraw Służby Publicznej warunki, na jakich urzędnicy i inni pracownicy zatrudnieni przy Trybunale Sprawiedliwości lub Sądzie świadczą wobec Sądu do spraw Służby Publicznej usługi umożliwiające jego funkcjonowanie. Niektórzy urzędnicy lub inni pracownicy odpowiadają przed sekretarzem Sądu do spraw Służby Publicznej, który podlega prezesowi tego Sądu.

2. Sąd do spraw Służby Publicznej mianuje swojego sekretarza i określa jego status. Artykuł 3 akapit czwarty, art. 10, 11 i 14 Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej stosują się do sekretarza tego Sądu.

Artykuł 7

1. Postępowanie przed Sądem do spraw Służby Publicznej określają przepisy tytułu III Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, z wyjątkiem jego art. 22 i 23. W miarę potrzeb ustanawia się bardziej szczegółowe i szersze przepisy w regulaminie tego Sądu.

2. Przepisy odnoszące się do systemu językowego Sądu mają zastosowanie do Sądu do spraw Służby Publicznej.

3. Część pisemna postępowania obejmuje przedstawienie skargi i odpowiedzi na skargę, o ile Sąd do spraw Służby Publicznej nie podejmie decyzji, że niezbędna jest kolejna wymiana pism procesowych. W przypadku gdy przeprowadza się taką kolejną wymianę pism procesowych, Sąd do spraw Służby Publicznej może, za zgodą stron, zdecydować o rozstrzygnięciu sprawy bez przeprowadzenia postępowania ustnego.

4. W każdym stadium postępowania, w tym od chwili złożenia skargi, Sąd do spraw Służby Publicznej może badać możliwość polubownego rozstrzygnięcia sporu i przyczyniać się do osiągnięcia ugody.
5. Sąd do spraw Służby Publicznej rozstrzyga o kosztach postępowania. Z zastrzeżeniem przepisów szczególnych regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

Artykuł 8

1. Jeśli skarga lub inny dokument procesowy skierowany do Sądu do spraw Służby Publicznej zostanie omyłkowo złożony u sekretarza Trybunału Sprawiedliwości lub Sądu, ten przekazuje go natychmiast sekretarzowi Sądu do spraw Służby Publicznej. Podobnie jeśli skarga lub inny dokument procesowy skierowany do Trybunału Sprawiedliwości lub Sądu zostanie omyłkowo złożony u sekretarza Sądu do spraw Służby Publicznej, ten przekazuje go natychmiast sekretarzowi Trybunału Sprawiedliwości lub Sądu.
2. Jeśli Sąd do spraw Służby Publicznej stwierdzi, że nie jest właściwy do rozpoznawania skargi, dla której właściwy jest Trybunał Sprawiedliwości lub Sąd, kieruje ją do Trybunału Sprawiedliwości lub Sądu. Podobnie jeśli Trybunał Sprawiedliwości lub Sąd stwierdzi, że skarga należy do właściwości Sądu do spraw Służby Publicznej, kieruje ją do Sądu do spraw Służby Cywilnej, który nie może stwierdzić braku swojej właściwości.
3. Jeśli w Sądzie do spraw Służby Publicznej i Sądzie są zawisłe sprawy dotyczące tej samej kwestii wykładni lub dotyczące ważności tego samego aktu, Sąd do spraw Służby Publicznej, po wysłuchaniu stron, może zawiesić postępowanie do czasu wydania wyroku przez Sąd.

Jeśli w Sądzie do spraw Służby Publicznej i Sądzie są zawisłe sprawy mające ten sam przedmiot, Sąd do spraw Służby Publicznej stwierdza brak swojej właściwości, tak aby Sąd mógł orzec w tych sprawach.

Artykuł 9

Odwołanie może zostać wniesione do Sądu w terminie dwóch miesięcy od zawiadomienia o orzeczeniu, od którego wnoszone jest odwołanie, od orzeczeń Sądu do spraw Służby Publicznej kończących postępowanie w sprawie i orzeczeń tego Sądu rozstrzygających kwestie merytoryczne jedynie w części lub rozstrzygających kwestię proceduralną dotyczącą zarzutu braku kompetencji lub niedopuszczalności.

Odwołanie takie może zostać wniesione przez każdą stronę, której żądania nie zostały uwzględnione, w całości lub w części. Jednakże interwenienci niebędący ani Państwami Członkowskimi, ani instytucjami Unii mogą wnieść takie odwołanie jedynie wtedy, gdy orzeczenie Sądu do spraw Służby Cywilnej dotyczy ich bezpośrednio.

Artykuł 10

1. Każda osoba, której wniosek interwencyjny został oddalony przez Sąd do spraw Służby Publicznej, może wnieść odwołanie do Sądu w ciągu dwóch tygodni od zawiadomienia o orzeczeniu oddalającym wniosek.
2. Strony postępowania mogą wnieść odwołanie do Sądu od wszelkich orzeczeń Sądu do spraw Służby Publicznej wydanych na mocy art. 278 lub art. 279 lub art. 299 akapit czwarty Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej lub art. 157 lub art. 164 akapit trzeci Traktatu EWEA, w terminie dwóch miesięcy od zawiadomienia o nich.
3. Prezes Sądu może rozstrzygać odwołania, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, stosując procedurę doraźną, która, w niezbędnym zakresie, może różnić się od przepisów niniejszego załącznika i która zostanie określona w regulaminie Sądu.

Artykuł 11

1. Odwołanie do Sądu jest ograniczone do kwestii prawnych. Podstawę odwołania może stanowić brak właściwości Sądu do spraw Służby Publicznej, naruszenie procedury w postępowaniu przed Sądem wpływające niekorzystnie na interesy wnoszącego odwołanie oraz naruszenie prawa Unii przez Sąd do spraw Służby Publicznej.
2. Odwołanie nie może dotyczyć wyłącznie ustalenia wysokości kosztów postępowania i wskazania strony je ponoszącej.

Artykuł 12

1. Z zastrzeżeniem art. 278 i 279 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 157 Traktatu EWEA, odwołanie do Sądu nie ma skutku zawieszającego.
2. W przypadku wniesienia odwołania od orzeczenia Sądu do spraw Służby Publicznej postępowanie przed Sądem składa się z części pisemnej i ustnej. Zgodnie z warunkami określonymi w regulaminie Sąd może, po wysłuchaniu stron, odstąpić od postępowania ustnego.

Artykuł 13

1. Jeśli odwołanie jest zasadne, Sąd uchyla orzeczenie Sądu do spraw Służby Publicznej i sam wydaje orzeczenie w sprawie. Jeżeli stan postępowania nie pozwala na wydanie orzeczenia przez Sąd, kieruje on sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd do spraw Służby Publicznej.
 2. Gdy sprawa zostanie skierowana do ponownego rozpoznania przez Sąd do spraw Służby Publicznej, jest on związany orzeczeniem Sądu co do kwestii prawnych.
-

PROTOKÓŁ (nr 4)
**W SPRAWIE STATUTU EUROPEJSKIEGO SYSTEMU
BANKÓW CENTRALNYCH I EUROPEJSKIEGO BANKU
CENTRALNEGO**

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

PRAGNĄC określić Statut Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego wymienionych w artykule 129 ustęp 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

UZGODNIŁY następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej:

ROZDZIAŁ I
EUROPEJSKI SYSTEM BANKÓW CENTRALNYCH

Artykuł 1

Europejski System Banków Centralnych

Zgodnie z artykułem 282 ustęp 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Europejski Bank Centralny (EBC) i krajowe banki centralne stanowią Europejski System Banków Centralnych (ESBC). EBC i krajowe banki centralne Państw Członkowskich, których walutą jest euro, stanowią Eurosystem.

ESBC i EBC wypełniają swoje zadania i działają zgodnie z postanowieniami Traktatów i niniejszego Statutu.

ROZDZIAŁ II
CELE I ZADANIA ESBC

Artykuł 2

Cele

Zgodnie z artykułem 127 ustęp 1 i artykułem 282 ustęp 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, głównym celem ESBC jest utrzymywanie stabilności cen. Bez uszczerbku dla celu stabilności cen, ESBC wspiera ogólne polityki gospodarcze w Unii, mając na względzie przyczynianie się do osiągnięcia celów Unii przedstawionych w artykule 3 Traktatu o Unii Europejskiej. ESBC działa w poszanowaniu zasady otwartej gospodarki rynkowej z wolną konkurencją, sprzyjając efektywnej alokacji zasobów oraz zgodnie z zasadami określonymi w artykule 119 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Artykuł 3

Zadania

3.1. Zgodnie z artykułem 127 ustęp 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej podstawowe zadania ESBC polegają na:

- definiowaniu i urzeczywistnianiu polityki pieniężnej Unii,
- przeprowadzaniu operacji walutowych zgodnie z artykułem 219 wspomnianego Traktatu,
- utrzymywaniu i zarządzaniu oficjalnymi rezerwami walutowymi Państw Członkowskich,
- popieraniu sprawnego funkcjonowania systemów płatniczych.

3.2. Zgodnie z artykułem 127 ustęp 3 wspomnianego Traktatu, trzecie tiret artykułu 3.1 stosuje się bez uszczerbku dla utrzymywania i zarządzania przez rządy Państw Członkowskich walutowymi kapitałami obrotowymi.

3.3. Zgodnie z artykułem 127 ustęp 5 wspomnianego Traktatu ESBC przyczynia się do należytego wykonywania polityk prowadzonych przez właściwe władze w odniesieniu do nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i do stabilności systemu finansowego.

Artykuł 4

Funkcje doradcze

Zgodnie z artykułem 127 ustęp 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej:

a) EBC jest konsultowany:

- w sprawie każdego projektowanego aktu Unii w dziedzinach podlegających jego kompetencji,
- przez władze krajowe w sprawie każdego projektu regulacji w dziedzinach podlegających jego kompetencji, lecz w granicach i na warunkach określonych przez Radę zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 41;

b) EBC może w dziedzinach podlegających jego kompetencji przedkładać opinie instytucjom, organom lub jednostkom organizacyjnym Unii bądź władzom krajowym.

Artykuł 5

Gromadzenie informacji statystycznych

5.1. W celu realizacji zadań ESBC, EBC, wspomagany przez krajowe banki centralne, gromadzi niezbędne informacje statystyczne bądź od właściwych władz krajowych, bądź bezpośrednio od podmiotów gospodarczych. W tym celu współpracuje z instytucjami, organami lub jednostkami organizacyjnymi Unii i właściwymi władzami Państw Członkowskich lub państw trzecich oraz organizacjami międzynarodowymi.

5.2. Krajowe banki centralne wykonują, w miarę możliwości, zadania określone w artykule 5.1.

5.3. EBC przyczynia się do harmonizacji, w miarę potrzeb, reguł i praktyk rządzących gromadzeniem, tworzeniem i upowszechnianiem informacji statystycznej w dziedzinie podlegającej jego kompetencji;

5.4. Rada, zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 41, określa osoby fizyczne i prawne poddane wymogom sprawozdawczości, zasady poufności oraz odpowiednie przepisy wykonawcze.

Artykuł 6

Współpraca międzynarodowa

6.1. W dziedzinie współpracy międzynarodowej związanej z zadaniami powierzonymi ESBC, EBC decyduje o sposobie reprezentacji ESBC.

6.2. EBC i, za jego zgodą, krajowe banki centralne mogą uczestniczyć w międzynarodowych instytucjach walutowych.

6.3. Artykuły 6.1 i 6.2 stosuje się bez uszczerbku dla artykułu 138 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

ROZDZIAŁ III

ORGANIZACJA ESBC

Artykuł 7

Niezależność

Zgodnie z artykułem 130 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przy wykonywaniu uprawnień oraz zadań i obowiązków, które zostały im powierzone Traktatami i Statutem ESBC i EBC, ani EBC, ani krajowy bank centralny, ani członek któregośkolwiek z ich organów decyzyjnych, nie zwracają się o instrukcje ani ich nie przyjmują od instytucji, organów lub jednostek organizacyjnych Unii, rządów Państw Członkowskich, ani jakiegokolwiek innego organu. Instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii oraz rządy Państw Członkowskich zobowiązują się respektować tę zasadę i nie dążyć do wywierania wpływu na członków organów decyzyjnych EBC lub krajowych banków centralnych przy wykonywaniu ich zadań.

Artykuł 8

Zasada ogólna

ESBC jest kierowany przez organy decyzyjne EBC.

Artykuł 9

Europejski Bank Centralny

9.1. EBC, który na mocy artykułu 282 ustęp 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, ma osobowość prawną, posiada w każdym z Państw Członkowskich zdolność prawną i zdolność do czynności prawnych o najszerszym zakresie przyznanym przez ustawodawstwa krajowe osobom prawnym; może on zwłaszcza nabywać i zbywać mienie ruchome i nieruchome oraz stawać przed sądem.

9.2. EBC zapewnia realizację zadań powierzonych ESBC na mocy artykułu 127 ustępy 2, 3 i 5 wspomnianego Traktatu, bądź to przez własne działania zgodnie z niniejszym Statutem, bądź poprzez działania krajowych banków centralnych zgodnie z artykułami 12.1 i 14.

9.3. Zgodnie z artykułem 129 ustęp 1 wspomnianego Traktatu organami decyzyjnymi EBC są Rada Prezesów i Zarząd.

Artykuł 10

Rada Prezesów

10.1. Zgodnie z artykułem 283 ustęp 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Rada Prezesów EBC składa się z członków Zarządu EBC i prezesów krajowych banków centralnych Państw Członkowskich, których walutą jest euro.

10.2. Każdy członek Rady Prezesów ma jeden głos. Od dnia, w którym liczba członków Rady Prezesów przekroczy 21, każdy członek Zarządu będzie miał jeden głos, a liczba prezesów z prawem do głosowania wynosić będzie 15. Te prawa do głosowania zostają przydzielone, a ich rotacja odbywa się następująco:

- od dnia, w którym liczba członków Rady Prezesów przekroczy 15, do chwili gdy osiągnie 22, prezesi zostają przydzieleni do dwóch grup, zgodnie z uszeregowaniem wielkości udziału Państwa Członkowskiego danego KBC w całkowitym produkcie krajowym brutto w cenach rynkowych oraz w łącznym zagregowanym bilansie monetarnych instytucji finansowych Państw Członkowskich, których walutą jest euro. Udziały w całkowitym produkcie krajowym brutto w cenach rynkowych oraz w łącznym zagregowanym bilansie monetarnych instytucji finansowych zostają przydzielone odpowiednio w wagach 5/6 i 1/6. Pierwsza grupa złożona jest z pięciu prezesów, a druga z pozostałych prezesów. Częstotliwość praw do głosowania prezesów przydzielonych do pierwszej grupy nie będzie niższa od częstotliwości praw do głosowania prezesów z grupy drugiej. Z zastrzeżeniem poprzedniego zdania, pierwszej grupie zostają przydzielone cztery prawa do głosowania, a drugiej grupie jedenaście praw do głosowania,
- od dnia, w którym liczba prezesów osiągnie 22 prezesi zostaną przydzieleni do trzech grup zgodnie z uszeregowaniem na podstawie powyższych kryteriów. Pierwsza grupa złożona jest z pięciu prezesów i zostaną jej przydzielone cztery prawa do głosowania. Druga grupa złożona jest z połowy łącznej liczby prezesów, w przypadku jakiegokolwiek ułamka zaokrąglonego do najbliższej liczby całkowitej, i zostanie jej przydzielone osiem praw do głosowania. Trzecia grupa złożona jest z pozostałych prezesów i zostaną jej przydzielone trzy prawa do głosowania,

- prezesi w każdej grupie mają swoje prawa do głosowania w równych okresach czasu,
- do obliczania udziałów w całkowitym produkcie krajowym brutto w cenach rynkowych stosuje się art. 29.2. Łączny zagregowany bilans monetarnych instytucji finansowych obliczany jest zgodnie z ramami statystycznymi stosowanymi w Unii w momencie obliczania,
- w każdym przypadku gdy całkowity produkt krajowy brutto w cenach rynkowych jest dostosowywany zgodnie z art. 29.3, lub w każdym przypadku gdy zwiększa się liczba prezesów, wielkość lub struktura grup jest dostosowywana zgodnie z powyższymi zasadami,
- Rada Prezesów, stanowiąca większością dwóch trzecich głosów wszystkich jej członków, mających lub nie prawo do głosowania, przyjmuje wszelkie środki niezbędne do wykonania powyższych zasad oraz może podjąć decyzję o opóźnieniu rozpoczęcia systemu rotacji do dnia, w którym liczba prezesów przekroczy 18.

Prawo do głosowania jest wykonywane osobiście. Na zasadzie odstępstwa od tej reguły, regulamin wewnętrzny określony w art. 12.3 może ustanowić, że członkowie Rady Prezesów mogą oddać swój głos za pomocą środków telekonferencyjnych. Regulamin ten stanowi również, że członek Rady Prezesów, który nie może uczestniczyć w jej posiedzeniach przez dłuższy okres, może wyznaczyć zastępcę jako członka Rady Prezesów.

Przepisy poprzednich akapitów pozostają bez uszczerbku dla praw do głosowania wszystkich członków Rady Prezesów, mających lub nie prawo do głosowania, na podstawie artykułów 10.3, 40.2 i 40.3.

O ile w niniejszym Statucie nie przewidziano inaczej, Rada Prezesów stanowi zwykłą większością członków mających prawo do głosowania. W przypadku równej liczby głosów, głos przewodniczącego jest decydujący.

W celu umożliwienia głosowania Radzie Prezesów wymagane jest kworum dwóch trzecich członków mających prawo do głosowania. Jeżeli nie osiągnięto kworum, Przewodniczący może zwołać nadzwyczajne posiedzenie, na którym decyzje mogą być podejmowane bez względu na kworum.

10.3. Dla wszelkich decyzji podjętych zgodnie z artykułami 28, 29, 30, 32 i 33 głosy członków Rady Prezesów ważone są zgodnie z udziałami krajowych banków centralnych w subskrybowanym kapitale EBC. Waga głosów członków Zarządu wynosi zero. Decyzja wymagająca kwalifikowanej większości zostaje podjęta, jeżeli głosy za jej przyjęciem reprezentują przynajmniej dwie trzecie subskrybowanego kapitału EBC i przynajmniej połowę akcjonariuszy. Jeżeli jeden z prezesów nie może być obecny, może on wyznaczyć swego zastępcę w celu oddania jego ważonego głosu.

10.4. Zebrania są poufne. Rada Prezesów może zadecydować o podaniu wyniku swoich obrad do publicznej wiadomości.

10.5. Rada Prezesów zbiera się przynajmniej 10 razy w roku.

Artykuł 11

Zarząd

11.1. Zgodnie z artykułem 283 ustęp 2 akapit pierwszy Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Zarząd składa się z prezesa, wiceprezesa i czterech innych członków.

Członkowie wykonują swoje obowiązki w pełnym wymiarze czasowym. Członkowie nie mogą wykonywać żadnej innej zarobkowej lub niezarobkowej działalności zawodowej, chyba że Rada Prezesów w drodze wyjątku zwolni z tego zakazu.

11.2. Zgodnie z artykułem 283 ustęp 2 akapit drugi wspomnianego Traktatu prezes, wiceprezes i pozostali członkowie Zarządu są mianowani przez Radę Europejską stanowiącą większość kwalifikowaną, na zalecenie Rady i po konsultacji z Parlamentem Europejskim oraz Radą Prezesów spośród osób o uznanym autorytecie i doświadczeniu zawodowym w dziedzinie pieniądza lub bankowości.

Ich mandat trwa osiem lat i nie jest odnawialny.

Członkami Zarządu mogą być tylko obywatele Państw Członkowskich.

11.3. Okresy i warunki zatrudnienia członków Zarządu, w szczególności ich wynagrodzenia, emerytury i inne świadczenia z tytułu ubezpieczeń społecznych są przedmiotem umów zawieranych z EBC i są ustalane przez Radę Prezesów na wniosek Komitetu składającego się z trzech członków mianowanych przez Radę Prezesów i trzech członków mianowanych przez Radę. Członkowie Zarządu nie mają prawa głosu w sprawach określonych w niniejszym punkcie.

11.4. Jeśli członek Zarządu nie spełnia już warunków koniecznych do wykonywania swych funkcji lub dopuścił się poważnego uchybienia, Trybunał Sprawiedliwości może go zdymisjonować na wniosek Rady Prezesów lub Zarządu.

11.5. Każdy członek Zarządu obecny osobiście na posiedzeniach ma prawo głosu i dysponuje w tym celu jednym głosem. Z zastrzeżeniem odmiennych postanowień Zarząd stanowi zwykłą większość oddanych głosów. W przypadku jednakowej liczby głosów przeważa głos prezesa. Procedury głosowania są szczegółowo określone w regulaminie wewnętrznym przewidzianym w artykule 12.3.

11.6. Zarząd odpowiada za bieżące sprawy EBC.

11.7. Każdy wakat w Zarządzie jest obsadzany w drodze mianowania nowego członka zgodnie z artykułem 11.2.

Artykuł 12

Obowiązki organów decyzyjnych

12.1. Rada Prezesów uchwała wytyczne i podejmuje decyzje niezbędne do zapewnienia wykonania zadań powierzonych ESBC na podstawie Traktatów i niniejszego Statutu. Rada Prezesów ustala politykę pieniężną Unii, włącznie z odpowiednimi decyzjami w sprawach pośrednich celów pieniężnych, podstawowych stóp procentowych i wielkości rezerw w ESBC oraz określa wytyczne konieczne do ich realizacji.

Zarząd realizuje politykę pieniężną zgodnie z wytycznymi i postanowieniami Rady Prezesów. W tych ramach Zarząd udziela niezbędnych instrukcji krajowym bankom centralnym. Ponadto, Zarząd może uzyskać w drodze delegacji pewne uprawnienia, o ile Rada Prezesów tak zadecyduje.

W zakresie uznanym za możliwy i odpowiedni oraz bez uszczerbku dla postanowień niniejszego artykułu EBC ma prawo zwracać się do krajowych banków centralnych w celu przeprowadzenia operacji stanowiących część zadań ESBC.

12.2. Zarząd jest odpowiedzialny za przygotowanie posiedzeń Rady Prezesów.

12.3. Rada Prezesów przyjmuje regulamin wewnętrzny, który określa wewnętrzną organizację EBC i jego organów decyzyjnych.

12.4. Rada Prezesów wykonuje funkcje doradcze określone w artykule 4.

12.5. Rada Prezesów podejmuje decyzje określone w artykule 6.

Artykuł 13

Prezes EBC

13.1. Prezes lub, w razie jego nieobecności, wiceprezes przewodniczy Radzie Prezesów i Zarządowi EBC.

13.2. Z zastrzeżeniem artykułu 38 prezes EBC lub osoba przez niego wyznaczona reprezentuje EBC na zewnątrz.

Artykuł 14

Krajowe banki centralne

14.1. Zgodnie z artykułem 131 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej każde Państwo Członkowskie zapewnia zgodność swojego ustawodawstwa, w tym statutu krajowego banku centralnego, z Traktatami i niniejszym Statutem.

14.2. Statuty krajowych banków centralnych przewidują w szczególności, że kadencja prezesa krajowego banku centralnego nie będzie krótsza niż pięć lat.

Prezes może zostać zwolniony z urzędu wyłącznie wówczas, gdy nie spełnia już warunków koniecznych do wykonywania swych funkcji lub dopuścił się poważnego uchybienia. Decyzja w tej sprawie może być zaskarżona do Trybunału Sprawiedliwości przez prezesa, którego dotyczy, lub Radę Prezesów z powodu naruszenia Traktatów lub jakiegokolwiek reguły prawnej dotyczącej ich stosowania. Skargi takie powinny być wniesione w terminie dwóch miesięcy, stosownie do przypadku, od daty publikacji decyzji lub jej notyfikowania skarżącemu lub, w razie ich braku, od daty powzięcia przez niego wiadomości o tej decyzji.

14.3. Krajowe banki centralne są integralną częścią ESBC i działają zgodnie z wytycznymi i instrukcjami EBC. Rada Prezesów podejmuje kroki niezbędne w celu zapewnienia poszanowania wytycznych i instrukcji EBC oraz wymaga, aby dostarczano jej wszelkich niezbędnych informacji.

14.4. Krajowe banki centralne mogą wykonywać inne funkcje niż określone niniejszym Statutem, chyba że Rada Prezesów, stanowiąc większością dwóch trzecich oddanych głosów, uzna, że są one sprzeczne z celami i zadaniami ESBC. Funkcje te krajowe banki centralne wykonują na własną odpowiedzialność i nie uważa się ich za część funkcji ESBC.

Artykuł 15

Obowiązek składania sprawozdań

15.1. Co najmniej raz na kwartał EBC opracowuje i publikuje sprawozdania z działalności ESBC.

15.2. Skonsolidowane sprawozdanie finansowe ESBC jest publikowane co tydzień.

15.3. Zgodnie z artykułem 284 ustęp 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej EBC kieruje raport roczny z działalności ESBC i w sprawie polityki pieniężnej za rok ubiegły i rok bieżący do Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, jak również do Rady Europejskiej.

15.4. Raporty i sprawozdania określone w niniejszym artykule udostępnia się zainteresowanym stronom bezpłatnie.

Artykuł 16

Banknoty

Zgodnie z artykułem 128 ustęp 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Rada Prezesów ma wyłączne prawo do upoważnienia do emisji banknotów euro w Unii. Banknoty takie mogą emitować EBC i krajowe banki centralne. Banknoty emitowane przez EBC i krajowe banki centralne są jedynym legalnym środkiem płatniczym w Unii.

EBC respektuje, w miarę możliwości, istniejące praktyki związane z emisją i projektowaniem banknotów.

ROZDZIAŁ IV

FUNKCJE MONETARNE I OPERACJE WYKONYWANE PRZEZ ESBC

*Artykuł 17***Rachunki bankowe w EBC i krajowych bankach centralnych**

W celu przeprowadzania swoich operacji, EBC i krajowe banki centralne mogą otwierać rachunki bankowe instytucjom kredytowym, organom publicznym i innym uczestnikom rynku oraz akceptować aktywa, w tym zdematerializowane papiery wartościowe, na rachunku bieżącym jako zabezpieczenie.

*Artykuł 18***Operacje otwartego rynku i operacje kredytowe**

18.1. Aby osiągnąć cele ESBC i wykonywać swe zadania EBC i krajowe banki centralne mogą:

- dokonywać operacji na rynkach finansowych w formie kupna i sprzedaży bezwarunkowej (na rynku kasowym i terminowym), albo z zastrzeżeniem prawa odkupu, oraz udzielając i zaciągając pożyczki wyrażone w wierzytelnościach i papierach zbywalnych w euro lub innych walutach, jak również w odniesieniu do metali szlachetnych,
- dokonywać właściwie zabezpieczonych operacji kredytowych z instytucjami kredytowymi oraz innymi uczestnikami rynku.

18.2. EBC określa ogólne zasady dokonywania przez niego lub przez krajowe banki centralne operacji otwartego rynku i operacji kredytowych, w tym ogłaszania warunków, na jakich są one gotowe dokonywać powyższe operacje.

*Artykuł 19***Rezerwy obowiązkowe**

19.1. Z zastrzeżeniem artykułu 2, realizując cele polityki pieniężnej, EBC ma prawo żądać od instytucji kredytowych ustanowionych w Państwach Członkowskich utrzymywania obowiązkowych rezerw na rachunkach EBC i krajowych banków centralnych. Zasady dotyczące obliczania i określania wymaganych rezerw obowiązkowych mogą być ustalane przez Radę Prezesów. W przypadkach niestosowania się do powyższych wymagań EBC jest uprawniony pobierać odsetki karne oraz nakładać inne sankcje o porównywalnym skutku.

19.2. W celu stosowania niniejszego artykułu Rada, zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 41, ustala podstawę dla rezerw obowiązkowych oraz dopuszczalne maksymalne proporcje pomiędzy tymi rezerwami a ich podstawami, a także stosowne sankcje w razie nieprzestrzegania tych zasad.

Artykuł 20

Inne narzędzia kontroli pieniężnej

Rada Prezesów może, większością dwóch trzecich oddanych głosów, zdecydować o zastosowaniu innych operacyjnych metod kontroli pieniężnej, jakie uzna za stosowne, z uwzględnieniem artykułu 2.

Rada, zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 41, określa zakres powyższych metod, jeżeli nakładają one zobowiązania na osoby trzecie.

Artykuł 21

Operacje z podmiotami publicznymi

21.1. Zgodnie z artykułem 123 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej zakazane jest udzielanie przez EBC lub krajowe banki centralne pożyczek na pokrycie deficytu lub jakichkolwiek innych kredytów instytucjom, organom lub jednostkom organizacyjnym Unii, rządowi centralnym, władzom regionalnym, lokalnym lub innym władzom publicznym, innym instytucjom lub przedsiębiorstwom publicznym Państw Członkowskich, jak również nabywanie bezpośrednio od nich przez EBC lub krajowe banki centralne ich papierów dłużnych.

21.2. EBC i krajowe banki centralne mogą działać jako agenci skarbowi na rzecz jednostek wymienionych w artykule 21.1.

21.3. Postanowienia niniejszego artykułu nie mają zastosowania do publicznych instytucji kredytowych, które, w ramach utrzymywania rezerw przez banki centralne, korzystają ze strony krajowych banków centralnych i EBC z takiego samego traktowania jak prywatne instytucje kredytowe.

Artykuł 22

Systemy rozliczeń i płatności

EBC i krajowe banki centralne mogą stwarzać udogodnienia, a EBC może uchylać rozporządzenia, w celu zapewnienia skuteczności i rzetelności systemów rozliczeń i płatności w ramach Unii i z innymi krajami.

Artykuł 23

Operacje zewnętrzne

EBC i krajowe banki centralne mogą:

- ustanawiać stosunki z bankami centralnymi i instytucjami finansowymi innych krajów oraz, w miarę potrzeby, z organizacjami międzynarodowymi,
- nabywać i zbywać, na rynku kasowym i terminowym, wszystkie rodzaje aktywów walutowych i metale szlachetne; termin „aktywa walutowe” oznacza papiery wartościowe i wszystkie inne aktywa wyrażone w walucie dowolnego państwa lub w jednostkach rachunkowych, bez względu na formę, w jakiej są przechowywane,

- utrzymywać i zarządzać aktywami określonymi w niniejszym artykule,
- przeprowadzać wszystkie typy operacji bankowych z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi, w tym operacje udzielania i zaciągania pożyczek.

Artykuł 24

Inne operacje

Poza operacjami wynikającymi z ich zadań EBC i krajowe banki centralne mogą wykonywać inne operacje dla celów swojej infrastruktury administracyjnej lub na rzecz swojego personelu.

ROZDZIAŁ V

NADZÓR OSTROŻNOŚCIOWY

Artykuł 25

Nadzór ostrożnościowy

25.1. EBC jest uprawniony do wyrażania opinii i udzielania konsultacji Radzie, Komisji i właściwym organom Państw Członkowskich w sprawie zakresu i stosowania ustawodawstwa Unii odnoszącego się do nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i do stabilności systemu finansowego.

25.2. Zgodnie z każdym rozporządzeniem Rady przyjętym na podstawie artykułu 127 ustęp 6 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, EBC może wykonywać specyficzne zadania, związane z polityką nadzoru ostrożnościowego instytucji kredytowych i innych instytucji finansowych, z wyłączeniem przedsiębiorstw ubezpieczeniowych.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY FINANSOWE ESBC

Artykuł 26

Sprawozdania finansowe

26.1. Rok obrotowy EBC i krajowych banków centralnych rozpoczyna się pierwszego dnia stycznia i kończy ostatniego dnia grudnia.

26.2. Roczne sprawozdania finansowe EBC sporządza Zarząd zgodnie z zasadami określonymi przez Radę Prezesów. Sprawozdania zatwierdza Rada Prezesów, a następnie są one publikowane.

26.3. Dla potrzeb analizy i zarządzania Zarząd sporządza bilans skonsolidowany ESBC, zawierający aktywa i pasywa krajowych banków centralnych wchodzących w skład ESBC.

26.4. W celu stosowania niniejszego artykułu Rada Prezesów przyjmuje zasady konieczne do normalizacji procedur rachunkowych i sprawozdawczych dotyczących operacji krajowych banków centralnych.

Artykuł 27

Badanie sprawozdań finansowych

27.1. Sprawozdania finansowe EBC i krajowych banków centralnych są badane przez niezależnych rewidentów z zewnątrz wyznaczonych na zalecenie Rady Prezesów i zatwierdzonych przez Radę. Rewidenci księgowi mają wszelkie pełnomocnictwa do badania wszystkich ksiąg i rachunków EBC i krajowych banków centralnych oraz do otrzymywania wszystkich informacji na temat ich operacji.

27.2. Postanowienia artykułu 287 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej stosują się tylko do badania skuteczności zarządzania EBC.

Artykuł 28

Kapitał EBC

28.1. Kapitał EBC wynosi 5 miliardów euro. Kapitał ten może zostać podwyższony o kwotę określoną przez Radę Prezesów, stanowiącą większość kwalifikowaną przewidzianą w artykule 10.3, w granicach i na warunkach ustanowionych przez Radę, zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 41.

28.2. Krajowe banki centralne są wyłącznymi subskrybentami i posiadaczami kapitału EBC. Kapitał jest subskrybowany zgodnie z kluczem określonym w artykule 29.

28.3. Rada Prezesów, stanowiąc większość kwalifikowaną przewidzianą w artykule 10.3, określa wymaganą wysokość i sposoby objęcia kapitału.

28.4. Z zastrzeżeniem artykułu 28.5 udziały krajowych banków centralnych w subskrybowanym kapitale EBC nie mogą być zbywane, zastawiane ani zajmowane.

28.5. Jeżeli klucz określony w artykule 29 ulega zmianie, krajowe banki centralne przekazują sobie udziały kapitałowe w taki sposób, aby podział tych udziałów odpowiadał nowemu kluczowi. Rada Prezesów określa terminy i warunki tych transferów.

Artykuł 29

Klucz subskrypcji kapitału

29.1. Klucz subskrypcji kapitału EBC, określony po raz pierwszy w 1998 roku, gdy ustanowiono ESBC, ustala się poprzez przypisanie każdemu krajowemu bankowi centralnemu wagi w tym kluczu, która jest równa sumie:

- 50 % udziału danego Państwa Członkowskiego w ludności Unii w przedostatnim roku poprzedzającym ustanowienie ESBC,
- 50 % udziału danego Państwa Członkowskiego w produkcie wewnętrznym brutto Unii w cenach rynkowych, stwierdzonego w trakcie pięciu lat poprzedzających przedostatni rok przed ustanowieniem ESBC.

Wartości procentowe zaokrągla się w górę lub w dół do najbliższej wielokrotności 0,0001 %.

29.2. Dane statystyczne konieczne do stosowania niniejszego artykułu są sporządzane przez Komisję zgodnie z zasadami przyjętymi przez Radę stosownie do procedury przewidzianej w artykule 41.

29.3. Ważenia przyznane krajowym bankom centralnym są dostosowywane co pięć lat po ustanowieniu ESBC, analogicznie do przepisów artykułu 29.1. Dostosowany klucz wywiera skutek pierwszego dnia następnego roku.

29.4. Rada Prezesów podejmie wszelkie inne środki konieczne do zastosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 30

Przekazanie rezerw walutowych do EBC

30.1. Bez uszczerbku dla artykułu 28, EBC jest wyposażony przez krajowe banki centralne w rezerwowe aktywa walutowe inne niż waluty Państw Członkowskich, euro, pozycje rezerwowe w MFW i specjalne prawa ciągnięcia (SDR), do kwoty stanowiącej równowartość 50 miliardów euro. Rada Prezesów decyduje o proporcjach wymaganych przez EBC po jego ustanowieniu i o kwotach, które będą wymagane w późniejszych terminach. EBC ma pełne prawo do utrzymywania i zarządzania rezerwami walutowymi, które zostały mu przekazane, i używania ich dla celów ustalonych w niniejszym Statucie.

30.2. Wkład każdego krajowego banku centralnego jest ustalony proporcjonalnie do jego udziału w subskrybowanym kapitale EBC.

30.3. Każdy krajowy bank centralny uzyskuje od EBC wierzytelność stanowiącą równowartość jego wkładu. Rada Prezesów określa denominację i oprocentowanie tych wierzytelności.

30.4. Dodatkowe aktywa rezerwowe mogą być wymagane przez EBC, zgodnie z artykułem 30.2, ponad limit określony w artykule 30.1, w granicach i na warunkach określonych przez Radę zgodnie z procedurą określoną w artykule 41.

30.5. EBC może utrzymywać i zarządzać pozycjami rezerwowymi w MFW i specjalnymi prawami ciągnięcia oraz akceptować łączenie tych aktywów.

30.6. Rada Prezesów podejmuje wszystkie inne środki niezbędne do stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 31

Rezerwy walutowe utrzymywane przez krajowe banki centralne

31.1. Krajowe banki centralne są upoważnione do dokonywania operacji związanych z wypełnianiem ich zobowiązań w stosunku do organizacji międzynarodowych zgodnie z artykułem 23.

31.2. Wszelkie inne operacje związane z rezerwami walutowymi, które pozostają w krajowych bankach centralnych po transferach określonych w artykule 30 oraz transakcje dokonywane przez Państwa Członkowskie ich walutowymi kapitałami obrotowymi, powyżej pewnej granicy ustalonej w ramach artykułu 31.3, podlegają zatwierdzeniu przez EBC w celu zagwarantowania spójności z polityką kursów walutowych i polityką pieniężną Unii.

31.3. Rada Prezesów określa wytyczne w celu ułatwienia powyższych operacji.

Artykuł 32

Podział dochodów pieniężnych krajowych banków centralnych

32.1. Dochód osiągnięty przez krajowe banki centralne w wyniku realizowania zadań polityki pieniężnej ESBC, nazywany dalej „dochodem pieniężnym”, jest rozdzielany pod koniec każdego roku obrachunkowego zgodnie z postanowieniami niniejszego artykułu.

32.2. Wysokość dochodu pieniężnego każdego krajowego banku centralnego równa jest jego rocznemu dochodowi uzyskanemu z jego aktywów zestawionych z wartością pieniądza w obiegu i zobowiązań wynikających z depozytów instytucji kredytowych. Powyższe aktywa są asygnowane przez krajowe banki centralne zgodnie z wytycznymi przyjętymi przez Radę Prezesów.

32.3. Jeżeli, po wprowadzeniu euro, struktury bilansów krajowych banków centralnych, w ocenie Rady Prezesów, nie pozwalają na zastosowanie artykułu 32.2, Rada Prezesów, stanowiąc kwalifikowaną większością, może zdecydować, że w drodze odstępstwa od artykułu 32.2 dochód pieniężny będzie obliczany według innej metody, przez okres nie dłuższy niż pięć lat.

32.4. Kwota dochodu pieniężnego każdego krajowego banku centralnego jest zmniejszana o wszelkie odsetki zapłacone przez ten bank centralny od zobowiązań wynikających z depozytów ustanowionych przez instytucje kredytowe zgodnie z artykułem 19.

Rada Prezesów może zdecydować o wyrównaniu krajowym bankom centralnym kosztów związanych z emisją banknotów lub, w wyjątkowych okolicznościach, o wyrównaniu konkretnych strat spowodowanych operacjami polityki pieniężnej realizowanej dla ESBC. Wyrównanie dokonywane jest w formie uznanej za odpowiednią przez Radę Prezesów; powyższe sumy mogą być potrącone z dochodu pieniężnego krajowych banków centralnych.

32.5. Suma dochodu pieniężnego krajowych banków centralnych zostaje rozdzielona pomiędzy krajowe banki centralne proporcjonalnie do ich wpłaconych udziałów w kapitale EBC, z zastrzeżeniem wszelkich decyzji podjętych przez Radę Prezesów zgodnie z artykułem 33.2.

32.6. Rozliczenie i rozrachunek sald wynikających z podziału dochodu pieniężnego przeprowadza EBC zgodnie z wytycznymi ustanowionymi przez Radę Prezesów.

32.7. Rada Prezesów podejmie wszelkie inne środki konieczne do zastosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 33

Podział zysków netto i strat EBC

33.1. Zysk netto EBC jest przekazywany w następującym porządku:

- a) suma określona przez Radę Prezesów, która nie może przekroczyć 20 % zysku netto, jest przekazywana do ogólnego funduszu rezerwowego ograniczonego do 100 % kapitału;
- b) pozostały zysk netto zostaje podzielony między akcjonariuszy EBC proporcjonalnie do ich wpłaconych udziałów.

33.2. W przypadku strat poniesionych przez EBC deficyt może być potrącony z ogólnego funduszu rezerwowego EBC i, jeżeli będzie to konieczne, po podjęciu decyzji przez Radę Prezesów, z dochodów pieniężnych odpowiedniego finansowego roku obrachunkowego proporcjonalnie i do wysokości sum podzielonych pomiędzy krajowe banki centralne zgodnie z artykułem 32.5.

ROZDZIAŁ VII

POSTANOWIENIA OGÓLNE

Artykuł 34

Akty prawne

34.1. Zgodnie z artykułem 132 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, EBC:

- uchwała rozporządzenia w zakresie koniecznym do wykonania zadań określonych w artykule 3.1 pierwsze tiret, w artykułach 19.1, 22 i 25.2 jak również w przypadkach przewidzianych w aktach Rady, o których mowa w artykule 41,
- podejmuje decyzje niezbędne do wykonania zadań powierzonych ESBC na podstawie Traktatów i Statutu ESBC i EBC,
- wydaje zalecenia i opinie.

34.2. EBC może zadecydować o opublikowaniu swych decyzji, zaleceń i opinii.

34.3. W granicach i na warunkach uchwalonych przez Radę zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 41, EBC jest upoważniony, w przypadku nieposzanowania jego rozporządzeń i decyzji, do nakładania na przedsiębiorstwa grzywien i okresowych kar pieniężnych.

Artykuł 35

Kontrola sądowa i związane z nią kwestie

35.1. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej może kontrolować działania i zaniechania EBC bądź interpretować je w sprawach i na warunkach określonych Traktatami. EBC może wszczynać postępowanie w sprawach i na warunkach określonych Traktatami.

35.2. Spory pomiędzy EBC a jego wierzycielami, dłużnikami lub innymi stronami rozstrzygają właściwe sądy krajowe, chyba że właściwość ta zostanie przyznana Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

35.3. EBC podlega systemowi odpowiedzialności przewidzianemu w artykule 340 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Odpowiedzialność krajowych banków centralnych jest określona stosownie do ich krajowych systemów prawnych.

35.4. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest właściwy do orzekania na mocy klauzuli arbitrażowej umieszczonej w umowie prawa publicznego lub prywatnego, zawartej przez EBC lub w jego imieniu.

35.5. Decyzja EBC o wszczęciu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej podejmowana jest przez Radę Prezesów.

35.6. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest właściwy do orzekania w każdym sporze związanym z wypełnianiem przez krajowe banki centralne zobowiązań określonych w Traktatach i niniejszym Statucie. Jeżeli EBC uznaje, że krajowy bank centralny uchybił jednemu z zobowiązań, które na nim ciąży na mocy Traktatów i niniejszego Statutu, wydaje on uzasadnioną opinię w tym przedmiocie, po uprzednim umożliwieniu temu bankowi przedstawienia swych uwag. Jeśli dany krajowy bank centralny nie zastosuje się do opinii w terminie określonym przez EBC, ten ostatni może wnieść sprawę do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Artykuł 36

Personel

36.1. Rada Prezesów na wniosek Zarządu ustanawia warunki zatrudnienia personelu EBC.

36.2. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest właściwy do orzekania w każdym sporze między EBC i jego pracownikami, w granicach i na warunkach określonych w warunkach zatrudnienia.

Artykuł 37 (dawny artykuł 38)**Tajemnica służbowa**

37.1. Członkowie organów decyzyjnych i personelu EBC oraz krajowych banków centralnych są obowiązani, nawet po zakończeniu pełnienia swoich obowiązków do nieudzielania informacji objętych tajemnicą służbową.

37.2. Osoby mające dostęp do danych podlegających prawodawstwu Unii nakładającemu obowiązek zachowania tajemnicy podlegają temu prawu.

Artykuł 38 (dawny artykuł 39)**Sygnatariusze**

Prawne zobowiązania EBC w stosunku do osób trzecich są podejmowane przez prezesa EBC lub przez dwóch członków Zarządu, lub na podstawie podpisów dwóch członków personelu EBC, którzy zostali należycie upoważnieni przez prezesa do składania podpisów w imieniu EBC.

Artykuł 39 (dawny artykuł 40)**Przywileje i immunitety**

EBC korzysta na terenie Państw Członkowskich z wszelkich przywilejów i immunitetów jakie są niezbędne do wykonywania swoich zadań, na warunkach ustanowionych w Protokole w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej.

ROZDZIAŁ VIII

ZMIANA STATUTU I PRAWODAWSTWO UZUPEŁNIAJĄCE

Artykuł 40 (dawny artykuł 41)**Uproszczona procedura zmian**

40.1. Zgodnie z artykułem 129 ustęp 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, artykuły 5.1, 5.2, 5.3, 17, 18, 19.1, 22, 23, 24, 26, 32.2, 32.3, 32.4, 32.6, 33.1 litera a) i 36 niniejszego Statutu mogą zostać zmienione przez Parlament Europejski i Radę, stanowiące zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą na zalecenie EBC i po zasięgnięciu opinii Komisji albo na wniosek Komisji i po zasięgnięciu opinii EBC.

40.2. Artykuł 10.2 może zostać zmieniony na mocy decyzji Rady Europejskiej stanowiącej jednomyślnie na zalecenie Europejskiego Banku Centralnego i po konsultacji z Parlamentem Europejskim i Komisją albo na zalecenie Komisji po konsultacji z Parlamentem Europejskim i Europejskim Bankiem Centralnym. Zmiany te wchodzi w życie dopiero po ich zatwierdzeniu przez Państwa Członkowskie zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.

40.3. Zalecenie wydane przez EBC zgodnie z niniejszym artykułem wymaga jednomyślnej decyzji Rady Prezesów.

Artykuł 41 (dawny artykuł 42)

Prawodawstwo uzupełniające

Zgodnie z artykułem 129 ustęp 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Rada na wniosek Komisji i po konsultacji z Parlamentem Europejskim oraz EBC albo na zalecenie EBC i po konsultacji z Parlamentem Europejskim oraz Komisją, uchwała przepisy, o których mowa w artykułach 4, 5.4, 19.2, 20, 28.1, 29.2, 30.4 i 34.3 niniejszego Statutu.

ROZDZIAŁ IX

POSTANOWIENIA PRZEJŚCIOWE ORAZ INNE POSTANOWIENIA DOTYCZĄCE ESBC

Artykuł 42 (dawny artykuł 43)

Postanowienia ogólne

42.1. Derogacja określona w artykule 139 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej powoduje, że następujące artykuły niniejszego Statutu nie przyznają żadnych praw ani nie nakładają żadnych zobowiązań na dane Państwa Członkowskie: 3, 6, 9.2, 12.1, 14.3, 16, 18, 19, 20, 22, 23, 26.2, 27, 30, 31, 32, 33, 34 i 49.

42.2. Banki centralne Państw Członkowskich objętych derogacją, określoną w artykule 139 wspomnianego Traktatu, zachowują swoje uprawnienia w zakresie polityki pieniężnej zgodnie z prawem krajowym.

42.3. Zgodnie z artykułem 139 wspomnianego Traktatu określenie „Państwa Członkowskie” rozumie się jako „Państwa Członkowskie, których walutą jest euro” w następujących artykułach niniejszego Statutu: 3, 11.2 i 19.

42.4 Określenie „krajowe banki centralne” należy rozumieć jako „banki centralne Państw Członkowskich, których walutą jest euro” w następujących artykułach niniejszego Statutu: 9.2, 10.2, 10.3, 12.1, 16, 17, 18, 22, 23, 27, 30, 31, 32, 33.2 i 49.

42.5. W artykułach 10.3 i 33.1 przez „akcjonariuszy” należy rozumieć „banki centralne Państw Członkowskich, których walutą jest euro”.

42.6. W artykułach 10.3 i 30.2 przez „kapitał subskrybowany” należy rozumieć „kapitał EBC subskrybowany przez banki centralne Państw Członkowskich, których walutą jest euro”.

Artykuł 43 (dawny artykuł 44)**Zadania przejściowe EBC**

EBC przejmie dawne zadania Europejskiego Instytutu Walutowego, o których mowa w artykule 141 ustęp 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, które, z powodu objęcia derogacją jednego lub więcej Państw Członkowskich, muszą być nadal realizowane po wprowadzeniu euro.

EBC pełni funkcję doradczą w przygotowaniach do zniesienia derogacji określonych artykułem 140 wspomnianego Traktatu.

Artykuł 44 (dawny artykuł 45)**Rada Ogólna EBC**

44.1. Z zastrzeżeniem postanowień artykułu 129 ustęp 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Rada Ogólna jest ustanowiona jako trzeci organ decyzyjny EBC.

44.2. Rada Ogólna składa się z prezesa i wiceprezesa EBC oraz prezesów krajowych banków centralnych. Pozostali członkowie Zarządu mogą uczestniczyć w posiedzeniach Rady Ogólnej, ale bez prawa do głosowania.

44.3. Obowiązki Rady Ogólnej wymieniono w sposób wyczerpujący w artykule 46 niniejszego Statutu.

Artykuł 45 (dawny artykuł 46)**Regulamin wewnętrzny Rady Ogólnej**

45.1. Radzie Ogólnej EBC przewodniczy prezes lub, w razie jego nieobecności, wiceprezes EBC.

45.2. Przewodniczący Rady i członek Komisji mogą uczestniczyć w posiedzeniach Rady Ogólnej, ale bez prawa głosowania.

45.3. Prezes EBC przygotowuje posiedzenia Rady Ogólnej.

45.4. W drodze odstępstwa od artykułu 12.3, Rada Ogólna uchwała swój regulamin wewnętrzny.

45.5. Sekretariat Rady Ogólnej jest zapewniony przez EBC.

Artykuł 46 (dawny artykuł 47)**Obowiązki Rady Ogólnej**

46.1. Rada Ogólna:

— wykonuje zadania wymienione w artykule 43,

— współdziała w wykonywaniu funkcji doradczych określonych w artykułach 4 i 25.1.

46.2. Rada Ogólna wspiera:

- gromadzenie informacji statystycznych określonych w artykule 5,
- działalność sprawozdawczą EBC określoną w artykule 15,
- ustanawianie zasad koniecznych dla zastosowania artykułu 26, określonych w artykule 26.4,
- podejmowanie wszelkich innych środków koniecznych dla zastosowania artykułu 29, określonych w artykule 29.4,
- ustanawianie warunków zatrudnienia personelu EBC przewidzianych w artykule 36.

46.3. Rada Ogólna wspomaga wszelkie przygotowania niezbędne do nieodwołalnego ustalenia kursów walut Państw Członkowskich objętych derogacją w odniesieniu do euro, zgodnie z artykułem 140 ustęp 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

46.4. Rada Ogólna jest informowana przez prezesa EBC o decyzjach podjętych przez Radę Prezesów.

Artykuł 47 (dawny artykuł 48)

Postanowienia przejściowe dotyczące kapitału EBC

Zgodnie z artykułem 29.1 każdemu krajowemu bankowi centralnemu zostaje przyznana — zgodnie z kluczem subskrypcji — część kapitału EBC. W drodze odstępstwa od artykułu 28.3, banki centralne Państw Członkowskich objętych derogacją nie wpłacają swojego subskrybowanego kapitału, chyba że Rada Ogólna, stanowiąc większością reprezentującą przynajmniej dwie trzecie subskrybowanego kapitału EBC i przynajmniej połowę akcjonariuszy, podejmie decyzję, że musi zostać wpłacony minimalny procent jako wkład w koszty operacyjne EBC.

Artykuł 48 (dawny artykuł 49)

Odroczona wpłata kapitału, rezerw i zasobów EBC

48.1. Bank centralny Państwa Członkowskiego, którego derogacja została uchylona, wpłaca swój subskrybowany udział w kapitale EBC w takim samym stopniu jak banki centralne innych Państw Członkowskich, których walutą jest euro i przekazuje do EBC rezerwy walutowe zgodnie z artykułem 30.1. Przekazywana kwota jest określona poprzez pomnożenie określonych w euro zgodnie z obowiązującymi kursami walut wartości rezerw walutowych, które zostały już przekazane do EBC zgodnie z artykułem 30.1, przez stosunek pomiędzy liczbą udziałów subskrybowanych przez dany krajowy bank centralny a liczbą udziałów uprzednio wpłaconych przez inne krajowe banki centralne.

48.2. Oprócz wpłaty, która jest dokonywana zgodnie z artykułem 48.1, dany bank centralny uczestniczy w rezerwach EBC, zasobach równoważnych rezerwom i kwocie, która ma zostać dodana do rezerw i zasobów odpowiadających saldu rachunku zysków i strat z 31 grudnia roku poprzedzającego uchylenie derogacji. Suma, którą należy wyasygnować, zostaje ustalona poprzez

pomnożenie sumy rezerw, określonej powyżej i zapisanej w zatwierdzonym bilansie EBC, przez stosunek liczby udziałów subskrybowanych przez dany bank centralny a liczbą udziałów uprzednio wpłaconych przez inne banki centralne.

48.3. Po tym jak jedno lub więcej państw stanie się Państwami Członkowskimi, a ich krajowe banki centralne staną się częścią Europejskiego Systemu Banków Centralnych (ESBC), kapitał subskrybowany EBC oraz ograniczenie ilości rezerwowych aktywów walutowych, które mogą być przekazywane EBC zostają podwyższone automatycznie. Wzrost ustala się poprzez pomnożenie odpowiednich wartości obowiązujących w danym czasie przez stosunek, w ramach rozszerzonego klucza kapitałowego, pomiędzy ważeniem przystępujących krajowych banków centralnych a ważeniem krajowych banków centralnych już będących członkami ESBC. Ważenie każdego z krajowych banków centralnych w kluczu kapitałowym oblicza się przez analogię z artykułem 29.1 oraz zgodnie z artykułem 29.2. Okresy referencyjne, które mają być stosowane do celów danych statystycznych są identyczne z zastosowanymi do celów ostatniego dostosowywania ważenia dokonywanego co pięć lat, zgodnie z artykułem 29.3.

Artykuł 49 (dawny artykuł 52)

Wymiana banknotów w walucie Państw Członkowskich

Po nieodwołalnym ustaleniu kursów walut, zgodnie z artykułem 140 ustęp 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Rada Prezesów podejmie konieczne środki w celu zapewnienia, że banknoty w walutach o nieodwołalnie ustalonym kursie walut są wymieniane przez krajowe banki centralne według wartości nominalnej.

Artykuł 50 (dawny artykuł 53)

Stosowanie środków przejściowych

Artykuły 42–47 są stosowane jeśli i tak długo jak istnieją Państwa Członkowskie objęte derogacją.

PROTOKÓŁ (nr 5)
W SPRAWIE STATUTU EUROPEJSKIEGO BANKU
INWESTYCYJNEGO

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

PRAGNĄC określić Statut Europejskiego Banku Inwestycyjnego przewidziany w artykule 308 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

UZGODNIŁY następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej:

Artykuł 1

Niniejszym tworzy się Europejski Bank Inwestycyjny, ustanowiony artykułem 308 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zwany dalej „Bankiem”), który wykonuje swoje funkcje i prowadzi działalność zgodnie z postanowieniami Traktatów i niniejszego Statutu.

Artykuł 2

Zadanie Banku zdefiniowano w artykule 309 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Artykuł 3

Zgodnie z artykułem 308 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej członkami Banku są Państwa Członkowskie.

Artykuł 4

1. Kapitał Banku wynosi 232 392 989 000 EUR subskrybowany przez Państwa Członkowskie następująco:

Niemcy	37 578 019 000
Francja	37 578 019 000
Włochy	37 578 019 000
Zjednoczone Królestwo	37 578 019 000
Hiszpania	22 546 811 500
Belgia	10 416 365 500
Niderlandy	10 416 365 500
Szwecja	6 910 226 000
Dania	5 274 105 000
Austria	5 170 732 500
Polska	4 810 160 500
Finlandia	2 970 783 000

Grecja	2 825 416 500
Portugalia	1 820 820 000
Republika Czeska	1 774 990 500
Węgry	1 679 222 000
Irlandia	1 318 525 000
Rumunia	1 217 626 000
Słowacja	604 206 500
Słowenia	560 951 500
Bułgaria	410 217 500
Litwa	351 981 000
Luksemburg	263 707 000
Cypr	258 583 500
Łotwa	214 805 000
Estonia	165 882 000
Malta	98 429 500

Państwa Członkowskie ponoszą odpowiedzialność wyłącznie do wysokości kapitału subskrybowanego, który nie został pokryty.

2. Przyjęcie nowego członka stanowi podwyższenie subskrybowanego kapitału proporcjonalnie do wysokości kapitału wniesionego przez tego członka.
3. Rada Gubernatorów może jednomyślnie zadecydować o podwyższeniu subskrybowanego kapitału.
4. Udział w subskrybowanym kapitale nie może zostać przeniesiony, zastawiony ani zajęty.

Artykuł 5

1. Kapitał subskrybowany wpłacany jest przez Państwa Członkowskie średnio w wysokości 5 % kwot określonych w art. 4 ust. 1.
2. W przypadku podwyższenia kapitału subskrybowanego, Rada Gubernatorów jednogłośnie ustala procent przewidziany do zapłaty i sposób uregulowania płatności. Wpłaty gotówkowe są dokonywane wyłącznie w euro.
3. Rada Dyrektorów może żądać wyrównania salda kapitału subskrybowanego w wysokości niezbędnej dla Banku do spełnienia jego zobowiązań.

Państwa Członkowskie dokonują płatności proporcjonalnie do ich udziałów w subskrybowanym kapitale.

Artykuł 6
(dawny artykuł 8)

Bankiem kieruje i zarządza Rada Gubernatorów, Rada Dyrektorów i Komitet Zarządzający.

Artykuł 7
(dawny artykuł 9)

1. Rada Gubernatorów składa się z ministrów wyznaczonych przez Państwa Członkowskie.
2. Rada Gubernatorów ustala ogólne wytyczne polityki kredytowej Banku zgodnie z celami Unii.

Rada Gubernatorów zapewnia wykonanie tych wytycznych.

3. Ponadto Rada Gubernatorów:
 - a) podejmuje decyzje o podwyższeniu subskrybowanego kapitału zgodnie z artykułem 4 ustęp 3 i artykułem 5 ustęp 2;
 - b) do celów artykułu 9 ustęp 1 określa zasady mające zastosowanie do operacji finansowania podejmowanych w ramach zadań Banku;
 - c) wykonuje uprawnienia przewidziane w artykułach 9 i 11 odnośnie mianowania i dymisjonowania członków Rady Dyrektorów i Komitetu Zarządzającego, jak również uprawnienia przewidziane w drugim akapicie artykułu 11 ustęp 1;
 - d) decyduje o przyznaniu finansowania na działania inwestycyjne prowadzone, w całości lub w części, poza terytorium Państw Członkowskich, zgodnie z artykułem 16 ustęp 1;
 - e) zatwierdza roczne sprawozdanie Rady Dyrektorów;
 - f) zatwierdza roczny bilans i rachunek zysków i strat;
 - g) wykonuje inne uprawnienia i funkcje powierzone na mocy niniejszego Statutu;
 - h) zatwierdza regulamin wewnętrzny Banku.
4. W ramach Traktatów i niniejszego Statutu, Rada Gubernatorów może jednomyślnie podejmować decyzje dotyczące wstrzymania operacji Banku oraz, w miarę potrzeby, jego likwidacji.

Artykuł 8

(dawny artykuł 10)

O ile w niniejszym Statucie nie przewidziano inaczej, decyzje Rady Gubernatorów są podejmowane większością głosów jej członków. Większość ta musi być reprezentowana przez co najmniej 50 % subskrybowanego kapitału.

Większość kwalifikowana wymaga oddania osiemnastu głosów reprezentujących 68 % kapitału subskrybowanego.

Wstrzymanie się od głosu przez członków obecnych lub reprezentowanych nie stanowi przeszkody w przyjęciu uchwał wymagających jednomyślności.

Artykuł 9

(dawny artykuł 11)

1. Rada Dyrektorów decyduje o przyznaniu finansowania, w szczególności w formie kredytów i gwarancji oraz o zaciągnięciu pożyczek, ustala oprocentowanie udzielanych kredytów, a także prowizje i inne opłaty. Może ona, na podstawie decyzji przyjętej większością kwalifikowaną, delegować niektóre ze swoich funkcji Komitetowi Zarządzającemu. Określa zasady i warunki takiej delegacji oraz nadzoruje jej wykonanie.

Rada Dyrektorów nadzoruje właściwe zarządzanie Bankiem i zapewnia kierowanie Bankiem zgodnie z postanowieniami Traktatów i Statutu oraz ogólnymi wytycznymi Rady Gubernatorów.

Na koniec roku budżetowego Rada Dyrektorów składa sprawozdanie Radzie Gubernatorów i publikuje je po zatwierdzeniu.

2. Rada Dyrektorów składa się z dwudziestu ośmiu dyrektorów i osiemnastu zastępców.

Dyrektorów mianuje Rada Gubernatorów na okres pięciu lat, jeden jest nominowany przez każde Państwo Członkowskie, a jeden jest nominowany przez Komisję.

Zastępcy dyrektorów są mianowani przez Radę Gubernatorów na okres pięciu lat w następujący sposób:

- dwóch zastępców wyznacza Republika Federalna Niemiec,
- dwóch zastępców wyznacza Republika Francuska,
- dwóch zastępców wyznacza Republika Włoska,
- dwóch zastępców wyznacza Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej,
- jednego zastępcę wyznaczają za wspólnym porozumieniem Królestwo Hiszpanii i Republika Portugalska,

- jednego zastępcę wyznaczają za wspólnym porozumieniem Królestwo Belgii i Wielkie Księstwo Luksemburga oraz Królestwo Niderlandów,
- dwóch zastępców wyznaczają za wspólnym porozumieniem Królestwo Danii, Republika Grecka, Irlandia i Rumunia,
- dwóch zastępców wyznaczają za wspólnym porozumieniem Republika Estońska, Republika Litewska, Republika Austrii, Republika Finlandii i Królestwo Szwecji,
- trzech zastępców wyznaczają za wspólnym porozumieniem Republika Bułgarii, Republika Czeska, Republika Cypryjska, Republika Węgierska, Republika Malty, Rzeczpospolita Polska, Republika Słowenii i Republika Słowacka,
- jednego zastępcę wyznacza Komisja.

Rada Dyrektorów dobiera sobie sześciu ekspertów bez prawa głosu: trzech jako członków i trzech jako zastępców.

Dyrektorzy i zastępcy mogą zostać mianowani ponownie.

Regulamin wewnętrzny ustanawia zasady uczestnictwa w posiedzeniach Rady Dyrektorów i przepisy mające zastosowanie do zastępców i dobranych ekspertów.

Posiedzeniami Rady Dyrektorów kieruje przewodniczący Komitetu Zarządzającego lub, w przypadku jego nieobecności, jeden z wiceprzewodniczących, bez prawa głosu.

Członków Rady Dyrektorów wybiera się spośród osób o niekwestionowanej niezależności i kompetencji. Są oni odpowiedzialni wyłącznie przed Bankiem.

3. Dyrektor może zostać zdymisjonowany przez Radę Gubernatorów wyłącznie, jeżeli nie spełnia już warunków niezbędnych do wykonywania swych funkcji. Rada stanowi większością kwalifikowaną.

Jeżeli sprawozdanie roczne nie zostanie zatwierdzone, Rada Dyrektorów składa rezygnację.

4. Wakat powstały wskutek śmierci, rezygnacji, dymisji lub rezygnacji kolektywnej zapełnia się zgodnie z ustępem 2. Członków zastępuje się na okres pozostający do zakończenia kadencji, chyba że wymianie podlega cała Rada Dyrektorów.

5. Rada Gubernatorów ustala wynagrodzenie członków Rady Dyrektorów. Rada Gubernatorów określa jakie działania są nie do pogodzenia z obowiązkami dyrektora lub zastępcy.

Artykuł 10

(dawny artykuł 12)

1. Każdy dyrektor dysponuje jednym głosem w Radzie Dyrektorów. Swój głos może w każdej sprawie scedować, zgodnie z regulaminem Banku.
2. O ile w niniejszym Statucie nie przewidziano inaczej, decyzje Rady Dyrektorów są podejmowane co najmniej jedną trzecią głosów członków uprawnionych do głosowania, reprezentujących co najmniej pięćdziesiąt procent subskrybowanego kapitału. Większość kwalifikowana wymaga oddania osiemnastu głosów „za” i sześćdziesięciu ośmiu procent subskrybowanego kapitału. Regulamin wewnętrzny Banku określa kworum wymagane do ważności decyzji podejmowanych przez Radę Dyrektorów.

Artykuł 11

(dawny artykuł 13)

1. Komitet Zarządzający składa się z przewodniczącego i ośmiu wiceprzewodniczących mianowanych na okres sześciu lat przez Radę Gubernatorów na wniosek Rady Dyrektorów. Ich mandat jest odnawialny.

Rada Dyrektorów może jednogłównie zmienić liczbę członków Komitetu Zarządzającego.

2. Na wniosek Rady Dyrektorów, przyjęty większością kwalifikowaną, Rada Gubernatorów, stanowiąc również większością kwalifikowaną, może zdymisjonować członka Komitetu Zarządzającego.
3. Komitet Zarządzający jest odpowiedzialny za bieżące działania Banku, pod kierownictwem przewodniczącego i nadzorem Rady Dyrektorów.

Komitet Zarządzający opracowuje decyzje Rady Dyrektorów, zwłaszcza dotyczące zaciągania kredytów, przyznawania finansowania, w szczególności w formie kredytów, jak również zapewnia ich wykonanie.

4. Komitet Zarządzający stanowi większością, gdy wydaje opinie na temat propozycji dotyczących zaciągania pożyczek oraz przyznawania finansowania, w szczególności w formie kredytów i gwarancji.
5. Rada Gubernatorów ustala wynagrodzenie członków Komitetu Zarządzającego i określa, jakie działania są nie do pogodzenia z ich obowiązkami.

6. W sprawach sądowych i pozasądowych Bank reprezentuje przewodniczący lub, jeżeli nie jest to możliwe, wiceprzewodniczący.

7. Członkowie personelu Banku podlegają przewodniczącemu, przez którego są zatrudniani i zwalniani. Przy doborze personelu uwzględnia się nie tylko osobiste umiejętności i kwalifikacje zawodowe, ale także sprawiedliwą reprezentację obywateli Państw Członkowskich. Regulamin wewnętrzny określa, który organ jest właściwy do przyjmowania przepisów mających zastosowanie do personelu.

8. Komitet Zarządzający i personel Banku podlega wyłącznie Bankowi i jest całkowicie niezależny w wykonywaniu swoich obowiązków.

Artykuł 12

(dawny artykuł 14)

1. Komitet składający się z sześciu członków, mianowanych na podstawie ich kompetencji przez Radę Gubernatorów, sprawdza, czy działania Banku są zgodne z najlepszymi praktykami bankowymi, i odpowiada za kontrolę ksiąg Banku.

2. Komitet, o którym mowa w ustępie 1, corocznie bada, czy operacje Banku i jego księgi są prowadzone właściwie. W tym celu sprawdza, czy operacje Banku zostały przeprowadzone zgodnie z formalnościami i procedurami określonymi w niniejszym Statucie i w regulaminie wewnętrznym.

3. Komitet, o którym mowa w ustępie 1, potwierdza, że dane finansowe, jak również wszelkie inne informacje finansowe zawarte w rocznych sprawozdaniach finansowych sporządzonych przez Radę Dyrektorów, dają rzetelny obraz sytuacji finansowej Banku w zakresie jego aktywów i pasywów, wyników jego działalności oraz przepływów środków pieniężnych za dany rok finansowy.

4. Regulamin wewnętrzny określa szczegółowe kwalifikacje, które muszą posiadać członkowie Komitetu, o którym mowa w ustępie 1, oraz ustala zasady i warunki działania Komitetu.

Artykuł 13

(dawny artykuł 15)

Bank komunikuje się z każdym z Państw Członkowskich za pośrednictwem wyznaczonego przez nie organu. W wykonywaniu operacji finansowych Bank korzysta z usług krajowego banku centralnego zainteresowanego Państwa Członkowskiego lub innej instytucji finansowej przez dane państwo uznanej.

Artykuł 14

(dawny artykuł 16)

1. Bank współpracuje ze wszystkimi organizacjami międzynarodowymi działającymi w podobnych dziedzinach.

2. Bank dąży do nawiązywania właściwych kontaktów, w celu współpracy z instytucjami bankowymi i finansowymi w krajach, w których prowadzi operacje.

Artykuł 15

(dawny artykuł 17)

Na wniosek Państwa Członkowskiego lub Komisji albo z własnej inicjatywy Rada Gubernatorów interpretuje i uzupełnia wytyczne przyjęte przez nią na podstawie artykułu 7 niniejszego Statutu, zgodnie z przepisami regulującymi ich przyjmowanie.

Artykuł 16

(dawny artykuł 18)

1. W ramach zadań określonych w artykule 309 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Bank przyznaje finansowanie, w szczególności w formie kredytów i gwarancji, swoim członkom oraz przedsiębiorstwom prywatnym i publicznym na realizację inwestycji na terytoriach Państw Członkowskich, o ile nie jest możliwe uzyskanie środków z innych źródeł na rozsądnych warunkach.

Niemniej, na mocy decyzji Rady Gubernatorów stanowiącej większością kwalifikowaną na wniosek Rady Dyrektorów, Bank może przyznać finansowanie na inwestycje realizowane w całości lub w części poza terytoriami Państw Członkowskich.

2. O ile to możliwe, pożyczki są udzielane wyłącznie pod warunkiem korzystania także z innych źródeł finansowania.

3. Udzielając pożyczki przedsiębiorstwu lub innemu podmiotowi niż Państwo Członkowskie, Bank uzależnia tę pożyczkę od udzielenia gwarancji przez Państwo Członkowskie, na którego obszarze inwestycja będzie realizowana, albo innej odpowiedniej gwarancji, albo od zdolności finansowej dłużnika.

Ponadto, zgodnie z zasadami ustalonymi przez Radę Gubernatorów na podstawie artykułu 7 ustęp 3 litera b) i kiedy wymaga tego realizacja działań określonych w artykule 309 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Rada Dyrektorów stanowiąc większością kwalifikowaną określa zasady i warunki wszelkiego finansowania, z którym wiąże się szczególne ryzyko i które z tego tytułu uważane są za działanie specjalne.

4. Bank może gwarantować pożyczki uzyskane przez przedsiębiorstwa prywatne lub publiczne lub inne podmioty w celu realizacji projektów przewidzianych w artykule 309 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

5. Łączna kwota kredytów i gwarancji udzielonych przez Bank nie może przekroczyć 250 % kwoty subskrybowanego kapitału, kapitału zapasowego, nierozwiązanych rezerw oraz nadwyżki rachunku zysku i strat. Łączna kwota tych pozycji jest obliczana po dokonaniu potrącenia kwoty równej wysokości kapitału subskrybowanego (wpłaconego bądź nie wpłaconego) z tytułu obejmowania udziałów przez Bank.

Kwota wpłacona z tytułu obejmowania udziałów przez Bank nie może w żadnej chwili przekroczyć łącznej wartości kapitału opłaconego, kapitału zapasowego, nie rozwiązanych rezerw oraz nadwyżki rachunku zysków i strat.

Wyjątkowo, dla działań specjalnych Banku, w sprawie których decyzję podejmują Rada Gubernatorów i Rada Dyrektorów zgodnie z ustępem 3, ustanawia się rezerwę szczególną.

Niniejszy ustęp stosuje się również do skonsolidowanych ksiąg Banku.

6. Bank chroni się przed ryzykiem kursowym, włączając do umów pożyczek i gwarancji klauzule uznane przez siebie za odpowiednie.

Artykuł 17

(dawny artykuł 19)

1. Oprocentowanie pożyczek udzielanych przez Bank oraz prowizje i inne opłaty dostosowuje się do warunków przeważających na rynku kapitałowym i oblicza w taki sposób, aby dochód uzyskany z tych odsetek i prowizji umożliwił Bankowi wywiązanie się z jego zobowiązań, pokrycie kosztów i ryzyk i stworzenie funduszu rezerw, przewidzianego w artykule 22.

2. Bank nie zmniejsza stóp oprocentowania. Jeżeli redukcja oprocentowania wydaje się być niezbędną z uwagi na szczególny charakter finansowanej inwestycji, dane Państwo Członkowskie lub inna instytucja może udzielić pomocy na spłatę odsetek, w zakresie zgodnym z artykułem 107 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Artykuł 18

(dawny artykuł 20)

Przyznając finansowanie, Bank kieruje się następującymi zasadami:

1. Bank zapewnia wykorzystanie funduszy w sposób maksymalnie racjonalny, w interesie Unii.

Pożyczki i gwarancje mogą być udzielane wyłącznie:

- a) jeżeli spłata odsetek i kapitału jest pokrywana z zysków operacyjnych w przypadku inwestycji realizowanych przez przedsiębiorstwa z sektora produkcji lub, w przypadku innych inwestycji, poprzez podjęcie zobowiązania przez państwo, w którym realizowana jest inwestycja, albo w inny sposób; oraz
- b) jeżeli realizacja inwestycji przyczynia się generalnie do zwiększenia produktywności ekonomicznej i ułatwia stworzenie rynku wewnętrznego.

2. Bank nie nabywa udziałów w przedsiębiorstwach i nie podejmuje zobowiązań odnośnie zarządzania nimi, chyba że jest to niezbędne do zabezpieczenia praw Banku do zwrotu pożyczonych funduszy.

Jednakże, zgodnie z zasadami ustalonymi przez Radę Gubernatorów na podstawie artykułu 7 ustęp 3 litera b) i kiedy wymaga tego realizacja działań określonych w artykule 309 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Rada Dyrektorów stanowiąc większością kwalifikowaną określa zasady i warunki uczestnictwa w kapitale przedsiębiorstwa handlowego, zwykle jako uzupełnienie kredytu lub gwarancji, o ile jest to konieczne do finansowania inwestycji lub programu.

3. Bank może zbywać swoje roszczenia na rynku kapitałowym i może w tym celu zobowiązywać swoich pożyczkobiorców do wydania obligacji lub innych papierów wartościowych.

4. Bank i Państwa Członkowskie nie mogą nakładać warunków wymagających wydatkowania środków pożyczonych przez Bank w określonym Państwie Członkowskim.
5. Bank może uzależnić przyznanie pożyczki od zorganizowania międzynarodowego przetargu.
6. Bank nie finansuje żadnych inwestycji, w całości ani w części, kwestionowanych przez Państwo Członkowskie, na którego obszarze mają one zostać zrealizowane.
7. Obok udzielania kredytów, Bank może udzielać wsparcia technicznego zgodnie z zasadami i na warunkach określonych przez Radę Gubernatorów stanowiącą większością kwalifikowaną i z poszanowaniem niniejszego Statutu.

Artykuł 19

(dawny artykuł 21)

1. Każde przedsiębiorstwo lub podmiot publiczny lub prywatny może wystąpić bezpośrednio do Banku z wnioskiem o finansowanie. Wnioski do Banku mogą być też składane za pośrednictwem Komisji albo Państwa Członkowskiego, na którego terytorium inwestycja ma zostać zrealizowana.
 2. Wnioski złożone za pośrednictwem Komisji są przekazywane do zaopiniowania przez Państwo Członkowskie, na którego terytorium inwestycja ma być realizowana. Wnioski złożone za pośrednictwem Państwa Członkowskiego są przekazywane do zaopiniowania przez Komisję. Wnioski złożone bezpośrednio przez przedsiębiorstwa przekazuje się zainteresowanemu Państwu Członkowskiemu i Komisji.
- Zainteresowane Państwo Członkowskie i Komisja przedstawiają swoje opinie najpóźniej w ciągu dwóch miesięcy. Brak odpowiedzi jest uważany przez Bank za brak zastrzeżeń co do danej inwestycji.
3. Rada Dyrektorów podejmuje decyzje w sprawie wniosków o finansowanie, otrzymanych od Komitetu Zarządzającego.
 4. Komitet Zarządzający bada zgodność otrzymanych wniosków o finansowanie z postanowieniami niniejszego Statutu, zwłaszcza jego artykułami 16 i 18. Jeżeli Komitet Zarządzający opowiada się za przyznaniem finansowania, przekazuje odpowiedni projekt Radzie Dyrektorów. Komitet może uzależnić swoją aprobatę od spełnienia warunków, jakie uzna za istotne. Jeżeli Komitet jest przeciwny przyznaniu finansowania, przekazuje odpowiednie dokumenty wraz z opinią Radzie Dyrektorów.
 5. W przypadku wydania negatywnej opinii przez Komitet Zarządzający, Rada Dyrektorów może przyznać finansowanie jedynie na podstawie decyzji przyjętej jednomyślnie.
 6. W przypadku wydania negatywnej opinii przez Komisję, Rada Dyrektorów może przyznać finansowanie jedynie na podstawie decyzji przyjętej jednomyślnie, przy czym dyrektor nominowany przez Komisję wstrzymuje się od głosu.

7. W przypadku wydania negatywnej opinii zarówno przez Komitet Zarządzający i przez Komisję, Rada Dyrektorów nie może przyznać finansowania.

8. Jeżeli zmiana struktury operacji finansowania dotyczącego zatwierdzonej inwestycji uzasadniona jest ochroną praw i interesów Banku, Komitet Zarządzający bezzwłocznie podejmuje takie środki nadzwyczajne, które uzna za konieczne, z zastrzeżeniem natychmiastowego powiadomienia o tym Rady Dyrektorów.

Artykuł 20

(dawny artykuł 22)

1. Bank nabywa na rynkach kapitałowych środki niezbędne do wykonywania swoich zadań.
2. Bank może zaciągać pożyczki na rynkach kapitałowych Państw Członkowskich zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie do tych rynków.

Właściwe organy Państwa Członkowskiego objętego derogacją w rozumieniu artykułu 139 ustęp 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej mogą się temu sprzeciwić wyłącznie gdy istnieje ryzyko poważnych zakłóceń na rynku kapitałowym tego państwa.

Artykuł 21

(dawny artykuł 23)

1. Bank może wykorzystywać wszelkie dostępne fundusze, które nie są natychmiastowo niezbędne do spełnienia jego zobowiązań, w następujący sposób:

- a) inwestowanie na rynkach pieniężnych;
- b) z zastrzeżeniem postanowień artykułu 18 ustęp 2, nabywanie i zbywanie papierów wartościowych;
- c) dokonywanie wszelkich innych operacji finansowych powiązanych z jego celami.

2. Nie naruszając postanowień artykułu 23, zarządzając swoimi inwestycjami Bank nie może wykonywać arbitrażu walutowego, który nie jest bezpośrednio wymagany do wykonania jego operacji pożyczkowych lub realizacji zobowiązań wynikających z udzielonych pożyczek lub gwarancji.

3. W sferze objętej postanowieniami niniejszego artykułu Bank działa w porozumieniu z właściwymi organami lub krajowym bankiem centralnym zainteresowanego Państwa Członkowskiego.

Artykuł 22

(dawny artykuł 24)

1. Stopniowo tworzy się fundusz rezerwowy w wysokości 10 % objętego kapitału. Jeżeli wymaga tego stan zobowiązań Banku, Rada Dyrektorów może zdecydować o utworzeniu dodatkowych rezerw. W okresie kiedy fundusz rezerwowy nie jest jeszcze w całości utworzony, jest on zasilany z:

- a) odsetek od pożyczek udzielonych przez Bank z sum wpłaconych przez Państwa Członkowskie na mocy artykułu 5;
- b) odsetek od pożyczek udzielonych przez Bank z sum uzyskanych ze zwrotu pożyczek wymienionych w literze a);

w zakresie, w jakim odsetki te nie są wymagane do spełnienia zobowiązań Banku ani na pokrycie jego wydatków.

2. Środki z funduszu rezerwowego są inwestowane w taki sposób, aby były dostępne w dowolnym czasie na realizację celów funduszu.

Artykuł 23

(dawny artykuł 25)

1. Bank może w dowolnym czasie wymienić swoje aktywa w walucie jednego Państwa Członkowskiego, którego walutą nie jest euro, w celu wykonania operacji finansowych odpowiadających zadaniom określonym w artykule 309 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, z uwzględnieniem postanowień artykułu 21 niniejszego Statutu. Bank unika w miarę możliwości dokonywania takiej wymiany, jeśli ma dostępne lub dające się zgromadzić aktywa w wymaganej walucie.

2. Bank nie może wymieniać aktywów w walucie Państwa Członkowskiego, którego walutą nie jest euro, na walutę państwa trzeciego bez zgody tego Państwa Członkowskiego.

3. Bank może dowolnie zbywać część swojego kapitału oraz wszelkie waluty pożyczone na rynkach poza Unią.

4. Państwa Członkowskie zobowiązują się udostępniać dłużnikom Banku środki walutowe niezbędne do spłaty pożyczek z odsetkami lub prowizji gwarancyjnych udzielonych przez Bank na cele inwestycji realizowanych na ich obszarach.

Artykuł 24

(dawny artykuł 26)

Jeżeli Państwo Członkowskie nie wywiąże się ze swoich zobowiązań członkowskich wynikających z niniejszego Statutu, w szczególności z zobowiązania pokrycia swojego udziału lub obsługi swoich pożyczek, udzielanie pożyczek lub gwarancji temu Państwu Członkowskiemu lub jego obywatelom może zostać wstrzymane decyzją Rady Gubernatorów, podjętą większością kwalifikowaną.

Decyzja taka nie zwalnia tego Państwa Członkowskiego ani jego obywateli z zobowiązań w stosunku do Banku.

Artykuł 25

(dawny artykuł 27)

1. W przypadku podjęcia decyzji przez Radę Gubernatorów o wstrzymaniu operacji Banku, wszelkie jego działania zostają niezwłocznie zawieszane, za wyjątkiem operacji koniecznych dla zapewnienia właściwego wykorzystania, ochrony i zabezpieczenia aktywów Banku oraz uregulowania jego zobowiązań.

2. W przypadku likwidacji Rada Gubernatorów wyznacza likwidatorów i udziela im instrukcji odnośnie do przeprowadzenia likwidacji. Zapewnia zabezpieczenie praw członków personelu.

Artykuł 26

(dawny artykuł 28)

1. W każdym z Państw Członkowskich Bank ma zdolność prawną i zdolność do czynności prawnych o najszerszym zakresie przyznanym przez ustawodawstwa krajowe osobom prawnym; może on zwłaszcza nabywać lub zbywać mienie ruchome i nieruchome oraz stawać przed sądem.

2. Mienie Banku nie podlega żadnym formom przejęcia ani wywłaszczenia.

Artykuł 27

(dawny artykuł 29)

Spory pomiędzy Bankiem, z jednej strony, a jego wierzycielami, pożyczkobiorcami lub osobami trzecimi, z drugiej strony, rozstrzygają właściwe sądy krajowe, chyba że właściwość ta zostanie przyznana Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Bank może przewidzieć w umowach postępowanie arbitrażowe.

Bank ma adres do doręczeń pism w każdym Państwie Członkowskim. Niemniej w umowach może on wskazać inny szczególnie adres do doręczeń pism.

Mienie i aktywa Banku nie podlegają zajęciu ani konfiskacie z tytułu egzekucji, chyba że na mocy orzeczenia sądowego.

Artykuł 28

(dawny artykuł 30)

1. Rada Gubernatorów, stanowiąc jednomyślnie, może zdecydować o utworzeniu spółek zależnych lub innych podmiotów, które będą mieć osobowość prawną i niezależność finansową.
 2. Rada Gubernatorów przyjmuje statuty jednostek organizacyjnych, o których mowa w ustępie 1, stanowiąc jednomyślnie. Statuty określają, w szczególności, cele, strukturę, kapitał, członkostwo, siedzibę, zasoby finansowe, środki interwencyjne i ustalenia dotyczące audytu, a także stosunki między tymi jednostkami organizacyjnymi a organami Banku.
 3. Bank jest uprawniony do uczestniczenia w zarządzaniu tymi jednostkami organizacyjnymi i wnoszenia wkładu do ich subskrybowanego kapitału do wysokości określonej przez Radę Gubernatorów, stanowiącą jednomyślnie.
 4. Protokół w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej stosuje się do jednostek organizacyjnych, o których mowa w ustępie 1, w zakresie, w jakim podlegają one prawu Unii, do członków ich organów w wykonywaniu przez nich obowiązków służbowych oraz do ich personelu, zgodnie z tymi samymi zasadami i warunkami, które stosują się do Banku.
Jednak dywidendy, zyski kapitałowe i inne formy przychodu pochodzące z takich jednostek organizacyjnych, do których mają prawo członkowie inni niż Unia Europejska i Bank, podlegają przepisom podatkowym właściwego ustawodawstwa.
 5. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest właściwy, w granicach ustanowionych poniżej, do rozpoznawania sporów dotyczących środków przyjętych przez organy jednostki organizacyjnej podlegającej prawu Unii. Skargi przeciwko takim środkom mogą być wniesione przez każdego członka takiej jednostki organizacyjnej występującego w tym charakterze lub przez Państwa Członkowskie, na warunkach określonych w artykule 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
 6. Rada Gubernatorów może zdecydować, stanowiąc jednomyślnie, o przyznaniu personelowi jednostek organizacyjnych podlegających prawu Unii, zgodnie z odpowiednimi procedurami wewnętrznymi, dostępu do systemów utrzymywanych wspólnie z Bankiem.
-

PROTOKÓŁ (nr 6)
W SPRAWIE USTALENIA SIEDZIB INSTYTUCJI
I NIEKTÓRYCH ORGANÓW, JEDNOSTEK
ORGANIZACYJNYCH
I SŁUŻB UNII EUROPEJSKIEJ

PRZEDSTAWICIELE RZĄDÓW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH,

UWZGLĘDNIAJĄC artykuł 341 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i artykuł 189 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,

PRZYWOŁUJĄC I POTWIERDZAJĄC decyzję z 8 kwietnia 1965 roku, bez uszczerbku dla decyzji dotyczących siedziby przyszłych instytucji, organów, jednostek organizacyjnych i służb,

UZGODNIŁY następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu o Unii Europejskiej, Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej:

Artykuł

- a) Parlament Europejski ma siedzibę w Strasburgu, gdzie odbywa się 12 posiedzeń plenarnych, w tym posiedzenie budżetowe. Dodatkowe posiedzenia plenarne odbywają się w Brukseli. Komisje Parlamentu Europejskiego obradują w Brukseli. Sekretariat Generalny Parlamentu Europejskiego i jego służby pozostają w Luksemburgu.
- b) Rada ma siedzibę w Brukseli. Posiedzenia Rady w kwietniu, czerwcu i październiku odbywają się w Luksemburgu.
- c) Komisja ma siedzibę w Brukseli. Służby wymienione w artykułach 7, 8 i 9 decyzji z 8 kwietnia 1965 roku mieszczą się w Luksemburgu.
- d) Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej ma siedzibę w Luksemburgu.
- e) Trybunał Obrachunkowy ma siedzibę w Luksemburgu.
- f) Komitet Ekonomiczno-Społeczny ma siedzibę w Brukseli.
- g) Komitet Regionów ma siedzibę w Brukseli.
- h) Europejski Bank Inwestycyjny ma siedzibę w Luksemburgu.
- i) Europejski Bank Centralny ma siedzibę we Frankfurcie.
- j) Europejski Urząd Policji (Europol) ma siedzibę w Hadze.

PROTOKÓŁ (nr 7)
W SPRAWIE PRZYWILEJÓW I IMMUNITETÓW UNII
EUROPEJSKIEJ

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

MAJĄC NA UWADZE, że zgodnie z artykułem 343 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i artykułem 191 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, Unia Europejska i EWEA korzystają na terytoriach Państw Członkowskich z przywilejów i immunitetów niezbędnych do wykonywania ich zadań,

UZGODNIŁY następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu o Unii Europejskiej, Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej:

ROZDZIAŁ I

MIENIE, FUNDUSZE, AKTYWA I OPERACJE UNII EUROPEJSKIEJ

Artykuł 1

Lokale i budynki Unii są nietykalne. Nie podlegają rewizjom, rekwizycjom, konfiskacie lub wywłaszczeniu. Mienie i aktywa Unii nie podlegają żadnym środkom przymusu administracyjnego lub sądowego bez upoważnienia Trybunału Sprawiedliwości.

Artykuł 2

Archiwa Unii są nietykalne.

Artykuł 3

Unia, jej aktywa, przychody i inne mienie są zwolnione ze wszelkich podatków bezpośrednich.

Rządy Państw Członkowskich, wszędzie tam, gdzie jest to możliwe, podejmują stosowne środki w celu umorzenia lub zwrotu kwoty podatków pośrednich lub podatków z tytułu sprzedaży wliczonych w cenę mienia ruchomego i nieruchomego, w przypadku gdy Unia dokonuje, do celów użytku służbowego, poważnych zakupów, których cena zawiera tego typu podatki. Jednakże stosowanie tych postanowień nie może spowodować zakłócenia konkurencji w obrębie Unii.

Zwolnień nie udziela się w stosunku do podatków i opłat, których wysokość stanowi jedynie wynagrodzenie za skorzystanie z usługi użyteczności publicznej.

Artykuł 4

Unia jest zwolniona z wszelkich ceł, zakazów i ograniczeń przywozowych i wywozowych w stosunku do produktów przeznaczonych do ich użytku służbowego: produkty przywiezione w ten sposób mogą zostać sprzedane, odpłatnie lub nieodpłatnie, na terytorium kraju, do którego zostały przywiezione, wyłącznie na warunkach określonych przez rząd tego kraju.

Unia jest także zwolniona z wszelkich ceł, zakazów i ograniczeń przywozowych i wywozowych w odniesieniu do swoich publikacji.

ROZDZIAŁ II

KOMUNIKACJA I LAISSEZ-PASSER

Artykuł 5

(dawny artykuł 6)

W celu komunikacji służbowej i przekazywania wszelkich dokumentów, instytucje Unii korzystają na terytorium każdego Państwa Członkowskiego z przywilejów przyznawanych przez dane państwo placówkom dyplomatycznym.

Korespondencja służbowa i inne środki komunikacji służbowej instytucji Unii nie podlegają cenzurze.

Artykuł 6

(dawny artykuł 7)

Laissez-passer w postaci, która zostanie określona przez Radę stanowiącą zwykłą większością, a które władze Państwa Członkowskiego uznają za ważny dokument podróży, mogą być wystawiane członkom i pracownikom instytucji Unii przez szefów tych instytucji. Te *laissez-passer* wydawane są urzędnikom i innym pracownikom na warunkach określonych w regulaminie pracowniczym urzędników i warunkach zatrudnienia innych pracowników Unii.

Komisja może zawierać umowy umożliwiające uznawanie *laissez-passer* jako ważnych dokumentów podróży na terytorium państw trzecich.

ROZDZIAŁ III

CZŁONKOWIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

Artykuł 7

(dawny artykuł 8)

Swoboda przepływu członków Parlamentu Europejskiego podróżujących do lub z miejsca obrad Parlamentu Europejskiego nie podlega żadnym ograniczeniom administracyjnym lub innym.

Członkom Parlamentu Europejskiego, w zakresie kontroli celnej i walutowej, przyznaje się:

- a) ze strony własnego rządu — takie same udogodnienia jak przyznawane wyższym urzędnikom wyjeżdżającym za granicę na czasowe pobyty służbowe;
- b) ze strony rządów innych Państw Członkowskich — takie same udogodnienia jak przyznawane przedstawicielom obcych rządów w związku z czasowym pobytem służbowym.

Artykuł 8

(dawny artykuł 9)

Wobec członków Parlamentu Europejskiego nie można prowadzić dochodzenia, postępowania sądowego, ani też ich zatrzymywać z powodu ich opinii lub stanowiska zajętego przez nich w głosowaniu w czasie wykonywania przez nich obowiązków służbowych.

Artykuł 9

(dawny artykuł 10)

Podczas sesji Parlamentu Europejskiego jego członkowie korzystają:

- a) na terytorium swojego państwa — z immunitetów przyznawanych członkom parlamentu ich państwa;
- b) na terytorium innego Państwa Członkowskiego — z immunitetu chroniącego przed zatrzymaniem oraz immunitetu jurysdykcyjnego.

Immunitet chroni także członków podczas ich podróży do i z miejsca, gdzie odbywa się posiedzenie Parlamentu Europejskiego.

Nie można powoływać się na immunitet w przypadku, gdy członek został schwytany na gorącym uczynku i nie może on stanowić przeszkody w wykonywaniu przez Parlament Europejski prawa uchylenia immunitetu w odniesieniu do któregośkolwiek ze swoich członków.

ROZDZIAŁ IV

PRZEDSTAWICIELE PAŃSTW CZŁONKOWSKICH BIORĄCY UDZIAŁ W PRACACH INSTYTUCJI UNII EUROPEJSKIEJ

Artykuł 10

(dawny artykuł 11)

Przedstawiciele Państw Członkowskich biorący udział w pracach instytucji Unii, ich doradcy i eksperci techniczni, korzystają w czasie wykonywania swoich funkcji i w czasie podróży do i z miejsca obrad, ze zwyczajowych przywilejów, immunitetów i udogodnień.

Niniejszy artykuł stosuje się również do członków organów doradczych Unii.

ROZDZIAŁ V
URZĘDNICY I INNI PRACOWNICY UNII EUROPEJSKIEJ

Artykuł 11
(dawny artykuł 12)

Na terytorium każdego Państwa Członkowskiego i bez względu na ich przynależność państwową, urzędnicy i inni pracownicy Unii:

- a) z zastrzeżeniem postanowień Traktatów dotyczących z jednej strony reguł odpowiedzialności urzędników i innych pracowników w stosunku do Unii oraz, z drugiej strony, właściwości Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sporach między Unią a jej urzędnikami i innymi pracownikami, korzystają z immunitetu jurysdykcyjnego co do dokonanych przez nich czynności służbowych, a obejmującego również słowa wypowiedziane lub napisane; korzystają oni z tego immunitetu również po zakończeniu pełnienia funkcji;
- b) wraz ze współmałżonkami oraz członkami rodziny pozostającymi na utrzymaniu, nie podlegają ograniczeniom imigracyjnym i nie są objęci formalnościami dotyczącymi rejestracji cudzoziemców;
- c) w zakresie przepisów walutowych, korzystają z takich samych udogodnień, które są zwyczajowo przyznawane pracownikom organizacji międzynarodowych;
- d) korzystają z prawa przywozu bez opłat z kraju ostatniego miejsca zamieszkania lub z kraju, którego są obywatelami, mebli i przedmiotów osobistego użytku przy podejmowaniu po raz pierwszy pracy w danym kraju, a także prawa ponownego wywozu bez opłat mebli i przedmiotów osobistego użytku, po ustaniu funkcji w tym kraju, w obu przypadkach w stopniu uznanym przez rząd państwa, w którym prawo to jest wykonywane, za niezbędny;
- e) korzystają z prawa przywozu bez opłat samochodu do użytku osobistego, nabytego w kraju ostatniego miejsca zamieszkania lub w kraju, którego są obywatelami na zasadach rządzących rodzimym rynkiem tego kraju, a także z prawa ponownego wywozu bez opłat tego samochodu, w obu przypadkach w stopniu uznanym przez rząd danego państwa za niezbędny.

Artykuł 12
(dawny artykuł 13)

Urzędnicy i inni pracownicy Unii objęci są podatkiem na rzecz Unii od dochodów, wynagrodzeń i dodatków wypłacanych im przez Unię, na warunkach i zgodnie z procedurą określonymi przez Parlament Europejski i Radę, stanowiące w drodze rozporządzeń zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą i po konsultacji z zainteresowanymi instytucjami.

Są oni zwolnieni z krajowych podatków od dochodów, wynagrodzeń i dodatków wypłacanych przez Unię.

Artykuł 13

(dawny artykuł 14)

Przy stosowaniu podatku dochodowego, podatku majątkowego oraz podatku od spadku, a także stosując konwencje o unikaniu podwójnego opodatkowania zawarte między Państwami Członkowskimi Unii, uznaje się, że urzędnicy i inni pracownicy Unii, którzy osiedlają się na terytorium Państwa Członkowskiego innego niż kraj ich miejsca zamieszkania dla celów podatkowych, w momencie dołączenia do służb Unii, i wyłącznie z tytułu wykonywania swoich obowiązków na rzecz Unii zarówno w kraju ich faktycznego zamieszkania i kraju zamieszkania dla celów podatkowych, zachowują miejsce zamieszkania w tym ostatnim, pod warunkiem że kraj ten należy do Unii. Niniejsze postanowienie stosuje się także do współmałżonka, w zakresie w jakim nie wykonuje on działalności zawodowej oraz do dzieci pozostających na utrzymaniu i pod opieką osób, o których jest mowa w niniejszym artykule.

Mienie ruchome należące do osób, o których mowa w pierwszym akapicie, znajdujące się na terytorium, w którym osoby te przebywają, jest zwolnione z podatku od spadku w tym państwie; w celu ustalenia takiego podatku, uznaje się za znajdujące się w kraju stałego zamieszkania, z zastrzeżeniem praw państw trzecich oraz ewentualnego stosowania postanowień międzynarodowych konwencji dotyczących podwójnego opodatkowania.

Miejsce zamieszkania uzyskane wyłącznie w związku z pełnieniem funkcji w innych organizacjach międzynarodowych nie jest brane pod uwagę przy stosowaniu postanowień niniejszego artykułu.

Artykuł 14

(dawny artykuł 15)

Parlament Europejski i Rada, stanowiąc w drodze rozporządzeń zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą i po konsultacji z zainteresowanymi instytucjami, określają system świadczeń socjalnych obejmujący urzędników i innych pracowników Unii.

Artykuł 15

(dawny artykuł 16)

Parlament Europejski i Rada, stanowiąc w drodze rozporządzeń zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą i po konsultacji z innymi zainteresowanymi instytucjami, określają kategorie urzędników i innych pracowników Unii, do których stosują się postanowienia artykułu 11, drugiego akapitu artykułu 12 i artykułu 13, częściowo lub w całości.

Nazwiska, stopnie służbowe i adresy urzędników i innych pracowników w poszczególnych kategoriach przekazywane są okresowo rządów Państw Członkowskich.

ROZDZIAŁ VI

PRZYWILEJE I IMMUNITETY PLACÓWEK DYPLOMATYCZNYCH PAŃSTW TRZECICH
AKREDYTOWANYCH PRZY UNII EUROPEJSKIEJ*Artykuł 16*

(dawny artykuł 17)

Państwo Członkowskie, na którego terytorium znajduje się siedziba Unii, udziela zwyczajowych immunitetów dyplomatycznych i przywilejów placówkom dyplomatycznym państw trzecich akredytowanych przy Unii.

ROZDZIAŁ VII

POSTANOWIENIA OGÓLNE

Artykuł 17

(dawny artykuł 18)

Przywileje, immunitety i inne udogodnienia przyznaje się urzędnikom i innym pracownikom Unii wyłącznie w interesie Unii.

Każda instytucja Unii powinna uchylić immunitet udzielony urzędnikowi lub innemu pracownikowi, kiedy uzna, że uchylenie takiego immunitetu nie jest sprzeczne z interesami Unii.

Artykuł 18

(dawny artykuł 19)

W celu stosowania niniejszego Protokołu, instytucje Unii współpracują z właściwymi władzami danych Państw Członkowskich.

Artykuł 19

(dawny artykuł 20)

Artykuły 11-14 i artykuł 17 mają zastosowanie do przewodniczącego Rady Europejskiej.

Mają one także zastosowanie do członków Komisji.

Artykuł 20

(dawny artykuł 21)

Artykuły 11–14 i artykuł 17 stosuje się wobec sędziów, rzeczników generalnych, sekretarzy i sprawozdawców pomocniczych Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, bez uszczerbku dla postanowień artykułu 3 Protokołu w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, dotyczących immunitetu jurysdykcyjnego sędziów i rzeczników generalnych.

Artykuł 21

(dawny artykuł 22)

Niniejszy Protokół stosuje się także do Europejskiego Banku Inwestycyjnego, członków jego organów, jego pracowników i do przedstawicieli Państw Członkowskich biorących udział w jego działalności, bez uszczerbku dla postanowień Protokołu w sprawie Statutu tego banku.

Ponadto Europejski Bank Inwestycyjny jest zwolniony z jakiegokolwiek opodatkowania i obciążeń o podobnym charakterze związanych z podwyższeniem jego kapitału, jak również z różnych formalności, które mogą być z tym związane w państwie, w którym Bank ma swoją siedzibę. Podobnie też, jego rozwiązanie lub likwidacja nie stanowią podstaw do nałożenia opodatkowania. Ponadto działalność Banku i jego organów, prowadzona zgodnie z jego statutem, nie podlega żadnemu podatkowi obrotowemu.

Artykuł 22

(dawny artykuł 23)

Niniejszy Protokół stosuje się także do Europejskiego Banku Centralnego, do członków jego organów i do jego personelu, bez uszczerbku dla postanowień Protokołu w sprawie Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego.

Europejski Bank Centralny jest dodatkowo zwolniony z wszelkich form opodatkowania lub obciążeń o podobnym charakterze w związku z podwyższeniem jego kapitału, jak również z wszelkich formalności, które mogą być z tym związane w państwie, w którym Bank ma swoją siedzibę. Działalność Banku i jego organów, podejmowana zgodnie ze Statutem Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego, nie podlega żadnemu podatkowi obrotowemu.

PROTOKÓŁ (nr 8)
DOTYCZĄCY ARTYKUŁU 6 USTĘP 2 TRAKTATU
O UNII EUROPEJSKIEJ W SPRAWIE PRZYSTĄPIENIA
UNII DO EUROPEJSKIEJ KONWENCJI O OCHRONIE
PRAW CZŁOWIEKA I PODSTAWOWYCH WOLNOŚCI

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

UZGODNIŁY następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej:

Artykuł 1

Umowa dotycząca przystąpienia Unii do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (zwanej dalej „Konwencją Europejską”), przewidzianego w artykule 6 ustęp 2 Traktatu o Unii Europejskiej, musi odzwierciedlać konieczność zachowania szczególnych cech Unii i prawa Unii, zwłaszcza w odniesieniu do:

- a) szczególnych warunków ewentualnego udziału Unii w organach kontrolnych Konwencji Europejskiej;
- b) mechanizmów niezbędnych do zapewnienia, aby skargi państw nieczłonkowskich i skargi indywidualne były kierowane prawidłowo przeciwko Państwom Członkowskim lub Unii, w zależności od danego przypadku.

Artykuł 2

Umowa, o której mowa w artykule 1, zagwarantuje, że przystąpienie nie ma wpływu na kompetencje Unii ani uprawnienia jej instytucji. Zagwarantuje, że żadne jej postanowienia nie mają wpływu na szczególną sytuację Państw Członkowskich w odniesieniu do Konwencji Europejskiej, w szczególności protokołów do niej, środków podjętych przez Państwa Członkowskie w drodze odstępstwa od Konwencji Europejskiej zgodnie z jej artykułem 15 i zastrzeżeń do Konwencji Europejskiej dokonanych przez Państwa Członkowskie zgodnie z jej artykułem 57.

Artykuł 3

Postanowienia umowy, o której mowa w artykule 1, nie mogą mieć wpływu na artykuł 344 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

PROTOKÓŁ (nr 9)
W SPRAWIE DECYZJI RADY ODNOSZĄCEJ SIĘ DO
WYKONANIA ARTYKUŁU 16 USTĘP 4 TRAKTATU
O UNII EUROPEJSKIEJ I ARTYKUŁU 238 USTĘP 2
TRAKTATU O FUNKCJONOWANIU UNII
EUROPEJSKIEJ W OKRESIE MIĘDZY 1 LISTOPADA
2014 ROKU A 31 MARCA 2017 ROKU I OD
1 KWIETNIA 2017 ROKU

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

MAJĄC NA UWADZE zasadnicze znaczenie, jakie miała zgoda na decyzję Rady odnoszącą się do wykonania artykułu 16 ustęp 4 Traktatu o Unii Europejskiej i artykułu 238 ustęp 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w okresie między 1 listopada 2014 roku a 31 marca 2017 roku i od 1 kwietnia 2017 roku (zwaną dalej „decyzją”) przy okazji zatwierdzenia Traktatu z Lizbony,

UZGODNIŁY następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej:

Artykuł

Zanim Rada przeanalizuje jakikolwiek projekt, który miałby na celu zmianę lub uchylenie przedmiotowej decyzji lub któregośkolwiek z jej przepisów albo który miałby na celu pośrednią zmianę zakresu zastosowania lub znaczenia tej decyzji przez zmianę innego aktu prawnego Unii, Rada Europejska przeprowadzi wstępną dyskusję na temat takiego projektu, stanowiąc w drodze konsensusu, zgodnie z artykułem 15 ustęp 4 Traktatu o Unii Europejskiej.

PROTOKÓŁ (nr 10)
W SPRAWIE STAŁEJ WSPÓŁPRACY STRUKTURALNEJ
USTANOWIONEJ NA MOCY ARTYKUŁU 42
TRAKTATU O UNII EUROPEJSKIEJ

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

UWZGLĘDNIAJĄC artykuł 42 ustęp 6 i artykuł 46 Traktatu o Unii Europejskiej,

PRZYPOMINAJĄC, że Unia prowadzi wspólną politykę zagraniczną i bezpieczeństwa, której podstawę stanowi osiągnięcie coraz większego stopnia zbieżności działań Państw Członkowskich,

PRZYPOMINAJĄC, że wspólna polityka bezpieczeństwa i obrony stanowi integralną część wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa; że zapewnia Unii zdolność operacyjną, opartą na środkach cywilnych i wojskowych; że Unia może korzystać z tych środków w przeprowadzanych poza Unią misjach, o których mowa w artykule 43 Traktatu o Unii Europejskiej, które mają na celu utrzymanie pokoju, zapobieganie konfliktom i wzmacnianie międzynarodowego bezpieczeństwa, zgodnie z zasadami Karty Narodów Zjednoczonych; że zadania te powinny być wykonywane z wykorzystaniem zdolności wojskowych zapewnianych przez Państwa Członkowskie zgodnie z zasadą „jednolitego zasobu sił”,

PRZYPOMINAJĄC, że wspólna polityka bezpieczeństwa i obrony Unii nie ma wpływu na szczególny charakter polityki bezpieczeństwa i obrony niektórych Państw Członkowskich,

PRZYPOMINAJĄC, że wspólna polityka bezpieczeństwa i obrony Unii szanuje wynikające z Traktatu Północnoatlantyckiego zobowiązania tych Państw Członkowskich, które uważają, że ich wspólna obrona jest wykonywana w ramach Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego, która nadal stanowi podstawę zbiorowej obrony jej członków oraz jest zgodna ze wspólną polityką bezpieczeństwa i obrony przyjętą w ramach tej organizacji,

PRZEKONANE, że bardziej zdecydowana rola Unii w kwestiach bezpieczeństwa i obrony przyczyni się do ożywienia odnowionego Sojuszu Atlantyckiego, zgodnie z uzgodnieniami „Berlin Plus”,

ZDECYDOWANE zapewnić Unii zdolność pełnego wypełniania jej obowiązków w ramach wspólnoty międzynarodowej,

UZNAJĄC, że Organizacja Narodów Zjednoczonych może zażądać pomocy Unii przy wykonywaniu misji podejmowanych w przypadkach nadzwyczajnych na mocy rozdziałów VI i VII Karty Narodów Zjednoczonych,

UZNAJĄC, że wzmocnienie polityki bezpieczeństwa i obrony będzie wymagało ze strony Państw Członkowskich wysiłków w zakresie zdolności,

ŚWIADOME, że rozpoczęcie nowego etapu w rozwoju europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony pociąga za sobą zdecydowane zaangażowanie zainteresowanych Państw Członkowskich,

PRZYPOMINAJĄC znaczenie, jakie ma pełne zaangażowanie wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa w prace związane ze stałą współpracą strukturalną,

UZGODNIŁY następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej:

Artykuł 1

Stała współpraca strukturalna, o której mowa w artykule 42 ustęp 6 Traktatu o Unii Europejskiej jest dostępna dla każdego Państwa Członkowskiego, które, z dniem wejścia w życie Traktatu z Lizbony, zobowiązuje się:

- a) przystąpić do intensywniejszego zwiększania swoich zdolności obronnych, poprzez rozwój swoich wkładów krajowych i udział, w stosownym przypadku, w siłach wielonarodowych, w głównych europejskich programach wyposażenia wojskowego oraz w działalności Agencji do spraw Rozwoju Zdolności Obronnych, Badań, Zakupów i Uzbrojenia (zwanej dalej „Europejską Agencją Obrony”); oraz
- b) posiadać możliwość zapewnienia, najpóźniej do 2010 roku, na poziomie krajowym albo jako część wielonarodowych sił zbrojnych, wyspecjalizowanych jednostek zbrojnych przeznaczonych do udziału w planowanych misjach, których strukturę określono na poziomie planu taktycznego jako zgrupowanie taktyczne wraz z elementami wsparcia, w tym transportem i logistyką, zdolnych do podjęcia misji, o których mowa w artykule 43 Traktatu o Unii Europejskiej, w terminie od 5 do 30 dni, w szczególności w odpowiedzi na żądanie Organizacji Narodów Zjednoczonych i które mogą prowadzić operacje w początkowym okresie przez 30 dni, z możliwością przedłużenia tego okresu do co najmniej 120 dni.

Artykuł 2

Do osiągnięcia celów, o których mowa w artykule 1, Państwa Członkowskie uczestniczące w stałej współpracy strukturalnej zobowiązują się:

- a) współpracować, od wejścia w życie Traktatu z Lizbony, aby osiągnąć uzgodnione cele dotyczące poziomu wydatków inwestycyjnych w zakresie wyposażenia obronnego oraz regularnie poddawać te cele przeglądowi w świetle stanu bezpieczeństwa i międzynarodowych zobowiązań Unii;
- b) zbliżyć, w miarę możliwości, swoje systemy obronne, zwłaszcza poprzez zharmonizowanie identyfikacji potrzeb wojskowych, poprzez łączenie i, w stosownym przypadku, poprzez specjalizację ich środków i zdolności obronnych, jak również poprzez zachęcanie do współpracy w dziedzinie szkolenia i logistyki;
- c) podjąć konkretne środki w celu zwiększenia dyspozycyjności, interoperacyjności, elastyczności oraz zdolności do rozmieszczania sił, zwłaszcza poprzez określenie wspólnych celów w zakresie użycia sił, w tym poprzez możliwości ponownego przeanalizowania krajowych procedur decyzyjnych;
- d) współpracować w celu zapewnienia podjęcia niezbędnych środków, aby uzupełnić, w tym w ramach podejścia wielonarodowego i bez uszczerbku dla zobowiązań tych Państw Członkowskich w ramach Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego, braki stwierdzone w ramach „Mechanizmu Rozwoju Zdolności Obronnych”;

- e) uczestniczyć, w stosownym przypadku, w rozwoju głównych wspólnych lub europejskich programów wyposażenia w ramach Europejskiej Agencji Obrony.

Artykuł 3

Europejska Agencja Obrony przyczynia się do regularnej oceny wkładu uczestniczących Państw Członkowskich w zakresie zdolności, w szczególności wkładu zapewnianego zgodnie z kryteriami, które zostaną ustanowione między innymi na podstawie artykułu 2, oraz składa sprawozdanie z tej oceny co najmniej raz do roku. Ocena może służyć za podstawę zaleceń oraz decyzji Rady przyjmowanych zgodnie z artykułem 46 Traktatu o Unii Europejskiej.

PROTOKÓŁ (nr 11)
W SPRAWIE ARTYKUŁU 42 TRAKTATU O UNII
EUROPEJSKIEJ

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

MAJĄC NA UWADZE konieczność pełnego stosowania postanowień artykułu 42 ustęp 2 Traktatu o Unii Europejskiej,

MAJĄC NA UWADZE, że polityka Unii w znaczeniu nadanym artykułem 42 nie powinna uchybiać specyficznemu charakterowi polityki bezpieczeństwa i obronnej niektórych Państw Członkowskich, powinna szanować zobowiązania wynikające z Traktatu Północnoatlantyckiego w stosunku do niektórych Państw Członkowskich, które uważają, że ich wspólna polityka obronna jest wykonywana w ramach NATO i powinna być zgodna ze wspólną polityką bezpieczeństwa i obronną przyjętą w tych ramach,

UZGODNIŁY następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej:

Unia Europejska, we współpracy z Unią Zachodnioeuropejską, opracowuje uzgodnienia mające na celu pogłębienie współpracy między nimi.

PROTOKÓŁ (nr 12) W SPRAWIE PROCEDURY DOTYCZĄCEJ NADMIERNEGO DEFICYTU

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

PRAGNĄC ustalić szczegóły procedury dotyczącej nadmiernego deficytu, określonej w artykule 126 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

UZGODNIŁY następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej:

Artykuł 1

Wartości odniesienia określone w artykule 126 ustęp 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej są następujące:

- 3 % dla stosunku planowanego lub rzeczywistego deficytu publicznego do produktu krajowego brutto wyrażonego w cenach rynkowych,
- 60 % dla stosunku zadłużenia publicznego do produktu krajowego brutto wyrażonego w cenach rynkowych.

Artykuł 2

W artykule 126 wspomnianego Traktatu i w niniejszym Protokole:

- »publiczny« oznacza dotyczący całej władzy publicznej, czyli rządu centralnego, władz regionalnych lub lokalnych i funduszy ubezpieczeń społecznych, z wyłączeniem operacji handlowych, w rozumieniu Europejskiego Systemu Zintegrowanej Rachunkowości Gospodarczej,
- »deficyt« oznacza pożyczki netto, zgodnie z definicją w Europejskim Systemie Zintegrowanej Rachunkowości Gospodarczej,
- »inwestycja« oznacza tworzenie trwałego kapitału brutto, zgodnie z definicją w Europejskim Systemie Zintegrowanej Rachunkowości Gospodarczej,
- »zadłużenie« oznacza całkowitą sumę zadłużenia brutto w wartości nominalnej, występującą na koniec roku i skonsolidowaną dla wszystkich sektorów władzy publicznej, zgodnie z definicją zawartą w pierwszym tiret.

Artykuł 3

W celu zapewnienia efektywności procedury stosowanej w przypadku nadmiernego deficytu, rządy Państw Członkowskich, w ramach tej procedury, są odpowiedzialne za deficyt publiczny, zgodnie

z definicją zawartą w artykule 2 tiret pierwsze. Państwa Członkowskie zapewnią, by krajowe procedury w sferze budżetowej pozwoliły im wywiązać się ze zobowiązań w tej dziedzinie, wynikających z Traktatów. Państwa Członkowskie zdają Komisji regularnie i bezzwłocznie sprawozdania dotyczące ich planowanych i rzeczywistych deficytów oraz poziomów ich zadłużeń.

Artykuł 4

Dane statystyczne, z których korzysta się przy stosowaniu niniejszego Protokołu, są dostarczane przez Komisję.

PROTOKÓŁ (nr 13) W SPRAWIE KRYTERIÓW KONWERGENCJI

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

PRAGNĄC ustalić szczegóły dotyczące kryteriów konwergencji, którymi Unia będzie się kierować przy podejmowaniu decyzji dotyczących uchylenia derogacji w stosunku do Państw Członkowskich objętych derogacją, o których mowa w artykule 140 ustęp 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

UZGODNIŁY następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej:

Artykuł 1

Kryterium stabilności cen określone w artykule 140 ustęp 1 tiret pierwsze Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oznacza, że Państwo Członkowskie ma trwały poziom stabilności cen, a średnia stopa inflacji, odnotowana w tym państwie w ciągu jednego roku poprzedzającego badanie, nie przekracza o więcej niż 1,5 punktu procentowego inflacji trzech Państw Członkowskich o najbardziej stabilnych cenach. Inflacja mierzona jest za pomocą wskaźnika cen artykułów konsumpcyjnych na porównywalnych podstawach, z uwzględnieniem różnic w definicjach krajowych.

Artykuł 2

Kryterium sytuacji finansów publicznych, określone w artykule 140 ustęp 1 tiret drugie wspomnianego Traktatu, oznacza, że w czasie badania Państwo Członkowskie nie jest objęte decyzją Rady zgodnie z artykułem 126 ustęp 6 wspomnianego Traktatu, stwierdzającą istnienie nadmiernego deficytu.

Artykuł 3

Kryterium udziału w mechanizmie kursów walut Europejskiego Systemu Walutowego, określonego w artykule 140 ustęp 1 akapit trzeci wspomnianego Traktatu, oznacza, że Państwo Członkowskie stosowało normalne granice wahań, przewidziane w mechanizmie kursów walut Europejskiego Systemu Walutowego, bez poważnych napięć przynajmniej przez dwa lata przed badaniem. W szczególności Państwo Członkowskie nie zdewało dwustronnego centralnego kursu swojej waluty wobec euro z własnej inicjatywy przez ten sam okres.

Artykuł 4

Kryterium konwergencji stóp procentowych określone w artykule 140 ustęp 1 tiret trzecie wspomnianego Traktatu oznacza, że w ciągu jednego roku przed badaniem Państwo Członkowskie posiadało średnią nominalną długoterminową stopę procentową nie przekraczającą

więcej niż o dwa punkty procentowe stopy procentowej trzech Państw Członkowskich o najbardziej stabilnych cenach. Stopy procentowe oblicza się na podstawie długoterminowych obligacji państwowych lub porównywalnych papierów wartościowych, z uwzględnieniem różnic w definicjach krajowych.

Artykuł 5

Dane statystyczne, z których korzysta się przy stosowaniu niniejszego Protokołu, są dostarczane przez Komisję.

Artykuł 6

Rada, stanowiąc jednomyślnie, na wniosek Komisji i po konsultacji z Parlamentem Europejskim, EBC oraz z Komitetem Ekonomiczno-Finansowym, przyjmuje odpowiednie przepisy w celu ustanowienia szczegółów kryteriów konwergencji, wymienionych w artykule 140 wspomnianego Traktatu, które zastąpią niniejszy Protokół.

PROTOKÓŁ (nr 14)
W SPRAWIE EUROGRUPY

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

PRAGNĄC sprzyjać warunkom silniejszego wzrostu gospodarczego w Unii Europejskiej i w tym celu pragnąc rozwijać coraz ściślejszą koordynację polityk gospodarczych w strefie euro,

ŚWIADOME konieczności ustanowienia postanowień szczególnych w celu pogłębienia dialogu między Państwami Członkowskimi, których walutą jest euro, w oczekiwaniu na moment, w którym euro stanie się walutą wszystkich Państw Członkowskich Unii,

UZGODNIŁY następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej:

Artykuł 1

Ministrowie Państw Członkowskich, których walutą jest euro, zbierają się na nieformalnych spotkaniach. Spotkania te odbywają się, w miarę potrzeby, w celu omówienia spraw związanych ze szczególnymi obowiązkami, jakie na nich ciążyą w związku z jedną walutą. Komisja bierze udział w tych spotkaniach. Europejski Bank Centralny jest zapraszany do udziału w tych spotkaniach, które są przygotowywane przez przedstawicieli ministrów do spraw finansów Państw Członkowskich, których walutą jest euro, oraz przez przedstawicieli Komisji.

Artykuł 2

Ministrowie Państw Członkowskich, których walutą jest euro, wybierają przewodniczącego na okres dwóch i pół roku większością głosów tych Państw Członkowskich.

PROTOKÓŁ (nr 15)
W SPRAWIE NIEKTÓRYCH POSTANOWIEŃ
DOTYCZĄCYCH ZJEDNOCZONEGO KRÓLESTWA
WIELKIEJ BRYTANII I IRLANDII PÓŁNOCNEJ

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

UZNAJĄC, że Zjednoczone Królestwo nie ma obowiązku przyjęcia euro jeżeli jego Parlament i rząd nie podejmą odrębnej decyzji w tej sprawie,

BIORĄC POD UWAGĘ, że 16 października 1996 roku i 30 października 1997 roku rząd Zjednoczonego Królestwa notyfikował Radzie zamiar nieuczestniczenia w trzecim etapie unii gospodarczej i walutowej,

PRZYMUJĄC DO WIADOMOŚCI, że rząd Zjednoczonego Królestwa praktykuje finansowanie swoich potrzeb kredytowych poprzez sprzedaż długów sektorowi prywatnemu,

UZGODNIŁY następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej:

1. Zjednoczone Królestwo nie jest zobowiązane do przyjęcia euro, chyba że taki zamiar notyfikuje Radzie.
2. Postanowienia ustępów 3–8 i 10 stosuje się do Zjednoczonego Królestwa, z uwzględnieniem notyfikacji dokonanej Radzie przez rząd tego państwa 16 października 1996 roku i 30 października 1997 roku.
3. Zjednoczone Królestwo zachowuje swoje uprawnienia w dziedzinie polityki pieniężnej zgodnie z prawem krajowym.
4. Artykuł 119 akapit drugi, artykuł 126 ustępy 1, 9 i 11, artykuł 127 ustępy 1–5, artykuły 128, 130, 131, 132, 133, 138, artykuł 140 ustęp 3, artykuł 219, artykuł 282 ustęp 2, z wyjątkiem jego pierwszego i ostatniego zdania, artykuł 282 ustęp 5 oraz artykuł 283 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej nie mają zastosowania do Zjednoczonego Królestwa. Również artykuł 121 ustęp 2 tego Traktatu nie ma do tego państwa zastosowania w zakresie przyjmowania części ogólnych kierunków polityk gospodarczych dotyczących strefy euro w sposób ogólny. Odniesienia do Unii lub Państw Członkowskich zawarte w tych postanowieniach nie dotyczą Zjednoczonego Królestwa, natomiast odniesienia do krajowych banków centralnych nie dotyczą Banku Anglii.
5. Zjednoczone Królestwo podejmuje wysiłki w celu uniknięcia nadmiernego deficytu.

Artykuły 143 i 144 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej mają nadal zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa. Artykuły 134 ustęp 4 i 142 mają zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa, jakby było objęte derogacją.

6. Prawa głosu Zjednoczonego Królestwa są zawieszane w odniesieniu do aktów prawnych Rady, o których mowa w artykułach wymienionych w ustępie 4 i w przypadkach, o których mowa w artykule 139 ustęp 4 akapit pierwszy Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. W tym celu zastosowanie ma artykuł 139 ustęp 4 akapit drugi tego Traktatu.

Zjednoczone Królestwo nie ma prawa uczestniczyć w mianowaniu prezesa, wiceprezesa i pozostałych członków Zarządu EBC, zgodnie z artykułem 283 ustęp 2 akapit drugi wspomnianego Traktatu.

7. Artykuły 3, 4, 6, 7, 9.2, 10.1, 10.3, 11.2, 12.1, 14, 16, 18–20, 22, 23, 26, 27, 30–34 i 49 Protokołu w sprawie Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego (dalej zwanego „Statutem”) nie mają zastosowania do Zjednoczonego Królestwa.

Odniesienia do Unii lub Państw Członkowskich zawarte w tych artykułach nie dotyczą Zjednoczonego Królestwa, a odniesienia do krajowych banków centralnych i akcjonariuszy nie dotyczą Banku Anglii.

Zawarte w artykule 10.3 i 30.2 Statutu odniesienia do „subskrybowanego kapitału EBC” nie dotyczą kapitału subskrybowanego przez Bank Anglii.

8. Artykuł 141 ustęp 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i artykuły 43–47 Statutu stosują się bez względu na to, czy istnieją Państwa Członkowskie objęte derogacją, z zastrzeżeniem następujących zmian:

- a) odniesienia zawarte w artykule 43 do zadań EBC i EIW dotyczą także tych zadań, które należy wykonywać po wprowadzeniu euro w związku z ewentualną decyzją Zjednoczonego Królestwa o nieprzyjmowaniu euro;
- b) poza zadaniami wymienionymi w artykule 46 EBC udziela również porad i pomocy w związku z przygotowaniem wszelkich decyzji, które Rada mogłaby podjąć wobec Zjednoczonego Królestwa, zgodnie z postanowieniami ustępu 9 litery a) i c);
- c) Bank Anglii wpłaca swój udział do kapitału EBC jako wkład w jego koszty operacyjne na takiej samej zasadzie jak krajowe banki centralne Państw Członkowskich objętych derogacją.

9. Zjednoczone Królestwo może w każdej chwili notyfikować swój zamiar przyjęcia euro. W takim przypadku:

- a) Zjednoczone Królestwo ma prawo przyjąć euro jeśli tylko spełni niezbędne warunki. Rada, stanowiąc na żądanie Zjednoczonego Królestwa, na warunkach i zgodnie z procedurą ustanowioną w artykule 140 ustęp 1 i 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zadecyduje czy spełnia ono konieczne warunki;
- b) Bank Anglii wpłaca swój subskrybowany kapitał, przekazuje do EBC środki rezerw dewizowych i wpłaca swój udział do jego rezerw na takich samych zasadach jak krajowy bank centralny Państwa Członkowskiego, którego derogacja została uchylona;

- c) Rada, stanowiąc na warunkach i zgodnie z procedurą ustanowioną w artykule 140 ustęp 3 wspomnianego Traktatu, podejmuje wszelkie decyzje niezbędne, aby umożliwić Zjednoczonemu Królestwu przyjęcie euro.

Jeżeli Zjednoczone Królestwo przyjmie euro zgodnie z postanowieniami niniejszego Protokołu ustępy 3–8 przestają obowiązywać.

10. Nie naruszając artykułu 123 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz artykułu 21.1 Statutu, rząd Zjednoczonego Królestwa może zachować kredyt „*ways and means*”, który posiada w Banku Anglii, dopóki Zjednoczone Królestwo nie przyjmie euro.

PROTOKÓŁ (nr 16)
W SPRAWIE NIEKTÓRYCH POSTANOWIEŃ
DOTYCZĄCYCH DANII

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

BIORĄC POD UWAGĘ, że duńska Konstytucja zawiera postanowienia, które mogą zakładać konieczność przeprowadzenia referendum w Danii przed rezygnacją tego państwa z derogacji,

BIORĄC POD UWAGĘ, że 3 listopada 1993 roku rząd Danii notyfikował Radzie zamiar nieuczestniczenia w trzecim etapie unii gospodarczej i walutowej,

UZGODNIŁY następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej:

1. Z uwagi na notyfikację dokonaną Radzie przez rząd Danii 3 listopada 1993 roku, Dania zostaje objęta derogacją. Oznacza to, że wszelkie artykuły i postanowienia Traktatów i Statutu ESBC i EBC dotyczące derogacji stosują się do Danii.
 2. Dla uchylecia tej derogacji, procedura określona w artykule 140 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej zostanie rozpoczęta jedynie na wniosek Danii.
 3. W przypadku uchylecia derogacji postanowienia niniejszego Protokołu przestają być stosowane.
-

PROTOKÓŁ (nr 17)
W SPRAWIE DANII

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

PRAGNĄC uregulować pewne szczególne problemy dotyczące Danii,

UZGODNIŁY następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej:

Postanowienia artykułu 14 Protokołu w sprawie Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego nie naruszają prawa Narodowego Banku Danii do wykonywania obowiązujących go zadań w tych częściach Królestwa Danii, które nie stanowią części Unii.

PROTOKÓŁ (nr 18)
W SPRAWIE FRANCJI

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

PRAGNĄC wziąć pod uwagę szczególną kwestię odnoszącą się do Francji,

UZGODNIŁY następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej:

Francja zachowuje swój przywilej emisji pieniądza w Nowej Kaledonii, Polinezji Francuskiej i na wyspach Wallis i Futuna na warunkach określonych jej prawem krajowym i posiada wyłączone prawo określenia parytetu franka CFP.

PROTOKÓŁ (nr 19)
W SPRAWIE DOROBKU SCHENGEN WŁĄCZONEGO W RAMY UNII
EUROPEJSKIEJ

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

ZWRACAJĄC UWAGĘ, że układy w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, podpisane przez niektóre Państwa Członkowskie Unii Europejskiej w Schengen dnia 14 czerwca 1985 roku i dnia 19 czerwca 1990 roku oraz układy z nimi związane i przepisy wydane na podstawie tych układów, zostały włączone w ramy Unii Europejskiej przez Traktat z Amsterdamu z dnia 2 października 1997 roku,

PRAGNĄC zachować dorobek Schengen w formie, jaką zyskał on od wejścia w życie Traktatu z Amsterdamu oraz rozwinąć ten dorobek, aby przyczynić się do osiągnięcia celu zakładającego zapewnienie obywatelom Unii przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości bez granic wewnętrznych,

BIORĄC POD UWAGĘ szczególne stanowisko Danii,

BIORĄC POD UWAGĘ, że wobec Irlandii oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej nie mają zastosowania wszystkie przepisy dorobku Schengen oraz że należy przewidzieć dla tych Państw Członkowskich możliwość przyjęcia całości lub części innych przepisów tego dorobku,

UZNAJĄC, że w konsekwencji konieczne jest odwołanie się do postanowień Traktatów dotyczących wzmocnionej współpracy między niektórymi Państwami Członkowskimi,

BIORĄC POD UWAGĘ potrzebę utrzymania uprzywilejowanych stosunków z Republiką Islandii i Królestwem Norwegii, jako że te dwa państwa, jak również państwa nordyckie, które są członkami Unii Europejskiej, są związane postanowieniami Nordyckiej Unii Paszportowej,

UZGODNIŁY następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej:

Artykuł 1

Królestwo Belgii, Republika Bułgarii, Republika Czeska, Królestwo Danii, Republika Federalna Niemiec, Republika Estońska, Republika Grecka, Królestwo Hiszpanii, Republika Francuska, Republika Włoska, Republika Cypryjska, Republika Łotewska, Republika Litewska, Wielkie Księstwo Luksemburga, Republika Węgierska, Republika Malty, Królestwo Niderlandów, Republika Austrii, Rzeczpospolita Polska, Republika Portugalska, Rumunia, Republika Słowenii, Republika Słowacka, Republika Finlandii i Królestwo Szwecji są upoważnione do ustanowienia między sobą wzmocnionej współpracy w dziedzinach objętych postanowieniami określonymi przez Radę, tworzącymi dorobek Schengen. Współpraca ta jest prowadzona w ramach prawnych i instytucjonalnych Unii Europejskiej i z poszanowaniem stosownych postanowień Traktatów.

Artykuł 2

Dorobek Schengen stosuje się do Państw Członkowskich, o których mowa w artykule 1, bez uszczerbku dla artykułu 3 Aktu przystąpienia z 16 kwietnia 2003 roku i artykułu 4 Aktu przystąpienia z 25 kwietnia 2005 roku. Rada zastępuje Komitet Wykonawczy utworzony na mocy układów z Schengen.

Artykuł 3

Udział Danii w przyjmowaniu środków stanowiących rozwinięcie dorobku Schengen, jak również we wprowadzaniu w życie i stosowaniu tych środków w Danii, regulują odpowiednie postanowienia Protokołu w sprawie stanowiska Danii.

Artykuł 4

Irlandia oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej mogą w każdej chwili wystąpić z wnioskiem o zastosowanie wobec nich wszystkich lub niektórych przepisów dorobku Schengen.

Rada rozstrzyga o takim wniosku, stanowiąc na zasadzie jednomyślności swych członków wymienionych w artykule 1 i przedstawiciela rządu państwa, którego ten wniosek dotyczy.

Artykuł 5

1. Wnioski i inicjatywy formułowane na podstawie dorobku Schengen podlegają stosownym postanowieniom Traktatów.

W związku z tym, w przypadku gdy Irlandia albo Zjednoczone Królestwo nie notyfikowały Radzie na piśmie, w rozsądnym terminie, chęci uczestnictwa, uznaje się, że upoważnienie, o którym mowa w artykule 329 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zostało przyznane Państwom Członkowskim, o których mowa w artykule 1, oraz Irlandii lub Zjednoczonemu Królestwu, jeżeli którekolwiek z nich pragnie uczestniczyć w przedmiotowych dziedzinach współpracy.

2. W przypadku gdy zgodnie z decyzją na mocy artykułu 4 uznaje się, że Irlandia albo Zjednoczone Królestwo przedłożyły notyfikację, każde z tych państw w terminie trzech miesięcy może mimo to notyfikować Radzie na piśmie, że nie chce uczestniczyć w takim wniosku lub inicjatywie. W takim przypadku, Irlandia lub Zjednoczone Królestwo nie bierze udziału w przyjęciu takiego wniosku lub inicjatywy. Od dnia przedłożenia tej drugiej notyfikacji procedurę przyjęcia środka formułowanego na podstawie dorobku Schengen zawiesza się do zakończenia procedury określonej w ustępie 3 lub 4 lub do chwili wycofania tej notyfikacji, co może nastąpić w każdym momencie trwania tej procedury.

3. Od dnia wejścia w życie proponowanego środka jakakolwiek decyzja Rady podjęta zgodnie z artykułem 4 przestaje mieć zastosowanie do Państwa Członkowskiego, które przedłożyło notyfikację, o której mowa w ustępie 2, w zakresie, jaki Rada uzna za konieczny i na warunkach, które zostaną określone w decyzji Rady stanowiącej większością kwalifikowaną na wniosek Komisji. Przy podejmowaniu tej decyzji uwzględnia się następujące kryteria: Rada stara się utrzymać możliwie najszersze uczestnictwo danego Państwa Członkowskiego, unikając przy tym poważnych zakłóceń

w praktycznym funkcjonowaniu różnych części tego dorobku i przy poszanowaniu ich spójności. Komisja przedstawia swój wniosek możliwie najszybciej po notyfikacji, o której mowa w ustępie 2. Rada, o ile okaże się to konieczne po zwołaniu dwóch kolejnych posiedzeń, stanowi w ciągu czterech miesięcy od przedstawienia wniosku przez Komisję.

4. Jeżeli przed upływem okresu czterech miesięcy Rada nie przyjmie decyzji, Państwo Członkowskie może bezzwłocznie zażądać przedłożenia tej kwestii Radzie Europejskiej. W takim przypadku na swoim najbliższym posiedzeniu Rada Europejska, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, podejmuje decyzję zgodnie z kryteriami, o których mowa w ustępie 3.

5. Jeżeli do zakończenia procedury, przewidzianej w ustępie 3 lub 4, Rada, lub w stosownym przypadku, Rada Europejska nie przyjmą stosownej decyzji, zawieszenie procedury przyjęcia środka sformułowanego na podstawie dorobku Schengen zostaje zakończone. Jeżeli wspomniany środek zostaje następnie przyjęty, z dniem jego wejścia w życie do zainteresowanego Państwa Członkowskiego przestaje mieć zastosowanie jakkolwiek decyzja podjęta przez Radę zgodnie z artykułem 4, w zakresie i na warunkach określonych przez Komisję, chyba że to Państwo Członkowskie wycofało notyfikację, o której mowa w ustępie 2, przed przyjęciem takiego środka. Komisja stanowi do dnia przyjęcia tego środka. Przy podejmowaniu takiej decyzji Komisja przestrzega kryteriów, o których mowa w ustępie 3.

Artykuł 6

Republika Islandii i Królestwo Norwegii są włączone we wprowadzanie w życie dorobku Schengen i w jego dalszy rozwój. Właściwe procedury uzgadnia się w tym celu w układzie z tymi państwami zawartym przez Radę stanowiącą na zasadzie jednomyślności członków wymienionych w artykule 1. Układ taki zawiera postanowienia dotyczące udziału Islandii i Norwegii w ponoszeniu wszelkich skutków finansowych wynikających z wprowadzenia w życie niniejszego Protokołu.

Odrębny układ Rada zawiera z Islandią i Norwegią, stanowiąc jednomyślnie, w celu określenia praw i obowiązków między Irlandią oraz Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej — z jednej strony oraz Islandią i Norwegią — z drugiej strony, w tych dziedzinach dorobku Schengen, które stosują się do tych Państw.

Artykuł 7

W negocjacjach dotyczących przystąpienia nowych Państw Członkowskich do Unii Europejskiej dorobek Schengen i inne środki podjęte przez instytucje w zakresie jego zastosowania są uznawane za dorobek, który powinien być w pełni przyjęty przez wszystkie państwa kandydujące do przystąpienia.

PROTOKÓŁ (nr 20)
W SPRAWIE STOSOWANIA NIEKTÓRYCH
ASPEKTÓW ARTYKUŁU 26 TRAKTATU
O FUNKCJONOWANIU UNII EUROPEJSKIEJ DO
ZJEDNOCZONEGO KRÓLESTWA I IRLANDII

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

PRAGNĄC uregulować niektóre kwestie dotyczące Zjednoczonego Królestwa i Irlandii,

BIORĄC POD UWAGĘ istnienie od wielu lat szczególnych uzgodnień dotyczących podróżowania między Zjednoczonym Królestwem i Irlandią,

UZGODNIŁY następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej:

Artykuł 1

Zjednoczone Królestwo jest uprawnione — bez względu na artykuły 26 i 77 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, bez względu na każde inne postanowienie tego Traktatu lub Traktatu o Unii Europejskiej, każdy środek przyjęty na mocy tych traktatów lub każdą umowę międzynarodową zawartą przez Unię lub Unię i jej Państwa Członkowskie z jednym lub wieloma państwami trzecimi — do wykonywania na swych granicach z innymi Państwami Członkowskimi kontroli, które uważa za konieczne, wobec osób zamierzających wjechać na jego terytorium. Celem takich kontroli jest:

- a) sprawdzenie, czy obywatele Państw Członkowskich lub osoby pozostające na ich utrzymaniu, wykonujące prawa przyznane przez prawo Unii oraz obywatele innych państw, którym te prawa zostały przyznane na mocy umowy wiążącej Zjednoczone Królestwo, mają prawo wjazdu na terytorium Zjednoczonego Królestwa; oraz
- b) podjęcie decyzji o przyznaniu lub nieprzyznaniu innym osobom zezwolenia na wjazd na terytorium Zjednoczonego Królestwa.

Artykuły 26 i 77 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej ani inne postanowienie tego Traktatu lub Traktatu o Unii Europejskiej, ani żaden środek przyjęty w ich wykonaniu w niczym nie naruszają praw Zjednoczonego Królestwa do ustanowienia i przeprowadzania tych kontroli. Nawiązania w niniejszym artykule do Zjednoczonego Królestwa dotyczą również terytoriów, za których stosunki zewnętrzne Zjednoczone Królestwo ponosi odpowiedzialność.

Artykuł 2

Zjednoczone Królestwo i Irlandia mogą nadal uzgadniać między sobą kwestie dotyczące przepływu osób między ich terytoriami („wspólna strefa podróżowania”), w pełni szanując prawa osób określonych w artykule 1 pierwszy akapit litera a) niniejszego Protokołu. Zgodnie z powyższym,

dopóki uzgodnienia te obowiązują, postanowienia artykułu 1 niniejszego Protokołu stosują się do Irlandii na takich samych zasadach i przy spełnieniu takich samych przesłanek jak w przypadku Zjednoczonego Królestwa. Artykuły 26 i 77 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, inne postanowienie tego Traktatu lub Traktatu o Unii Europejskiej, ani żaden środek przyjęty w ich wykonaniu w niczym nie naruszają tych uzgodnień.

Artykuł 3

Inne Państwa Członkowskie są uprawnione do wykonywania, na ich granicach lub w każdym punkcie wjazdu na ich terytorium, odpowiednich kontroli wobec osób, które chcą wjechać na ich terytorium ze Zjednoczonego Królestwa lub każdego terytorium, za którego stosunki zewnętrzne ponosi ono odpowiedzialność, w tych samych celach co określone w artykule 1 niniejszego Protokołu, lub z Irlandii, w zakresie, w jakim postanowienia artykułu 1 niniejszego Protokołu mają zastosowanie do Irlandii.

Artykuły 26 i 77 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej ani inne postanowienie tego Traktatu lub Traktatu o Unii Europejskiej ani żaden środek przyjęty w ich wykonaniu w niczym nie naruszają praw innych Państw Członkowskich do ustanowienia i przeprowadzania tych kontroli.

PROTOKÓŁ (nr 21)
W SPRAWIE STANOWISKA ZJEDNOCZONEGO KRÓLESTWA
I IRLANDII W ODNIESIENIU DO PRZESTRZENI WOLNOŚCI,
BEZPIECZEŃSTWA I SPRAWIEDLIWOŚCI

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

PRAGNĄC uregulować niektóre kwestie dotyczące Zjednoczonego Królestwa i Irlandii,

BIORĄC POD UWAGĘ Protokół w sprawie stosowania niektórych aspektów artykułu 26 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do Zjednoczonego Królestwa i Irlandii,

UZGODNIŁY następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej:

Artykuł 1

Z zastrzeżeniem artykułu 3, Zjednoczone Królestwo i Irlandia nie uczestniczą w przyjmowaniu przez Radę środków objętych częścią trzecią tytułu V Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Do decyzji Rady, w odniesieniu do których wymagana jest jednomyślność, konieczna jest zgoda wszystkich członków Rady, z wyjątkiem przedstawicieli rządów Zjednoczonego Królestwa i Irlandii.

Do celów niniejszego artykułu większość kwalifikowaną określa się zgodnie z artykułem 238 ustęp 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Artykuł 2

Na mocy artykułu 1 i z zastrzeżeniem artykułów 3, 4 i 6, Zjednoczonego Królestwa lub Irlandii nie wiążą ani nie mają do nich zastosowania postanowienia części trzeciej tytułu V Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, środki przyjęte na podstawie tego tytułu, postanowienia jakiegokolwiek umowy międzynarodowej zawartej przez Unię w wykonaniu tego tytułu, ani orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej interpretujące te postanowienia lub środki. Postanowienia te, środki lub orzeczenia w niczym nie naruszają kompetencji, praw i obowiązków tych Państw. Postanowienia te, środki lub orzeczenia w niczym nie zmieniają dorobku wspólnotowego, ani dorobku Unii i nie stanowią części prawa Unii w zakresie, w jakim stosują się do Zjednoczonego Królestwa i Irlandii.

Artykuł 3

1. Zjednoczone Królestwo lub Irlandia mogą pisemnie notyfikować Przewodniczącemu Rady, w terminie trzech miesięcy od przedstawienia Radzie propozycji lub inicjatywy w wykonaniu części trzeciej tytułu V Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, swoje życzenie uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu zaproponowanego środka, na podstawie czego państwo to uzyskuje do tego uprawnienie.

Do decyzji Rady, w odniesieniu do których wymagana jest jednomyślność, konieczna jest zgoda wszystkich członków Rady, z wyjątkiem członka, który nie dokonał takiej notyfikacji. Środek przyjęty stosownie do niniejszego ustępu wiąże wszystkie Państwa Członkowskie, które uczestniczyły w jego przyjęciu.

Środki przyjęte w wykonaniu artykułu 70 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej określają warunki uczestnictwa Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w ocenach dotyczących dziedzin objętych częścią trzecią tytuł V tego Traktatu.

Do celów niniejszego artykułu większość kwalifikowaną określa się zgodnie z artykułem 238 ustęp 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

2. Jeżeli po upływie rozsądnego terminu środek określony w ustępie 1 nie może być przyjęty z udziałem Zjednoczonego Królestwa lub Irlandii, Rada może przyjąć ten środek zgodnie z artykułem 1, bez udziału Zjednoczonego Królestwa lub Irlandii. W takim przypadku stosuje się artykuł 2.

Artykuł 4

Zjednoczone Królestwo lub Irlandia może, w każdym czasie po przyjęciu środka przez Radę, stosownie do części trzeciej tytuł V Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, notyfikować Radzie i Komisji swój zamiar przyjęcia tego środka. W tym przypadku procedura przewidziana w artykule 331 ustęp 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej stosuje się *mutatis mutandis*.

Artykuł 4a

1. Postanowienia niniejszego Protokołu mają zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa i Irlandii także w odniesieniu do środków zaproponowanych lub przyjętych zgodnie z częścią trzecią tytuł V Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej zmieniających obowiązujące środki, którymi państwa te są związane.

2. Jednak w przypadku gdy Rada, stanowiąc na wniosek Komisji, stwierdzi, że nieuczestniczenie Zjednoczonego Królestwa lub Irlandii w zmienionej wersji obowiązującego środka uniemożliwia jego stosowanie przez inne Państwa Członkowskie lub Unię, Rada może wezwać te dwa państwa do przedłożenia notyfikacji na mocy artykułu 3 lub 4. Do celów artykułu 3 w dniu dokonania takiego stwierdzenia przez Radę rozpoczyna bieg dodatkowy termin dwóch miesięcy.

Jeżeli przed upływem tego terminu dwóch miesięcy od dokonania stwierdzenia przez Radę Zjednoczone Królestwo ani Irlandia nie przedłożą notyfikacji na mocy artykułu 3 lub 4, państwa te przestają być związane tym obowiązującym środkiem i przestaje mieć on do nich zastosowanie, chyba że dane Państwo Członkowskie przedłożyło notyfikację na mocy artykułu 4 przed wejściem w życie środka zmieniającego. Staje się to skuteczne w dniu wejścia w życie środka zmieniającego lub w dniu upłynięcia terminu dwóch miesięcy, w zależności od tego, który z tych terminów jest późniejszy.

Do celów niniejszego ustępu, po dogłębnym omówieniu tej kwestii, Rada stanowi kwalifikowaną większością głosów swoich członków reprezentujących Państwa Członkowskie, które uczestniczą lub uczestniczyły w przyjęciu środka zmieniającego. Większość kwalifikowaną w Radzie określa się zgodnie z artykułem 238 ustęp 3 litera a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

3. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, może również stwierdzić, że Zjednoczone Królestwo lub Irlandia ponoszą ewentualne bezpośrednie konsekwencje finansowe powstałe w sposób konieczny i nieunikniony w wyniku zaprzestania uczestnictwa w tych aktach prawnych.

4. Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla artykułu 4.

Artykuł 5

Państwa Członkowskiego, które nie jest związane środkiem przyjętym stosownie do części trzeciej tytuł V Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, nie obciążają skutki finansowe tego środka, inne niż koszty administracyjne ponoszone przez instytucje, chyba że Rada, stanowiąc jednomyślnie głosami wszystkich swoich członków, po konsultacji z Parlamentem Europejskim zadecyduje inaczej.

Artykuł 6

Jeżeli w przypadkach określonych w niniejszym Protokole Zjednoczone Królestwo lub Irlandia są związane środkiem przyjętym przez Radę stosownie do części trzeciej tytuł V Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, odpowiednie postanowienia Traktatów stosują się do tego państwa w związku z tym środkiem.

Artykuł 6a

Zjednoczone Królestwo ani Irlandia nie będą związane zasadami określonymi na podstawie artykułu 16 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, dotyczącymi przetwarzania danych osobowych przez Państwa Członkowskie w wykonywaniu działań wchodzących w zakres zastosowania części trzeciej tytuł V rozdział 4 lub 5 tego Traktatu, jeśli państwa te nie będą związane zasadami Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych lub współpracy policyjnej, w ramach której należy przestrzegać przepisów ustanowionych na podstawie artykułu 16.

Artykuł 7

Artykuły 3, 4 i 4a nie naruszają Protokołu w sprawie dorobku Schengen włączonego w ramy Unii Europejskiej.

Artykuł 8

Irlandia może na piśmie notyfikować Radzie swoją wolę niepodlegania już dalej postanowieniom niniejszego Protokołu. W tym przypadku wobec Irlandii stosują się zwykle postanowienia traktatowe.

Artykuł 9

W odniesieniu do Irlandii niniejszy Protokół nie stosuje się do artykułu 75 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

PROTOKÓŁ (nr 22) W SPRAWIE STANOWISKA DANII

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

PRZYWOŁUJĄC decyzję szefów państw lub rządów, zebranych w ramach Rady Europejskiej w Edynburgu 12 grudnia 1992 roku, dotyczącą niektórych problemów poruszonych przez Danię w kwestii Traktatu o Unii Europejskiej,

PRZYJĄWSZY DO WIADOMOŚCI stanowisko Danii w sprawie obywatelstwa, Unii Gospodarczej i Walutowej, polityki obronnej oraz sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, ustalone w decyzji z Edynburga,

ŚWIADOME faktu, że utrzymanie w ramach Traktatów porządku prawnego istniejącego od dnia przyjęcia decyzji z Edynburga znacznie ograniczy udział Danii w ważnych dziedzinach współpracy Unii oraz że w interesie Unii byłoby zapewnienie integralności dorobku dotyczącego przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości,

PRAGNĄC zatem ustanowić ramy prawne, które będą przewidywać możliwość udziału Danii w przyjmowaniu środków zaproponowanych na podstawie części trzeciej tytuł V Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, i z radością przyjmując zamiar Danii skorzystania z tej możliwości, kiedy będzie to możliwe zgodnie z jej wymogami konstytucyjnymi,

PRZYJMUJĄC DO WIADOMOŚCI, że Dania nie będzie sprzeciwiać się dalszemu rozwojowi współpracy między pozostałymi Państwami Członkowskimi dotyczącej środków, które Danii nie wiążą,

BIORĄC POD UWAGĘ artykuł 3 Protokołu w sprawie dorobku Schengen włączonego w ramy Unii Europejskiej,

UZGODNIŁY następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej:

CZĘŚĆ I

Artykuł 1

Dania nie uczestniczy w przyjęciu przez Radę środków zaproponowanych na podstawie części trzeciej tytuł V Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Do decyzji Rady, w odniesieniu do których wymagana jest jednomyślność, konieczna jest zgoda wszystkich członków Rady, z wyjątkiem przedstawiciela rządu Danii.

Do celów niniejszego artykułu większość kwalifikowaną określa się zgodnie z artykułem 238 ustęp 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Artykuł 2

Dania nie jest związana żadnymi z postanowień części trzeciej tytuł V Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, ani żadnym środkiem przyjętym zgodnie z tym tytułem, żadnym postanowieniem jakiegokolwiek umowy międzynarodowej zawartej przez Unię zgodnie z tym tytułem, ani żadną decyzją Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej stanowiącą wykładnię któregośkolwiek z takich postanowień lub środków, ani żadnym środkiem zmienionym lub możliwym do zmiany zgodnie z tym tytułem, ani nie mają one do niej zastosowania; takie postanowienia, środki lub decyzje nie mają żadnego wpływu na kompetencje, prawa i obowiązki Danii; takie postanowienia, środki lub decyzje nie mają żadnego wpływu na dorobek prawny Wspólnoty lub Unii, ani nie stanowią części prawa Unii, gdy mają zastosowanie do Danii. W szczególności akty prawne Unii w dziedzinie współpracy policyjnej i współpracy sądowej w sprawach karnych przyjęte przed wejściem w życie Traktatu z Lizbony i podległe zmianie, dla Danii pozostają wiążące i mają do niej zastosowanie w formie niezmienionej.

Artykuł 2a

Artykuł 2 niniejszego Protokołu ma również zastosowanie do tych zasad określonych na podstawie artykułu 16 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, które dotyczą przetwarzania danych osobowych przez Państwa Członkowskie w wykonywaniu działań wchodzących w zakres zastosowania części trzeciej tytuł V rozdział 4 lub 5 tego Traktatu.

Artykuł 3

Danii nie obciążają skutki finansowe środków określonych w artykule 1, inne niż koszty administracyjne ponoszone przez instytucje.

Artykuł 4

1. Dania podejmuje decyzję, w terminie sześciu miesięcy po przyjęciu przez Radę środka dotyczącego propozycji lub inicjatywy mającej na celu rozwój dorobku Schengen i objętej niniejszą częścią, czy dokona transpozycji tego środka do swego prawa krajowego. Jeżeli podejmie taką decyzję, to środek ten tworzy zobowiązanie prawa międzynarodowego między Danią i innymi Państwami Członkowskimi związanymi tym środkiem.

2. Jeżeli Dania podejmie decyzję, że nie dokona transpozycji decyzji Rady w rozumieniu ustępu 1, Państwa Członkowskie związane tym środkiem oraz Dania rozważą, jakie właściwe środki należy podjąć.

CZĘŚĆ II

Artykuł 5

W odniesieniu do środków przyjętych przez Radę w dziedzinie objętej artykułem 26 ustęp 1, artykułem 42 i artykułami 43–46 Traktatu o Unii Europejskiej Dania nie uczestniczy w opracowaniu oraz wprowadzaniu w życie decyzji i działań Unii, które mają wpływ na kwestie

polityczno-obronne. Dania nie uczestniczy zatem w ich przyjęciu. Dania nie będzie sprzeciwiać się dalszemu rozwojowi współpracy między pozostałymi Państwami Członkowskimi w tej dziedzinie. Dania nie jest zobowiązana do współfinansowania wydatków operacyjnych wynikających z tych środków ani do udostępniania Unii zdolności wojskowych.

Do aktów przyjmowanych przez Radę, w odniesieniu do których wymagana jest jednomyślność, konieczna jest zgoda wszystkich członków Rady, z wyjątkiem przedstawiciela rządu Danii.

Do celów niniejszego artykułu większość kwalifikowaną określa się zgodnie z artykułem 238 ustęp 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

CZĘŚĆ III

Artykuł 6

Artykułów 1, 2 i 3 nie stosuje się do środków określających państwa trzecie, których obywatele muszą mieć wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych Państw Członkowskich ani do środków odnoszących się do jednolitego wzorca wiz.

CZĘŚĆ IV

Artykuł 7

Dania może w każdej chwili, zgodnie ze swymi odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi powiadomić pozostałe Państwa Członkowskie, że nie zamierza już korzystać ze wszystkich lub niektórych postanowień niniejszego Protokołu. W tym przypadku Dania będzie w pełni stosować wszystkie obowiązujące w tym momencie właściwe środki podjęte w ramach Unii Europejskiej.

Artykuł 8

1. Dania może w każdej chwili i bez uszczerbku dla artykułu 7 zgodnie ze swymi wymogami konstytucyjnymi notyfikować pozostałym Państwom Członkowskim, że ze skutkiem od pierwszego dnia miesiąca następującego po notyfikacji, część I składa się z postanowień zawartych w załączniku. W tym przypadku artykuły 5–8 otrzymują odpowiednie oznaczenie.

2. Po upływie sześciu miesięcy od daty, w której notyfikacja, o której mowa w ustępie 1, stała się skuteczna, cały dorobek Schengen oraz środki przyjęte dla jego rozwoju, które do tej pory wiązały Danię z tytułu zobowiązań prawa międzynarodowego, wiążą Danię z tytułu prawa Unii.

ZAŁĄCZNIK

Artykuł 1

Z zastrzeżeniem artykułu 3, Dania nie uczestniczy w przyjmowaniu przez Radę środków zaproponowanych na podstawie części trzeciej tytuł V Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Do aktów przyjmowanych przez Radę, w odniesieniu do których wymagana jest jednomyślność, konieczna jest zgoda wszystkich członków Rady, z wyjątkiem przedstawiciela rządu Danii.

Do celów niniejszego artykułu większość kwalifikowaną określa się zgodnie z artykułem 238 ustęp 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Artykuł 2

Na mocy artykułu 1 i z zastrzeżeniem artykułów 3, 4 i 8, Danii nie wiążą ani nie mają do niej zastosowania żadne postanowienia części trzeciej tytuł V Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, żadne środki przyjęte na podstawie tego tytułu, żadne postanowienia umowy międzynarodowej zawartej przez Unię w wykonaniu tego tytułu, ani żadne orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dokonujące wykładni tych postanowień lub środków. Te postanowienia, środki lub orzeczenia w niczym nie naruszają kompetencji, praw ani obowiązków Danii. Te postanowienia, środki lub orzeczenia w niczym nie zmieniają dorobku wspólnotowego ani dorobku Unii i nie stanowią części prawa Unii w zakresie, w jakim stosują się do Danii.

Artykuł 3

1. Dania może pisemnie notyfikować przewodniczącemu Rady, w terminie trzech miesięcy od przedstawienia Radzie wniosku lub inicjatywy w zastosowaniu części trzeciej tytuł V Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, swoją chęć uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu zaproponowanego środka, w wyniku czego Dania uzyskuje do tego uprawnienie.

2. Jeżeli po upływie rozsądnego terminu środek, o którym mowa w ustępie 1, nie może zostać przyjęty z udziałem Danii, Rada może przyjąć środek, o którym mowa w ustępie 1, zgodnie z artykułem 1, bez udziału Danii. W takim przypadku stosuje się artykuł 2.

Artykuł 4

Dania może, w każdej chwili po przyjęciu środka w wykonaniu części trzeciej tytuł V Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, notyfikować Radzie i Komisji swój zamiar zaakceptowania tego środka. W tym przypadku procedura przewidziana w artykule 331 ustęp 1 wspomnianego Traktatu stosuje się *mutatis mutandis*.

Artykuł 5

1. Postanowienia niniejszego Protokołu mają zastosowanie do Danii także w odniesieniu do środków zaproponowanych lub przyjętych zgodnie z częścią trzecią tytuł V Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej zmieniających obowiązujące środki, którymi państwo to jest związane.

2. Jednak w przypadku gdy Rada, stanowiąc na wniosek Komisji, stwierdzi, że nieuczestniczenie Danii w zmienionej wersji obowiązującego środka uniemożliwia jego stosowanie przez inne Państwa Członkowskie lub Unię, Rada może wezwać to państwo do przedłożenia notyfikacji na mocy artykułu 3 lub 4. Do celów artykułu 3 w dniu dokonania takiego stwierdzenia przez Radę rozpoczyna bieg dodatkowy termin dwóch miesięcy.

Jeżeli przed upływem tego terminu dwóch miesięcy od dokonania stwierdzenia przez Radę Dania nie przedłoży notyfikacji na mocy artykułu 3 lub 4, państwo to przestaje być związane tym obowiązującym środkiem i przestaje mieć on do niego zastosowanie, chyba że Dania przedłożyła notyfikację na mocy artykułu 4 przed wejściem w życie środka zmieniającego. Staje się to skuteczne w dniu wejścia w życie środka zmieniającego lub w dniu upłynięcia terminu dwóch miesięcy, w zależności od tego, który z tych terminów jest późniejszy.

Do celów niniejszego ustępu, po dogłębnym omówieniu tej kwestii, Rada stanowi kwalifikowaną większością głosów swoich członków reprezentujących Państwa Członkowskie, które uczestniczą lub uczestniczyły w przyjęciu środka zmieniającego. Większość kwalifikowaną w Radzie określa się zgodnie z artykułem 238 ustęp 3 litera a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

3. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, może stwierdzić, że Dania ponosi ewentualne bezpośrednie konsekwencje finansowe powstałe w sposób konieczny i nieunikniony w wyniku zaprzestania uczestnictwa w tych aktach prawnych.

4. Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla artykułu 4.

Artykuł 6

1. Notyfikacja przewidziana w artykule 4 jest przedkładana nie później niż sześć miesięcy po ostatecznym przyjęciu środka mającego na celu rozwój dorobku Schengen.

W przypadku gdy Dania nie przedłoży notyfikacji zgodnie z artykułem 3 lub 4 w stosunku do środka mającego na celu rozwój dorobku Schengen, Państwa Członkowskie związane tym środkiem oraz Dania rozważą, jakie właściwe kroki należy podjąć.

2. Notyfikacja dokonana w zastosowaniu artykułu 3 w stosunku do środków mających na celu rozwój dorobku Schengen jest nieodwołalnie uważana za notyfikację dokonaną zgodnie z artykułem 3 w odniesieniu do wszelkich innych wniosków lub inicjatyw mających na celu rozwój tego środka w takim zakresie, w jakim ten wniosek lub inicjatywa ta rozwija dorobek Schengen.

Artykuł 7

Dania nie będzie związana zasadami określonymi na podstawie artykułu 16 Traktatu o funkcjonowaniu Unii, dotyczącymi przetwarzania danych osobowych przez Państwa Członkowskie w wykonywaniu działań wchodzących w zakres zastosowania części trzeciej tytuł V rozdział 4 lub 5 tego Traktatu, jeśli państwo to nie będzie związane zasadami Unii w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych lub współpracy policyjnej, w ramach której należy przestrzegać przepisów ustanowionych na podstawie artykułu 16.

Artykuł 8

Jeżeli, w przypadkach określonych w niniejszej części, Dania jest związana środkiem przyjętym przez Radę stosownie do części trzeciej tytuł V Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, odpowiednie postanowienia Traktatów stosują się do Danii w związku z tym środkiem.

Artykuł 9

Jeżeli Dania nie jest związana środkiem przyjętym stosownie do części trzeciej tytuł V Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, nie obciążają jej skutki finansowe tego środka, inne niż koszty administracyjne instytucji, chyba że Rada stanowiąc jednomyślnie głosami wszystkich swoich członków, po konsultacji z Parlamentem Europejskim, postanowi inaczej.

PROTOKÓŁ (nr 23)
W SPRAWIE STOSUNKÓW ZEWNĘTRZNYCH PAŃSTW CZŁONKOWSKICH DOTYCZĄCYCH PRZEKRACZANIA ZEWNĘTRZNYCH GRANIC

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

UWZGLĘDNIAJĄC potrzebę Państw Członkowskich dotyczącą zapewnienia skutecznych kontroli ich granic zewnętrznych, w odpowiednim przypadku we współpracy z państwami trzecimi,

UZGODNIŁY następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej:

Postanowienia w sprawie środków dotyczących przekraczania granic zewnętrznych zawarte w artykule 77 ustęp 2 litera b) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej nie naruszają kompetencji Państw Członkowskich do negocjowania lub zawierania umów z państwami trzecimi, o ile są one zgodne z prawem Unii i innymi stosownymi umowami międzynarodowymi.

PROTOKÓŁ (nr 24)
W SPRAWIE PRAWA AZYLU DLA OBYWATELI
PAŃSTW CZŁONKOWSKICH UNII EUROPEJSKIEJ

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

UZNAJĄC, że zgodnie z artykułem 6 ustęp 1 Traktatu o Unii Europejskiej Unia uznaje prawa, wolności i zasady określone w Karcie Praw Podstawowych,

UZNAJĄC, że zgodnie z artykułem 6 ustęp 3 Traktatu o Unii Europejskiej, prawa podstawowe, zagwarantowane w europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, stanowią część prawa Unii jako zasady ogólne,

UZNAJĄC, że Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest właściwy do zapewnienia, by w ramach Unii Europejskiej prawo było przestrzegane w wykładni i stosowaniu artykułu 6 ustęp 1 i 3 Traktatu o Unii Europejskiej,

UZNAJĄC, że zgodnie z artykułem 49 Traktatu o Unii Europejskiej każde państwo europejskie składając wniosek o przyjęcie do Unii Europejskiej, musi szanować wartości określone w artykule 2 Traktatu o Unii Europejskiej,

MAJĄC NA UWADZE, że artykuł 7 Traktatu o Unii Europejskiej ustanawia mechanizm umożliwiający zawieszenie niektórych praw w razie poważnego i trwałego naruszenia tych wartości przez jedno z Państw Członkowskich,

PRZYPOMINAJĄC, że każdemu obywatelowi Państwa Członkowskiego, jako obywatelowi Unii, przysługuje szczególny status i ochrona, którą zapewniają Państwa Członkowskie, zgodnie z postanowieniami części II Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

MAJĄC NA UWADZE, że Traktaty ustanawiają przestrzeń bez granic wewnętrznych oraz przyznają każdemu obywatelowi Unii prawo do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium Państw Członkowskich,

PRAGNĄC zapobiec wykorzystywaniu instytucji azylu do innych celów niż zamierzone,

UZNAJĄC, że niniejszy Protokół szanuje cele i zadania Konwencji genewskiej z 28 lipca 1951 roku dotyczące statusu uchodźców,

UZGODNIŁY następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej:

Artykuł

Z uwagi na poziom ochrony podstawowych praw i wolności przez Państwa Członkowskie Unii Europejskiej, Państwa Członkowskie należy uważać za bezpieczne państwa pochodzenia w ich wzajemnych stosunkach we wszystkich aspektach prawnych czy praktycznych związanych z kwestiami azylu. W związku z tym, wszelkie wnioski o przyznanie azylu składane przez obywateli Państw Członkowskich mogą być rozpatrywane lub uznane jako możliwe do rozpatrzenia przez inne Państwo Członkowskie jedynie w następujących przypadkach:

- a) jeżeli Państwo Członkowskie, którego obywatelem jest osoba składająca wniosek o azyl, powołując się na postanowienia artykułu 15 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podejmuje, po wejściu w życie Traktatu z Amsterdamu, środki odstępujące na jego terytorium od zobowiązań tego państwa wynikających z tej konwencji;
 - b) jeżeli procedura wymieniona w artykule 7 ustęp 1 Traktatu o Unii Europejskiej została wszczęta w odniesieniu do Państwa Członkowskiego, którego obywatelem jest wnioskodawca, oraz do momentu podjęcia decyzji w tej sprawie przez Radę lub, w stosownym przypadku, Radę Europejską;
 - c) jeżeli Rada przyjęła decyzję zgodnie z artykułem 7 ustęp 1 Traktatu o Unii Europejskiej w odniesieniu do Państwa Członkowskiego, którego obywatelem jest wnioskodawca lub jeżeli Rada Europejska przyjęła decyzję zgodnie z artykułem 7 ustęp 2 tego Traktatu w odniesieniu do Państwa Członkowskiego, którego obywatelem jest wnioskodawca;
 - d) jeżeli Państwo Członkowskie jednostronnie podejmuje taką decyzję w odniesieniu do wniosku obywatela innego Państwa Członkowskiego; w takim przypadku należy natychmiast powiadomić o tym Radę; wniosek taki należy rozpatrywać w oparciu o domniemanie, że jest on całkowicie nieuzasadniony, nie naruszając tym samym w żaden sposób, kompetencji decyzyjnych tego Państwa Członkowskiego.
-

PROTOKÓŁ (nr 25)
W SPRAWIE WYKONYWANIA KOMPETENCJI
DZIELONYCH

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

UZGODNIŁY następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej:

Artykuł

W odniesieniu do artykułu 2 ustęp 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej dotyczącego kompetencji dzielonych, jeżeli Unia prowadzi działania w pewnej dziedzinie, zakres wykonywania tych kompetencji obejmuje wyłącznie elementy regulowane przedmiotowym aktem Unii, w związku z czym nie obejmuje całej dziedziny.

PROTOKÓŁ (nr 26)
W SPRAWIE USŁUG ŚWIADCZONYCH W INTERESIE OGÓLNYM

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

PRAGNĄC podkreślić wagę usług świadczonych w interesie ogólnym,

UZGODNIŁY następujące postanowienia wyjaśniające, które są dołączone do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej:

Artykuł 1

Wspólne wartości Unii w odniesieniu do usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym w rozumieniu artykułu 14 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej obejmują w szczególności:

- zasadniczą rolę i szeroki zakres uprawnień dyskrecyjnych organów krajowych, regionalnych i lokalnych w zakresie świadczenia, zlecenia i organizowania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym w sposób możliwie najbardziej odpowiadający potrzebom odbiorców,
- różnorodność usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym oraz różnice w potrzebach i preferencjach odbiorców mogące wynikać z odmiennej sytuacji geograficznej, społecznej lub kulturowej,
- wysoki poziom jakości, bezpieczeństwa i przystępności cenowej, równe traktowanie oraz propagowanie powszechnego dostępu i praw odbiorców.

Artykuł 2

Postanowienia Traktatów nie naruszają kompetencji Państw Członkowskich w zakresie świadczenia, zlecenia i organizowania usług niemających charakteru gospodarczego świadczonych w interesie ogólnym.

PROTOKÓŁ (nr 27)
W SPRAWIE RYNKU WEWNĘTRZNEGO I KONKURENCJI

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

UZNAJĄC, że rynek wewnętrzny zdefiniowany w artykule 3 Traktatu o Unii Europejskiej obejmuje system zapewniający niezakłóconą konkurencję,

UZGODNIŁY, że

w tym celu Unia podejmuje w razie konieczności środki na mocy postanowień Traktatów, w tym artykułu 352 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Niniejszy Protokół zostaje dołączony do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

PROTOKÓŁ (nr 28)
W SPRAWIE SPÓJNOŚCI GOSPODARCZEJ,
SPOŁECZNEJ I TERYTORIALNEJ

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

PRZYPOMINAJĄC, że artykuł 3 Traktatu o Unii Europejskiej jako jeden z celów wskazuje cel wspierania spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej oraz solidarności między Państwami Członkowskimi, a także, że spójność ta jest jedną z dziedzin kompetencji dzielonej Unii wymienionych w artykule 4 ustęp 2 litera c) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

PRZYPOMINAJĄC, że postanowienia części trzeciej tytuł XVIII w sprawie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej jako całości stanowią podstawę prawną do konsolidacji i dalszego rozwoju działań Unii w dziedzinie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej, wraz ze stworzeniem nowego funduszu,

PRZYPOMINAJĄC, że postanowienia artykułu 177 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przewidują utworzenie Funduszu Spójności,

PRZYMUJĄC DO WIADOMOŚCI, że Europejski Bank Inwestycyjny udziela kredytów na znaczne kwoty na rzecz biedniejszych regionów,

PRZYMUJĄC DO WIADOMOŚCI pragnienie większej elastyczności przy przyznawaniu kwot z funduszy strukturalnych,

PRZYMUJĄC DO WIADOMOŚCI pragnienie zróżnicowania poziomów udziału Unii w programach i projektach w niektórych państwach,

PRZYMUJĄC DO WIADOMOŚCI propozycję uwzględnienia w większym stopniu relatywnie wysokiego poziomu rozwoju Państw Członkowskich w systemie zasobów własnych,

POTWIERDZAJĄ, że wspieranie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej jest istotne dla pełnego rozwoju i trwałego powodzenia Unii,

POTWIERDZAJĄ swoje przekonanie, że fundusze strukturalne powinny nadal pełnić istotną rolę w osiągnięciu celów Unii w zakresie spójności,

POTWIERDZAJĄ swoje przekonanie, że Europejski Bank Inwestycyjny powinien nadal przeznaczać większość swoich środków na wspieranie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej oraz deklarują wolę ponownego rozpatrzenia potrzeb kapitałowych Europejski Bank Inwestycyjny tak szybko, jak będzie to konieczne dla powyższego celu,

POSTANAWIAJĄ, że Fundusz Spójności zapewni wkłady finansowe Unii do projektów z zakresu środowiska i sieci transeuropejskich w Państwach Członkowskich, których produkt narodowy brutto na mieszkańca jest niższy niż 90 % średniej Unii i które mają program prowadzący do spełnienia warunków konwergencji gospodarczej ustanowionych w artykule 126,

DEKLARUJĄ swój zamiar zezwalania na większą elastyczność w przydzielaniu kredytów z funduszy strukturalnych na konkretne potrzeby nie objęte obecnymi przepisami dotyczącymi funduszy strukturalnych,

DEKLARUJĄ swoją wolę dostosowywania zakresów udziału Unii w programach i projektach funduszy strukturalnych w celu uniknięcia nadmiernych wzrostów wydatków budżetowych w mniej zamożnych Państwach Członkowskich,

UZNAJĄ potrzebę regularnej kontroli postępów w osiąganiu spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej oraz zapewniają o swojej woli rozważenia wszelkich koniecznych do tego środków,

DEKLARUJĄ swój zamiar uważniejszego brania pod uwagę zdolności udziału poszczególnych Państw Członkowskich w systemie środków własnych i zbadania sposobów poprawy, dla mniej zamożnych Państw Członkowskich, elementów regresywnych występujących w istniejącym obecnie systemie środków własnych,

POSTANAWIAJĄ dołączyć niniejszy Protokół do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

PROTOKÓŁ (nr 29)
W SPRAWIE SYSTEMU PUBLICZNEGO NADAWANIA
W PAŃSTWACH CZŁONKOWSKICH

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

UWAŻAJĄC, że system publicznego nadawania w Państwach Członkowskich jest bezpośrednio związany z potrzebami demokratycznymi, społecznymi i kulturowymi każdego społeczeństwa oraz z koniecznością zachowania pluralizmu w mediach,

PRZYJĘŁY następujące postanowienia interpretacyjne, które są dołączone do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

Postanowienia Traktatów nie naruszają kompetencji Państw Członkowskich w zakresie zapewnienia finansowania publicznego nadawania w zakresie, w jakim takie finansowanie przyznaje się organizacjom nadawczym w celu wypełnienia misji służby publicznej, która została powierzona, określona i zorganizowana przez każde Państwo Członkowskie, oraz w zakresie, w jakim takie finansowanie nie wpływa na warunki handlowe i konkurencję w Unii w zakresie, w jakim byłoby to sprzeczne ze wspólnym interesem, przy uwzględnieniu konieczności realizacji mandatu tej służby publicznej.

PROTOKÓŁ (nr 30)
W SPRAWIE STOSOWANIA KARTY PRAW
PODSTAWOWYCH UNII EUROPEJSKIEJ DO POLSKI
I ZJEDNOCZONEGO KRÓLESTWA

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

MAJĄC NA UWADZE, że w artykule 6 Traktatu o Unii Europejskiej Unia uznaje prawa, wolności i zasady określone w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej,

MAJĄC NA UWADZE, że Karta ma być stosowana w ścisłej zgodności z postanowieniami wspomnianego wyżej artykułu 6 i tytułu VII samej Karty,

MAJĄC NA UWADZE, że wspomniany artykuł 6 stanowi, że Karta jest stosowana i interpretowana przez sądy Polski i Zjednoczonego Królestwa w ścisłej zgodności z wyjaśnieniami, o których mowa w tym artykule,

MAJĄC NA UWADZE, że Karta zawiera zarówno prawa, jak i zasady,

MAJĄC NA UWADZE, że Karta zawiera zarówno postanowienia o charakterze obywatelskim i politycznym, jak i postanowienia o charakterze gospodarczym i społecznym,

MAJĄC NA UWADZE, że Karta potwierdza prawa, wolności i zasady uznawane w Unii oraz sprawia, że są one bardziej widoczne, nie tworzy jednak nowych praw ani zasad,

PRZYPOMINAJĄC zobowiązania Polski i Zjednoczonego Królestwa wynikające z Traktatu o Unii Europejskiej, Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, jak również ogólnie pojętego prawodawstwa Unii,

PRZYMUJĄC DO WIADOMOŚCI pragnienie Polski i Zjednoczonego Królestwa sprecyzowania pewnych aspektów stosowania Karty,

PRAGNĄC zatem sprecyzować stosowanie Karty w stosunku do przepisów prawnych i działań administracyjnych Polski i Zjednoczonego Królestwa oraz możliwość rozpoznawania na podstawie postanowień Karty spraw na drodze sądowej w Polsce i Zjednoczonym Królestwie,

POTWIERDZAJĄC, że zawarte w niniejszym Protokole odniesienia do wprowadzania w życie poszczególnych postanowień Karty pozostają ściśle bez uszczerbku dla wprowadzania w życie innych postanowień Karty,

POTWIERDZAJĄC, że niniejszy Protokół pozostaje bez uszczerbku dla stosowania Karty w stosunku do innych Państw Członkowskich,

POTWIERDZAJĄC, że niniejszy Protokół pozostaje bez uszczerbku dla innych zobowiązań Polski i Zjednoczonego Królestwa wynikających z Traktatu o Unii Europejskiej, Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz ogólnie pojętego prawodawstwa Unii,

UZGODNIŁY następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej:

Artykuł 1

1. Karta nie rozszerza kompetencji Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej ani żadnego sądu lub trybunału Polski lub Zjednoczonego Królestwa do uznania, że przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne, praktyki lub działania administracyjne Polski lub Zjednoczonego Królestwa są niezgodne z podstawowymi prawami, wolnościami i zasadami, które są w niej potwierdzone.

2. W szczególności i w celu uniknięcia wszelkich wątpliwości nic, co zawarte jest w tytule IV Karty nie tworzy praw, które mogą być dochodzone na drodze sądowej, mających zastosowanie do Polski lub Zjednoczonego Królestwa, z wyjątkiem przypadków gdy Polska lub Zjednoczone Królestwo przewidziały takie prawa w swoim prawie krajowym.

Artykuł 2

Jeżeli dane postanowienie Karty odnosi się do ustawodawstw i praktyk krajowych, ma ono zastosowanie do Polski lub Zjednoczonego Królestwa wyłącznie w zakresie, w jakim prawa i zasady zawarte w tym postanowieniu są uznane przez ustawodawstwo lub praktyki Polski lub Zjednoczonego Królestwa.

PROTOKÓŁ (nr 31)
W SPRAWIE PRZYWOZU DO UNII EUROPEJSKIEJ
PRODUKTÓW NAFTOWYCH RAFINOWANYCH
W ANTYLACH NIDERLANDZKICH

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

PRAGNĄC dokładniej określić system dotyczący wymiany handlowej, stosujący się do przywozu do Unii Europejskiej produktów naftowych rafinowanych w Antylach Niderlandzkich,

UZGODNIŁY następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej:

Artykuł 1

Niniejszy protokół stosuje się do produktów naftowych znajdujących pod poz. 27.10, 27.11, 27.12, ex 27.13 (parafina, woski naftowe lub łupki i pozostałości parafinowe) i 27.14 nomenklatury brukselskiej, przywożonych w celu konsumpcyjnym do Państw Członkowskich.

Artykuł 2

Państwa Członkowskie zgadzają się przyznać produktom naftowym rafinowanym w Antylach Niderlandzkich ulgi taryfowe wynikające z ich stowarzyszenia z Unią na warunkach określonych w niniejszym protokole. Postanowienia te są ważne niezależnie od reguł pochodzenia stosowanych przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 3

1. Jeżeli Komisja, na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, stwierdzi, że przywóz produktów rafinowanych w Antylach Niderlandzkich do Unii na zasadach określonych w artykule 2 powyżej jest przyczyną rzeczywistych trudności na rynku jednego lub więcej Państw Członkowskich, postanawia o wprowadzeniu, zwiększeniu lub przywróceniu opłat celnych stosujących się do tych przywozów przez zainteresowane Państwa Członkowskie, w takim stopniu i na okres, który okaże się niezbędny do sprostania zaistniałej sytuacji. Wprowadzone, zwiększone lub przywrócone w ten sposób opłaty celne nie mogą przewyższać opłat celnych stosujących się do państw trzecich odnośnie do tych samych produktów.

2. Postanowienia określone w poprzednim ustępie mogą być stosowane, gdy przywóz do Unii produktów rafinowanych w Antylach Niderlandzkich osiąga dwa miliony ton rocznie.

3. Decyzje podjęte przez Komisję na mocy poprzednich ustępów, łącznie z odrzuceniem wniosku Państwa Członkowskiego, są przekazywane Radzie do wiadomości. Rada może się od nich odwołać na wniosek Państwa Członkowskiego i w każdej chwili je zmienić lub uchylić.

Artykuł 4

1. Jeżeli Państwo Członkowskie jest zdania, że przywóz produktów naftowych rafinowanych w Antylach Niderlandzkich, który odbywa się bezpośrednio lub za pośrednictwem innego Państwa Członkowskiego na zasadach określonych w artykule 2 powyżej, są przyczyną rzeczywistych trudności oraz że należy podjąć natychmiastowe działania zaradcze, może z własnej inicjatywy zdecydować o nałożeniu na ten przywóz opłat celnych, których wysokość nie może przekroczyć opłat celnych stosowanych do państw trzecich do tych samych produktów. Powiadamia Komisję o swojej decyzji, która orzeka w terminie jednego miesiąca o tym, czy środki podjęte przez to państwo mogą zostać utrzymane, czy należy je zmienić lub znieść. Postanowienia artykułu 3 ustęp 3 stosują się do tej decyzji Komisji.

2. Jeżeli przywóz produktów naftowych rafinowanych w Antylach Niderlandzkich, który odbywa się bezpośrednio lub za pośrednictwem innego Państwa Członkowskiego na zasadach określonych w artykule 2 powyżej do jednego lub więcej Państw Członkowskich Unii Europejskiej przekracza w jednym roku kalendarzowym objętości wskazane w załączniku do niniejszego protokołu, środki ewentualnie podjęte na mocy ustępu 1 przez to lub inne Państwa Członkowskie, dotyczące bieżącego roku, uznaje się za zgodne z prawem: po upewnieniu się, że osiągnięto już ustalone limity objętości, Komisja przyjmie do wiadomości podjęte środki. W takim przypadku pozostałe Państwa Członkowskie nie będą odwoływały się do Rady.

Artykuł 5

Jeżeli Unia postanowi o nałożeniu ograniczeń ilościowych w przywozie produktów naftowych wszelkiego pochodzenia, mogą one także być stosowane względem przywozu tych produktów z Antyli Niderlandzkich. W takim przypadku Antyle Niderlandzkie będą przedmiotem preferencyjnego traktowania w stosunku do państw trzecich.

Artykuł 6

1. Postanowienia określone w artykułach 2–5 zostaną przejrzane przez Radę, stanowiącą jednomyślnie po konsultacji z Parlamentem Europejskim i Komisją, przy przyjmowaniu wspólnej definicji o pochodzeniu mającej zastosowanie do produktów naftowych pochodzących z państw trzecich i państw stowarzyszonych lub przy podejmowaniu decyzji w ramach wspólnej polityki handlowej dotyczącej tych produktów przy ustanawianiu wspólnej polityki energetycznej.

2. Jednakże podczas takiego przeglądu zachowane zostają ulgi o równoważnym zakresie stosujące się do Antyli Niderlandzkich w odpowiedniej formie i dotyczące co najmniej dwóch i pół miliona ton produktów naftowych.

3. Zobowiązania Unii w odniesieniu do ulg o równoważnym zakresie, o których mowa w ustępie 2 niniejszego artykułu, można, w razie potrzeby, rozdzielić między poszczególne państwa, uwzględniając tonaż wskazany w Załączniku do niniejszego Protokołu.

Artykuł 7

W celu wykonania niniejszego protokołu, Komisja jest zobowiązana śledzić przebieg przywozów produktów naftowych rafinowanych w Antylach Niderlandzkich. Państwa Członkowskie przekazują Komisji, która zapewnia ich rozpowszechnianie, wszelkie użyteczne w tym celu informacje zgodnie ze wskazanymi przez nią przepisami administracyjnymi.

ZAŁĄCZNIK DO PROTOKOŁU

W celu wykonania artykułu 4 ustęp 2 protokołu w sprawie przywozu do Unii Europejskiej produktów naftowych rafinowanych w Antylach Niderlandzkich, Wysokie Umawiające się Strony uzgodniły następujący podział objętości 2 milionów ton antylskich produktów naftowych pomiędzy Państwa Członkowskie:

Niemcy	625 000 ton
Unia Gospodarcza Belgijsko-Luksemburska	200 000 ton
Francja	75 000 ton
Włochy	100 000 ton
Niderlandy	1 000 000 ton

PROTOKÓŁ (nr 32)
W SPRAWIE NABYWANIA WŁASNOŚCI W DANII

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

PRAGNĄC uregulować pewne szczególne problemy dotyczące Danii,

UZGODNIŁY następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej:

Nie naruszając postanowień Traktatów Dania może zachować swoje obecne prawodawstwo dotyczące nabywania drugich domów.

PROTOKÓŁ (nr 33)
DOTYCZĄCY ARTYKUŁU 157 TRAKTATU O FUNKCJONOWANIU
UNII EUROPEJSKIEJ

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

UZGODNIŁY następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej:

Do celów artykułu 157 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, korzyści w ramach pracowniczych ubezpieczeń społecznych nie są traktowane jako wynagrodzenie, jeżeli są one, i w takim zakresie, w jakim są one możliwe do przypisania do okresów zatrudnienia przed 17 maja 1990 roku, z wyjątkiem przypadków pracowników lub innych osób zgłaszających roszczenia w tej kwestii, którzy przed tą datą rozpoczęli postępowanie sądowe lub zgłosili równorzędne roszczenie zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym.

PROTOKÓŁ (nr 34)
W SPRAWIE SZCZEGÓLNYCH USTALEŃ DLA
GRENLANDII

Artykuł

1. Traktowanie produktów importowanych do Unii objętych wspólną organizacją rynku produktów rybołówstwa, a pochodzących z Grenlandii, przy zachowaniu zgodności z mechanizmami wspólnej organizacji rynku, zakłada zwolnienie z opłat celnych i opłat o skutku równoważnym oraz brak ograniczeń ilościowych lub środków o skutku równoważnym, jeżeli Unia uzna możliwości dostępu do stref połowowych Grenlandii przyznane Unii na mocy umowy zawartej między Unią a władzami odpowiedzialnymi za Grenlandię za wystarczające.
 2. Wszystkie środki odnoszące się do ustaleń przywozowych dla takich produktów, włącznie z tymi odnoszącymi się do przyjęcia takich środków, przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w artykule 43 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
-

PROTOKÓŁ (nr 35)
W SPRAWIE ARTYKUŁU 40.3.3 KONSTYTUCJI
IRLANDII

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

UZGODNIŁY następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu o Unii Europejskiej, Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i do Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej:

Postanowienia Traktatów, Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej ani postanowienia innych Traktatów czy Aktów zmieniających lub uzupełniających te Traktaty w niczym nie naruszają stosowania w Irlandii artykułu 40.3.3 Konstytucji Irlandii.

—————

PROTOKÓŁ (nr 36) W SPRAWIE POSTANOWIENÍ PRZEJŚCIOWYCH

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

MAJĄC NA UWADZE, że w celu umożliwienia przejścia od postanowień instytucjonalnych Traktatów mających zastosowanie przed wejściem w życie Traktatu z Lizbony do postanowień przewidzianych we wspomnianym Traktacie należy ustanowić postanowienia przejściowe,

UZGODNIŁY następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu o Unii Europejskiej, Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej:

Artykuł 1

W niniejszym Protokole wyraz „Traktaty” oznacza Traktat o Unii Europejskiej, Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej.

TYTUŁ I

POSTANOWIENIA DOTYCZĄCE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

Artykuł 2

W stosownym czasie przed wyborami do Parlamentu Europejskiego w 2009 roku, Rada Europejska przyjmuje decyzję ustalającą skład Parlamentu Europejskiego, zgodnie z artykułem 14 ustęp 2 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej.

Do końca kadencji 2004–2009 skład i liczba członków Parlamentu Europejskiego pozostają takie same jak te obowiązujące w chwili wejścia w życie Traktatu z Lizbony.

TYTUŁ II

POSTANOWIENIA DOTYCZĄCE WIĘKSZOŚCI KWALIFIKOWANEJ

Artykuł 3

1. Zgodnie z artykułem 16 ustęp 4 Traktatu o Unii Europejskiej postanowienia tego ustępu i postanowienia artykułu 238 ustęp 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, dotyczące definicji większości kwalifikowanej w Radzie Europejskiej i w Radzie, stają się skuteczne 1 listopada 2014 roku.

2. Między 1 listopada 2014 roku a 31 marca 2017 roku, jeżeli przyjęcie aktu wymaga większości kwalifikowanej, członek Rady może zażądać, by akt ten został przyjęty większością kwalifikowaną określoną w ustępie 3. W takim przypadku stosuje się ustępy 3 i 4.

3. Bez uszczerbku dla artykułu 235 ustęp 1 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do 31 października 2014 roku obowiązują następujące postanowienia:

Jeżeli przyjęcie aktu przez Radę Europejską i Radę wymaga większości kwalifikowanej, głosy członków ważne są następująco:

Belgia	12	Luksemburg	4
Bułgaria	10	Węgry	12
Republika Czeska	12	Malta	3
Dania	7	Niderlandy	13
Niemcy	29	Austria	10
Estonia	4	Polska	27
Irlandia	7	Portugalia	12
Grecja	12	Rumunia	14
Hiszpania	27	Słowenia	4
Francja	29	Słowacja	7
Włochy	29	Finlandia	7
Cypr	4	Szwecja	10
Łotwa	4	Zjednoczone Królestwo	29
Litwa	7		

Jeżeli na mocy Traktatów akty przyjmowane są na wniosek Komisji, wymagają one do ich przyjęcia co najmniej 255 głosów „za”, oddanych przez większość członków. W innych przypadkach akty wymagają do ich przyjęcia co najmniej 255 głosów „za”, oddanych przez co najmniej dwie trzecie członków.

Jeżeli akt ma zostać przyjęty przez Radę Europejską lub Radę większością kwalifikowaną, członek Rady Europejskiej lub Rady może zażądać sprawdzenia, czy Państwa Członkowskie stanowiące tę większość kwalifikowaną reprezentują co najmniej 62 % ogółu ludności Unii. Jeżeli okaże się, że warunek ten nie został spełniony, dany akt nie zostaje przyjęty.

4. Do 31 października 2014 roku, w przypadku gdy w zastosowaniu Traktatów nie wszyscy członkowie Rady biorą udział w głosowaniu, czyli w przypadkach gdy zastosowanie ma większość kwalifikowana określona zgodnie z artykułem 238 ustęp 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, większość kwalifikowana jest określona jako taki sam udział głosów ważonych i taki sam udział liczby członków Rady oraz, w stosownym przypadku, taki sam udział procentowy ludności danych Państw Członkowskich, jak te ustalone w ustępie 3 niniejszego artykułu.

TYTUŁ III

POSTANOWIENIA DOTYCZĄCE SKŁADÓW RADY

Artykuł 4

Do wejścia w życie decyzji, o której mowa w artykule 16 ustęp 6 akapit pierwszy Traktatu o Unii Europejskiej, Rada może zbierać się w składach określonych w akapitach drugim i trzecim tego ustępu oraz w innych składach, których wykaz został ustanowiony w decyzji Rady do Spraw Ogólnych, stanowiącej zwykłą większością głosów.

TYTUŁ IV

**POSTANOWIENIA DOTYCZĄCE KOMISJI, W TYM WYSOKIEGO PRZEDSTAWICIELA
UNII DO SPRAW ZAGRANICZNYCH I POLITYKI BEZPIECZEŃSTWA***Artykuł 5*

Członkowie Komisji pełniący swoje funkcje w dniu wejścia w życie Traktatu z Lizbony pełnią te funkcje do końca kadencji. Jednakże w dniu mianowania wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, kadencja członka mającego takie samo obywatelstwo co wysoki przedstawiciel kończy się.

TYTUŁ V

**POSTANOWIENIA DOTYCZĄCE SEKRETARZA GENERALNEGO RADY, WYSOKIEGO
PRZEDSTAWICIELA DO SPRAW WSPÓLNEJ POLITYKI ZAGRANICZNEJ
I BEZPIECZEŃSTWA ORAZ ZASTĘPCY SEKRETARZA GENERALNEGO RADY***Artykuł 6*

Kadencja sekretarza generalnego Rady, wysokiego przedstawiciela do spraw wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz zastępcy sekretarza generalnego Rady kończy się w dniu wejścia w życie Traktatu z Lizbony. Rada mianuje sekretarza generalnego zgodnie z artykułem 240 ustęp 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

TYTUŁ VI

POSTANOWIENIA DOTYCZĄCE ORGANÓW DORADCZYCH*Artykuł 7*

Do czasu wejścia w życie decyzji, o której mowa w artykule 301 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, miejsca członków w Komitecie Ekonomiczno-Społecznym rozdzielone są w następujący sposób:

Belgia	12	Hiszpania	21
Bułgaria	12	Francja	24
Republika Czeska	12	Włochy	24
Dania	9	Cypr	6
Niemcy	24	Łotwa	7
Estonia	7	Litwa	9
Irlandia	9	Luksemburg	6
Grecja	12	Węgry	12

Malta	5	Słowenia	7
Niderlandy	12	Słowacja	9
Austria	12	Finlandia	9
Polska	21	Szwecja	12
Portugalia	12	Zjednoczone Królestwo	24
Rumunia	15		

Artykuł 8

Do czasu wejścia w życie decyzji, o której mowa w artykule 305 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, miejsca członków w Komitecie Regionów rozdzielone są w następujący sposób:

Belgia	12	Węgry	12
Bułgaria	12	Malta	5
Republika Czeska	12	Niderlandy	12
Dania	9	Austria	12
Niemcy	24	Polska	21
Estonia	7	Portugalia	12
Irlandia	9	Rumunia	15
Grecja	12	Słowenia	7
Hiszpania	21	Słowacja	9
Francja	24	Finlandia	9
Włochy	24	Szwecja	12
Cypr	6	Zjednoczone Królestwo	24
Łotwa	7		
Litwa	9		
Luksemburg	6		

TYTUŁ VII

POSTANOWIENIA PRZEJŚCIOWE DOTYCZĄCE AKTÓW PRZYJĘTYCH NA PODSTAWIE TYTUŁU V I VI TRAKTATU O UNII EUROPEJSKIEJ PRZED WEJŚCIEM W ŻYCIE TRAKTATU Z LIZBONY

Artykuł 9

Skutki prawne aktów instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii przyjętych na podstawie Traktatu o Unii Europejskiej przed wejściem w życie Traktatu z Lizbony zostają utrzymane do czasu uchylecia, unieważnienia lub zmiany tych aktów w zastosowaniu Traktatów. To samo dotyczy konwencji zawartych między Państwami Członkowskimi na podstawie Traktatu o Unii Europejskiej.

Artykuł 10

1. Jako środek przejściowy i w odniesieniu do aktów prawnych Unii w dziedzinie współpracy policyjnej i współpracy sądowej w sprawach karnych, które zostały przyjęte przed wejściem w życie Traktatu z Lizbony, w dniu wejścia w życie tego Traktatu instytucje dysponują następującymi

uprawnieniami: uprawnienia przyznane Komisji na mocy artykułu 258 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej nie mają zastosowania, a uprawnienia przyznane Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej na mocy tytułu VI Traktatu o Unii Europejskiej – w wersji tego Traktatu obowiązującej przed wejściem w życie Traktatu z Lizbony – pozostają niezmienione, także w przypadku gdy zostały one uznane zgodnie z artykułem 35 ustęp 2 wspomnianego Traktatu o Unii Europejskiej.

2. Zmiana aktu prawnego, o którym mowa w ustępie 1, pociąga za sobą stosowanie – w odniesieniu do tego zmienionego aktu prawnego i względem Państw Członkowskich, do których taki zmieniony akt ma zastosowanie – uprawnień instytucji wspomniane w tym ustępie zgodnie z Traktatami.

3. W każdym przypadku środek przejściowy, o którym mowa w ustępie 1, przestaje obowiązywać pięć lat po dacie wejścia w życie Traktatu z Lizbony.

4. Nie później niż sześć miesięcy przed upływem okresu przejściowego, o którym mowa w ustępie 3, Zjednoczone Królestwo może notyfikować Radzie, że w odniesieniu do aktów prawnych, o których mowa w ustępie 1, nie uznaje uprawnień instytucji wspomnianych w ustępie 1, którymi dysponują one zgodnie z Traktatami. W przypadku gdy Zjednoczone Królestwo dokona takiej notyfikacji, wszystkie akty prawne, o których mowa w ustępie 1, przestają obowiązywać to państwo od dnia upływu okresu przejściowego, o którym mowa w ustępie 3. Niniejszy akapit nie stosuje się do zmienionych aktów prawnych, które mają zastosowanie do Zjednoczonego Królestwa, zgodnie z ustępem 2.

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, określa niezbędne wynikające ustalenia oraz niezbędne ustalenia przejściowe. Zjednoczone Królestwo nie uczestniczy w przyjmowaniu tej decyzji. Większość kwalifikowaną w Radzie określa się zgodnie z artykułem 238 ustęp 3 litera a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, może także przyjąć decyzję stanowiącą, że Zjednoczone Królestwo poniesie ewentualne bezpośrednie konsekwencje finansowe powstałe w sposób konieczny i nieunikniony w wyniku zaprzestania uczestnictwa w tych aktach prawnych.

5. Zjednoczone Królestwo może w późniejszym czasie w każdej chwili notyfikować Radzie chęć uczestnictwa w aktach prawnych, które przestały mieć do niego zastosowanie zgodnie z ustępem 4 akapit pierwszy. W takim przypadku stosuje się odpowiednie postanowienia Protokołu w sprawie dorobku Schengen włączonego w ramy Unii Europejskiej lub Protokołu w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, w zależności od przypadku. W odniesieniu do tych aktów prawnych instytucje dysponują uprawnieniami określonymi w Traktatach. Działając na mocy stosownych protokołów instytucje Unii i Zjednoczone Królestwo dążą do zapewnienia możliwie najszerszego ponownego uczestnictwa Zjednoczonego Królestwa w dorobku prawnym Unii dotyczącym przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, unikając przy tym poważnych zakłóceń w praktycznym funkcjonowaniu różnych części tego dorobku i przy poszanowaniu ich spójności.

PROTOKÓŁ (nr 37)
W SPRAWIE SKUTKÓW FINANSOWYCH
WYGAŚNIĘCIA TRAKTATU EWWiS ORAZ
W SPRAWIE FUNDUSZU BADAWCZEGO WĘGLA
I STALI

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY,

PRZYPOMINAJĄC, że wszystkie aktywa i pasywa Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali, w stanie na dzień 23 lipca 2002 roku, przeszły 24 lipca 2002 roku na Wspólnotę Europejską,

BIORĄC POD UWAGĘ pragnienie wykorzystania tych funduszy do celów badań w sektorach związanych z przemysłem węgla i stali oraz konieczność określenia w tym celu pewnych zasad,

UZGODNIŁY następujące postanowienia, które są dołączone do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej:

Artykuł 1

1. Z zastrzeżeniem ewentualnego zwiększenia lub zmniejszenia w wyniku postępowania likwidacyjnego, wartość netto tych aktywów i pasywów, określoną w zestawieniu bilansowym EWWiS z dnia 23 lipca 2002 roku, uznaje się za majątek przeznaczony do celów badań w sektorach związanych z przemysłem węgla i stali, określony jako „EWWiS w likwidacji”. Po zakończeniu likwidacji określa się go jako „Majątek Funduszu Badawczego Węgla i Stali”.

2. Dochód z majątku określonego jako „Fundusz Badawczy Węgla i Stali” może zostać wykorzystany jedynie do celów badań prowadzonych poza ramowym programem badawczym, w sektorach związanych z przemysłem węgla i stali, zgodnie z postanowieniami niniejszego Protokołu i aktów przyjętych na jego podstawie.

Artykuł 2

Rada, stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą i po zatwierdzeniu przez Parlament Europejski, przyjmuje wszelkie postanowienia niezbędne do realizacji niniejszego Protokołu, w tym podstawowe zasady.

Rada na wniosek Komisji i po konsultacji z Parlamentem Europejskim przyjmuje środki ustanawiające wieloletnie wytyczne finansowe dla zarządzania majątkiem Funduszu Badawczego Węgla i Stali oraz wytyczne techniczne dla programu badawczego tego Funduszu.

Artykuł 3

Z zastrzeżeniem odmiennych postanowień niniejszego Protokołu i aktów przyjętych na jego podstawie, stosuje się postanowienia Traktatów.
